

Univerzita Karlova v Praze
Fakulta humanitních studií
Obor Studium humanitní vzdělanosti

Tomáš Hladký

Vedoucí práce: Mgr. Jakub Binter

**Vztah sexuální orientace a submisivně dominantního
chování v české sadomasochistické online komunitě**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Praha, 2014

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem práci vypracoval samostatně. Všechny použité prameny a literatura byly řádně citovány. Práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze dne 27.6.2014

.....

podpis

Předkládaná bakalářská práce nevznikla za účelem propagace ani potírání jakéhokoliv způsobu chování či sexuálních praktik. Jedná se o pouhou deskripci vztahů a rozdílů založenou na datech vyplněných BDSM členy online komunity v internetovém dotazníku. Veškeré praktiky jsou členy komunity považovány za konsenzuální a tento postoj zastáváme rovněž my.

Poděkování:

Na tomto místě bych chtěl poděkovat několika významným lidem, kteří přispěli k dopracování této práce až do samotného konce.

Nejprve bych chtěl poděkovat celé své rodině, protože měla pro mé kroky vždy pochopení a snažila se mě v nich podporovat, ať už byly jakékoliv.

Druhé, upřímné díky, patří mé přítelkyni, která vždy podala pomocnou ruku, když jsem to nejvíc potřeboval a dokázala mě uklidnit i v těch nejvypjatějších chvílích při tvoření této práce.

A protože osoby nejvýznamnější se jmenují až na konec, chtěl bych na tomto místě vyjádřit své neskonale díky vedoucímu mé práce Mgr. Jakobovi Binterovi. Pokud někdo dokonale splňuje atributy "titulu" vedoucí, je to právě on. Dokázal mi udat směr, ochotně zodpovědět na mé všetečné otázky i mi trpělivě vysvětlit problematické části a věnovat se mi i v časech svého největšího vytížení. Za to mu patří mé obrovské poděkování, bez něj by taková práce nebyla vůbec možná.

Obsah

1	Úvod a oborové zakotvení	7
2	Teoretická část.....	9
2.1	Homosexualita, sexuální orientace, sexuální chování, sexuální identifikace	9
2.1.1	Měření sexuální orientace.....	10
2.1.2	Mužská a ženská sexualita.....	12
2.1.3	Sexuální chování.....	12
2.1.4	Sexuální orientace	13
2.1.5	Důvody homosexuální orientace.....	15
2.1.6	Problém bisexuality.....	16
2.1.7	Sexuální identifikace	18
2.2	Sadomasochismus	18
2.2.1	Lékařská hlediska.....	19
2.2.2	Nedostatky lékařských pohledů	20
2.2.3	Hlediska komunit	21
2.2.4	Sadomasochismus a sex	24
2.3	Dominance a submisivita.....	25
2.3.1	Sexuální dominance a submisivita	26
2.3.2	Rozdělení DS a SM dle komunit	27
2.3.3	Prolínání dominance a submisivity do běžného života.....	28
2.3.4	Praktiky obsažené v BDSM.....	29
2.4	Prevalence.....	30
2.4.1	Prevalence homosexuality	30
2.4.2	Prevalence sadomasochismu	31
2.4.3	Výzkumy sexuální orientace a preferované role.....	32
2.5	Diskriminace objektu a aktivity	35
3	Praktická část.....	37
3.1	Metodologie	37
3.1.1	Cíle výzkumu.....	37
3.1.2	Hypotézy.....	37
3.1.3	Výzkumná strategie.....	37
3.1.4	Charakteristika vzorku	37
3.1.5	Technika sběru dat	38
3.1.6	Analytické postupy.....	40
3.2	Výsledky.....	40

3.2.1	Porovnání heterosexuální a homosexuální orientace mezi skupinami submisivních a dominantních mužů	40
3.2.2	Porovnání heterosexuální a homosexuální orientace mezi skupinami submisivních a dominantních žen	44
3.2.3	Porovnání mužské a ženské sexuální orientace	48
3.2.4	Míra submisivity a dominance u mužů a u žen	50
3.2.5	Vztah sexuální orientace a dominance/submisivity	52
3.2.6	Preference partnera určitého pohlaví u bisexuálních jedinců s ohledem na míru submisivity a dominance	53
3.2.7	Rozdíl mezi sexuálními orientacemi v ochotě měnit role	66
3.2.8	Preference bolesti či ponížení	73
4	Diskuze	76
4.1	Úvod do diskuze.....	76
4.2	Interpretace výsledků	76
4.3	Hodnocení kvality výzkumu	83
5	Závěr	84
5.1	Etické otázky výzkumu	85
6	Použitá literatura.....	86
7	Přílohy.....	96

1 Úvod a oborové zakotvení

Následující bakalářská práce se bude věnovat tématům sexuální orientace, sadomasochismu a dominance a submisivity. Teoretická část je rozdělena právě na tato témata. Je vysvětlen rozdíl mezi sexuální orientací, sexuálním chováním a sexuální identifikací, jsou uvedeny různé typy měření sexuální orientace, nastíněny důvody homosexuality a probírán problém bisexuality. Část o sadomasochismu je věnována jeho popisu, lékařským hlediskům a jejich nedostatkům, hlediskům sadomasochistických komunit a vysvětlení prolínání (či neprolínání) sadomasochistických praktik a sexu. Dále je popsána dominance a submisivita, její vyčlenění se od sadomasochismu, překrývání osobního života a dominantně submisivního chování a jsou uvedeny příklady různých praktik v rámci sadomasochismu. Poté je uvedena prevalence sexuální orientace a sadomasochistického chování a jsou uvedeny výzkumy, které jsou svým tématem podobné naší studii a ze kterých v praktické části této práce vycházíme. V závěru je ve stručnosti uvedena teorie diskriminace objektu nebo diskriminace aktivity. V praktické části jsou analyzována data z českého sadomasochistického online klubu www.bdsm.life.cz a zjišťuje se zastoupení sexuální orientace, preferovaných rolí a jejich vztah.

O tématech sexuální orientace a sadomasochismu toho bylo napsáno již mnoho, oblast vztahu sexuální orientace a dominance či submisivity je však téměř neprobádána.

Homosexuální orientace prošla zajímavým vývojem: ve starověkém Řecku byla považována za zcela normální součást lidského života, vlivem křesťanství se stala tabuizovaným a potíraným tématem a až teprve v dnešní době se stává opět téměř součástí lidských životů. Homosexualita je více chápána a tolerována.

Sadomasochismus podobným vývojem příliš neprošel. I když v dnešní době to není oblast tak tajemná a na jedince praktikující sadomasochismus není nahlíženo jako na nebezpečné, stále může být tato oblast viděna jako cosi temného, zvrhlého a ošklivého. Na druhou stranu však vzniká čím dál tím více komunit sdružující jedince s takovými zájmy a i se více jedinců k takovým zájmům hrdě hlásí. Sadomasochismus je považován za parafilii, sexuální odchylku (za tu byla ostatně považována také homosexualita, ale dnes již tento pohled nalezneme pouze v menšině případů). Je

otázkou, zdali však na něj pohlížet jako na poruchu formy sexuální preference. Pro mnohé, převážně pro jedince sadomasochismus praktikující, je takové označení nesmyslné a většinou odmítají postoj, že sadomasochismus je nemoc.

Sadomasochismus má i různé formy, které jsou v této práci rozděleny a popsány. Na některé tyto formy může být naopak nahlíženo jako na zcela normální zpestření sexuálního života (svazování, pásky přes oči), některé praktiky mohou způsobovat znechucení (většinou praktiky obsahující odpadní produkty lidského těla).

Dominance a submisivita je také často oblíbeným tématem. Takové chování je přítomno téměř všude, může jít o chování učitele k žákovi, nadřízeného ke svým zaměstnancům atd. Pokud však mluvíme o takovém chování v oblasti sexu, jedná se o zcela něco jiného. Jedinec v životě silně dominantní může být v sexu velmi podřízený a naopak. Obecně se muži považují za dominantní jedince, dobyvatele a ženy za submisivní. V oblasti sadomasochismu však mohou mít tyto pojmy zcela jiný význam. Zde neplatí obvyklá, obecně přijímaná hierarchie pohlaví.

Práce využívá přístupů evoluční psychologie, sexuologie i studií lidské sexuality. Předkládané téma je pouze součástí širších studií Jakuba Bintera, Kateřiny Klapilové, Kláry Bártové, Jaroslavy Valentové, Karla Kleisnera, Lucie Krejčové a Petra Keila, kteří se dlouhodobě věnují tématům lidské sexuality, jejich popisům a přístupům, výzkumům a přinášejí tak osobitý a nový pohled do této složité oblasti. Jelikož se práce věnuje několika tématům, která jsou sama o sobě velmi široká a nahlížena z mnoha pohledů, budu se snažit o jejich stručné definování a uvedení do často zmiňovaných problematik.

2 Teoretická část

2.1 Homosexualita, sexuální orientace, sexuální chování, sexuální identifikace

Jednotná definice sexuální orientace neexistuje (Valentová, 2004). Ranými sexuology byla koncipována jako soubor komponent vyjadřovaných prostřednictvím zjevného sexuálního chování a vnitřních stavů jako jsou pocity, kognice a touhy (Kinsey, Pomeroy a Martin, 1948). Podíváme-li se například do Psychologického slovníku, nalezneme následující definici: "*zaměření jedince na partnery a) opačného pohlaví, b) téhož pohlaví, či c) obojího pohlaví; může být podvědomá*" (Hartl a Hartlová, 2000, str. 378).

Homosexualita je obecně chápána jak náklonnost ke stejnému pohlaví. Co si však pod tím představit? Mnohými je bagatelizována a jakýkoliv projev jiného zaměření než heterosexuálního se považuje za jistou homosexuální orientaci. Mezi sexuální orientací a sexuálním chováním však existuje rozdíl (Bailey a Zuk, 2009). Tyto dva pojmy se mnohdy jak laiky tak i odborníky zaměňují nebo nerozlišují vůbec. Často také dochází k nepochopení významů a užívání těchto pojmů. Mohou se navzájem prolínat, ovšem ke správnému pochopení a definování je nutné je odlišit.

Nejenom jednotlivci, ale i kulturní hlediska kvůli tomuto nerozlišování ztěžují definici sexuální orientace. Mnohé kultury totiž vůbec nevnímají rozdíl mezi sexuálním chováním v dimenzi homosexuality/heterosexuality. Odlišuje se tak postoj k homosexuální orientaci mezi různými kulturami, sociálními třídami i etniky (Churchill, 1967; Ford a Beach, 1951). Kromě toho se ještě můžeme setkat s pojmem "sexuální identifikace".

Ještě před předložením definice homosexuality, které se budeme držet, je nutné vysvětlit rozdíly mezi chováním a orientací, uvést, jak se homosexualita měří a jaké mohou být mezi pohlavími rozdíly.

2.1.1 Měření sexuální orientace

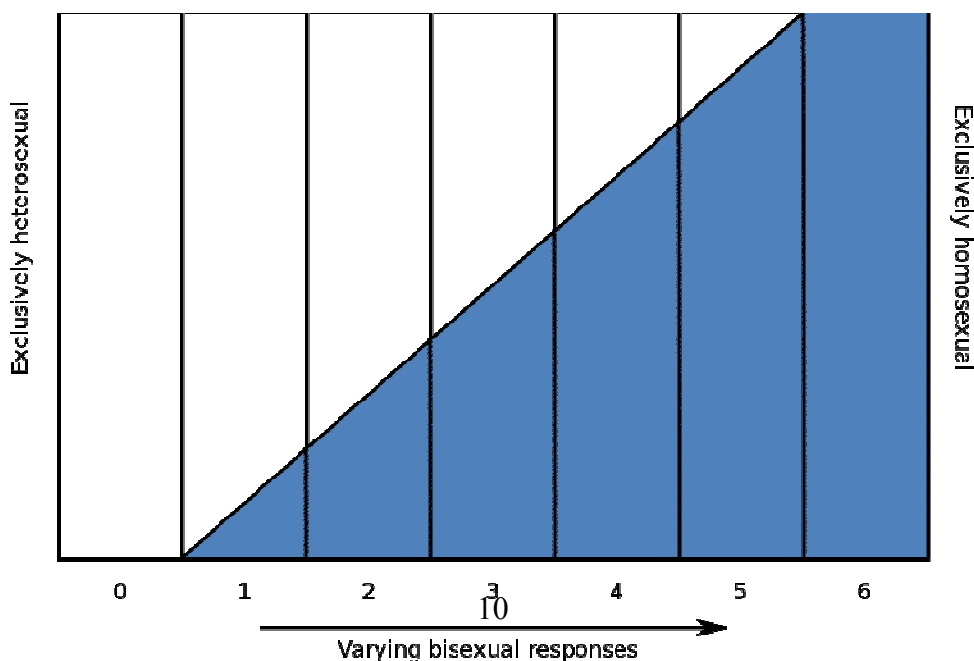
Nejprve vyvstává otázka, jak vlastně sexuální orientaci měřit a zdali je to vůbec možné. Jedinec se může samozřejmě sám "ohodnotit", avšak není jisté, nakolik je tento způsob spolehlivý.

Rané pokusy o zjištění sexuální orientace nalezneme již v 16. století v západní církvi, kdy existoval určitý soubor otázek sloužící k doznání hříchů či sodomie. V tomto případě sice nebyl primární účel zjistit styk se stejným pohlavím, avšak na toto téma otázky také padly (Lee, 1993). Pro příklad podobná forma, tentokrát však za účelem přímého zjištění sexuálního zaměření, se používala také na začátku 20. století, kdy se v setu otázek vyskytovaly přímé i nepřímé dotazy na sexuální chování (Mayne, 1908).

Průlomovým pohledem do lidské sexuality byla zajisté Kinseyho studie (1948) ve které přišel se sedmibodovou škálou sexuální orientace:

- 0) výhradně heterosexuální bez jakýchkoli známek homosexuality
- 1) převážně heterosexuální, pouze výjimečně homosexuální
- 2) převážně heterosexuální, ale méně než výjimečně homosexuální
- 3) stejně heterosexuální a homosexuální
- 4) převážně homosexuální, ale méně než výjimečně homosexuální
- 5) převážně homosexuální, pouze výjimečně heterosexuální
- 6) výhradně homosexuální

Obr. č. 1: Kinseyho škála sexuální orientace (zdroj obrázku: http://en.wikipedia.org/wiki/Kinsey_scale#mediaviewer/File:Kinsey_Scale.svg)

Na této škále se jedinec sám ohodnotí a používá se dodnes, avšak tato Kinseyho metoda je často kritizována, protože sám Kinsey nerozlišoval mezi sexuálním chováním a sexuální orientací (Drucker, 2012).

V návaznosti na Kinseyho škálu v roce 1977 Shively a De Cecco vytvořili jinou škálu, která posuzuje zvlášť homosexualitu a zvlášť heterosexualitu. Sexuální identitu dělí na čtyři části. První z nich je biologické pohlaví – genetický materiál kódovaný v chromozomech. Další je genderová identita – psychický pocit příslušnosti k mužskému či ženskému pohlaví. Poté sociální sexuální role, což je dodržování kulturně vytvořeného chování a postojů, které jsou považovány za vhodné pro muže či ženy. Poslední částí je sexuální orientace – erotické zaměření a/nebo náklonnost ke stejnému a/nebo opačnému pohlaví (Gonsiorek, Weinrich a Sell, 1995).

Dalším obdobným rozšířením Kinseyho škály byla "Kleinova mřížka sexuální orientace" (Klein Sexual Orientation Grid (KSOG)). Jedinec zde přiřazuje k jednotlivým proměnným (sexuální atraktivita, sexuální chování, sexuální fantazie, citové preference, sociální preference, sebeidentifikace a heterosexuální/homosexuální životní styl) preferované pohlaví (pouze opačné pohlaví, převážně opačné pohlaví, spíše opačné pohlaví, obě pohlaví stejně, spíš stejné pohlaví, převážně stejné pohlaví, pouze stejné pohlaví). U těchto preferencí také značí, zdali se dané preference vyskytovaly v minulosti, současnosti či jsou jedincovým ideálním stavem (Klein, Sepekoff a Wolf, 1985).

Obr. č. 2: Kleinova mřížka sexuální orientace (zdroj obrázku: <http://interestedinsexuality.wordpress.com/2011/04/19/klein-sexual-orientation-grid/>).

Klein Sexual Orientation Grid

Variable	Past	Present	Ideal
A. Sexual Attraction			
B. Sexual Behavior			
C. Sexual Fantasies			
D. Emotional Preference			
E. Social Preference			
F. Self-Identification			
G. Straight/Gay Lifestyle			

1	2	3	4	5	6	7
Other sex only	Other sex mostly	Other sex somewhat more	Both sexes equally	Same sex somewhat more	Same sex mostly	Same sex only

Významným krokem ke změření mužské sexuální orientace byl vynález pletysmografu sexuologem Kurtem Freundem v roce 1974. Tento přístroj se nasadí na penis a měří objemové změny penisu v závislosti na jeho prokrvení či se měří teplota penisu například při sledování videa či obrázků sexuálního charakteru. Při měření genitálního vzrušení žen se používá metoda tzv. vulvometrie, kdy se ženě zavede do vagíny senzor, který měří prokrvení a zvlhčení vagíny.

2.1.2 Mužská a ženská sexualita

Ženská sexuální orientace se oproti té mužské značně liší. Je variabilnější a ženy nebývají ohledně své orientace často příliš vyhraněné (Kirk a kol., 2000). Mužů homosexuálů je také více než homosexuálních žen, ženy mají spíše tendenci k bisexualitě. Mužská homosexualita je nápadnější a zkoumanější (Rust, 2000). Důvodem, proč je mužská homosexualita i více zkoumána může být právě fakt, že je daleko snadnější ji pojmut a definovat než homosexualitu ženskou.

Navíc jak muži tak ženy mají rozdílný pohled na sexuální orientaci a jsou vůči ní rozdílně vyhranění. Mužská orientace je spíše dichotomní (buď homosexuální nebo heterosexuální), kdežto ženská orientace je flexibilnější a kulturně více ovlivněná (Valentová a Procházka, 2009). Na Kinseyho škále se muži pohybují spíše na krajních hranicích škály a ženy častěji kolem středu, což značí menší vyhraněnost sexuální orientace u žen (Rahman a Wilson, 2003). Ženy navíc zřejmě nemají v čase stabilní sexuální orientaci a během života se jejich sebehodnocení na Kinseyho škále mění (Diamond, 2008).

Ženská a mužská sexualita jsou tak dva zcela rozdílné fenomény. Zde uvedené definice a popisy sexuální orientace lze lépe chápat v perspektivě mužské sexuální orientace.

2.1.3 Sexuální chování

Sexuální chování nemusí nutně značit sexuální orientaci (Bailey a Zuk, 2009; Brzek a Pondělíčková-Mašlová, 1992). Homosexuální či heterosexuální orientace také

nemusí být striktně vyhraněna. Nalezneme případy, kdy je jedinec (byť i slabě) vzrušen nepreferovaným pohlavím (Brzek a Pondělíčková-Mašlová, 1992). Již Krafft-Ebing navrhoval, aby se sexuální chování vyřadilo z definic sexuální orientace. Tyto dva fenomény by se neměly spojovat dohromady (Sell, 1997).

Typickým příkladem sexuálního chování je chování vězňů. Jedinec nemusí být homosexuálně orientován, ale kvůli sexuální nouzi ze znemožnění přístupu k opačnému pohlaví může dojít k homosexuálním stykům se spoluvězni. Jedná se tedy o výhradně náhražkové chování, které opět vymizí, když se jedinec dostane do prostředí s přístupem k preferovanému pohlaví. Jeho sexualita poté vykazuje jedincovy obvyklé rysy a zůstane v zásadě nezměněna (Brzek a Pondělíčková-Mašlová, 1992; Sagarin, 1976).

Takové chování není nutně podmíněno pouze stavem sexuální nouze. Například dospívající jedinci často zcela nevázaně experimentují se svojí sexualitou (Dawood a kol., 2000). I když panují mnohé názory, že sexualita se formuje právě chováním v dospívání (Archer, 1996; Gallup, 1995), bylo zjištěno, že adolescentní sexuální chování, zjištění homosexuality u sourozence, či experimentování se sourozencem, které by se dalo označit za homosexuální, nezapříčiňuje homosexuální orientaci v dospělosti (Dawood a kol., 2000).

Jako homosexuální chování se dají označit i některé praktiky při iniciačních rituálech kmenů na Papue Nové Guinei, kdy například dochází k felaci starších členů kmene mladými jedinci při rituálech dospívání. Homosexuální chování je zde "předepsané" a bráno za samozřejmé (Ernst, 1991).

2.1.4 Sexuální orientace

Definice sexuální orientace či homosexuality jsou často velmi nejednotné. Samotnou sexuální orientaci bychom si mohli představit jako stabilní a trvalou preferenci sexuální interakce nebo partnerství opačného či stejného pohlaví (Bailey a Zuk, 2009). Hlavním rozdílem oproti chování je, že sexuální orientace je vrozená, neměnná a určují ji dědičné a/nebo jiné biologické faktory. Oproti tomu sexuální chování je z velké části naučené, kulturně podmíněné, lze ho vyjádřit rozdílnými způsoby a je flexibilní (Valentová, 2004). Toto však, vzhledem k výše probíranému problému, platí hlavně na mužskou sexuální orientaci.

Současné definice sexuální orientace obsahují jednu či dvě komponenty: psychologickou a behaviorální komponentu. Definice, které používají komponenty obě se také liší podle toho, jakou spojku použijí ("a" či "nebo") k jejich řazení (Sell, 1997).

Jednou z takových definic je například definice dle Beache: "*Homosexualita je výhradně zjevné chování mezi dvěma jedinci stejného pohlaví. Toto chování musí být zjevně sexuální, zahrnující erotické vzrušení a alespoň ve většině případů musí vést k uspokojení sexuálního pudu.*" (Beach, 1950). Evidentním problémem této definice je soustředění se pouze na sexuální chování.

Jiným druhem definic jsou definice zaměřující se většinou na psychologickou či sociální stránku sexuální orientace. Například Ellis (Ellis a Symonds, 1986) mluví o "sexuálním instinktu". Homosexuální orientace je dle něj sexuální instinkt otočený vrozenou genetickou abnormalitou směrem ke stejnému pohlaví. Podobné definice jsou například také používány v psychoanalytice a zohledňují termíny jako "touha", "sexuální přitažlivost" nebo "zájem o". Tyto definice také mnohdy zacházejí s homosexuální orientací u muže jako se sexuální inverzí, což je Freudův koncept, který viděl homosexualitu jako ženský mozek v mužském těle (Valentová, 2004).

Definicí, která zahrnuje obě komponenty je například definice LeVaye, dle něho je sexuální orientace "*směřování sexuálních pocitů či chování k osobám opačného pohlaví (heterosexualita), stejného pohlaví (homosexualita) nebo k oběma pohlavím (bisexualita)*" (LeVay, 1993).

A například v Sexuologickém slovníku se homosexualita definuje jako "*eroticko-sexuální zaměření na jedince stejného pohlaví*" (Capponi, Hajnová a Novák, 1994, s. 54).

Nakonec předkládám následující definici homosexuality, která odpovídá tomu, jak homosexualitu chápeme my a jak o ní budeme v celém textu hovořit. Jedná se o vlastní definici Jaroslavy Valentové, kterou jsem si dovolil vypůjčit z její bakalářské práce: "*Homosexuálně orientovaný jedinec je takový jedinec, jehož fantazie, náklonnost a touhy se orientují výlučně či alespoň z větší míry na stejné pohlaví (tj. homosexuální orientace), ovšem svou orientaci může či nemusí navenek projevovat (tj. homosexuální*

chování a homosexuální preference) a dokonce se nemusí jako homosexuál identifikovat (tj. homosexuální identifikace)" (Valentová, 2004, s. 16).

2.1.5 Důvody homosexuální orientace

Jestliže považujeme homosexualitu za vrozenou a nikoliv za sociální konstrukt (řeč je o sexuální orientaci, ne sexuální chování), vyvstává otázka, proč homosexualita stále přetrvává, když z evolučního hlediska je jako reprodukční strategie zbytečná. Toto téma je však velmi široké a obsahuje mnoho různých teorií, jeho zpracování by samo o sobě překračovalo rámec této práce. Pro příklad nastíním alespoň některé aspekty, které mohou hrát roli při objevení se homosexuality u jedince či udržení se homosexuality v populaci přes fakt, že homosexuálové se osobně často nemnoží.

Jedním z nejstarších vysvětlení je aspekt rodinného altruismu, kdy homosexuální jedinci nějakými svými aktivitami přispívají k většímu počtu potomků svých příbuzných či svým příbuzným poskytují péči a zázemí (homosexuálové mají průměrně vyšší sociální status než heterosexuálové). I když pro homosexuálního jedince samotného toto chování žádný význam nemá, může mu pomáhat šířit nějakou část jeho genů právě mezi tyto příbuzné. Toto sociobiologické vysvětlení nejspíše obsahuje některé pravdivé faktory, avšak nebylo dokázáno, že by homosexuálové více pečovali o své příbuzné (Zrzavý, Storch a Mihulka, 2004).

Dalším vysvětlením je homosexualita jakožto extrémní forma bisexuality. Bisexuálové jsou daleko více promiskuitní než heterosexuálové a své "geny pro homosexualitu" šíří v populaci. U exkluzivního homosexuálního jedince by pak byla přítomna právě taková extrémní bisexualita (Zrzavý, Storch a Mihulka, 2004).

Jiným, pravděpodobnějším vysvětlením, je přenášení mužské homosexuality po mateřské linii. Je možné, že nějaký gen homosexuality je obsažen v chromozomu X (samčí buňka obsahuje chromozomy XY, samičí XX). Geny, které jsou obsaženy v chromozomu X mohou nějakým způsobem preferovat samice na úkor samců. To znamená, že u samic reprodukční schopnosti zvýhodňuje a u samců znevýhodňuje. V takovém případě se však mohou i za tuto cenu takové geny v evoluci udržet (Ridley, 2001).

2.1.6 *Problém bisexuality*

Kromě homosexuality budeme pracovat i s pojmem bisexualita, tedy "nevyhraněné, zároveň homosexuální i heterosexuální zaměření" (Capponi, Hajnová a Novák, 1994, s. 24), která je však jedním z metodologických problémů, se kterým se v minulosti výzkumníci potýkali. O její existenci jako plnohodnotné orientaci panuje totiž dlouhodobý skepticismus (Rosenthal a kol., 2011). Důvodem pochybování o její existenci může být fakt, že někteří muži se označí jako bisexuální, avšak později přiznají, že ženy je nikdy podstatně nepřitahovaly (Rosario a kol., 2006). Podobným příkladem mohou být například muži, kteří vykazují znaky výlučně homosexuálního zaměření, ale sami se označí jako bisexuální kvůli pocitu větší sociální akceptace (Stokes, Damon a McKirnan, 1997).

Nejpodstatnějším důvodem je však měření genitální vzrušivosti pomocí penilního pletysmografu. Heterosexuální muži vykazují podstatně větší genitální reakce na ženské sexuální stimuly (tj. sexuální stimuly zahrnující pouze ženy) než na mužské sexuální stimuly. Homosexuálové vykazovali opak (Freund, 1963; Freund, Watson a Rienzo 1989). Avšak například ve studii Riegera, Chiverse a Baileyho (2005) bisexuální muži řekli, že jsou vzrušeni ze sledování videa obsahujícího dva muže i videa obsahujícího dvě ženy, ovšem genitální vzrušivost nevykazovala žádné důkazy vzrušivosti pro oba druhy videí a byla podobná vzrušivosti homosexuálů či heterosexuálů. K podobným závěrům dochází například i studie Cernyho a Janssen (2001).

Zkušenosti z praxe:

Česká sexuoložka Jaroslava Pondělíčková-Mašlová například zastává názor, že lidé s bisexuální orientací skutečně existují. Dokládá to na vlastní dlouhotrvající praxi, kdy se setkala s velkým množstvím homosexuálů žijících bisexuálně. Avšak v podobě mladické nezkušenosti, ze strachu z okolí, z touhy mít děti či kvůli rodičům. Takoví jedinci se nedají označit za bisexuály. Setkala se pouze se třemi skutečnými bisexuály. Ti popisovali, že jsou přitahováni atraktivitou typické ženy, ale i atraktivitou typického muže. Usuzovat z jednání tří mužů je problematické, ale američtí výzkumní pracovníci v oblasti sexuologie Masters a Johnsonová došli v podstatě k obdobnému závěru, totiž

že při sexuálním výběru bisexuálů nerozhodovalo pohlaví, ale atraktivita osoby, a to nejen jejího vzhledu, ale i způsobu chování a vyjadřování (Koucká, 2006).

Český sexuolog Petr Weiss má na bisexualitu odlišný názor, totiž že bisexualita neexistuje. Opět však rozlišuje mezi samotnou bisexualitou a bisexuálním chováním, které je naprosto běžné. Také dává za příklad homosexuály, kteří nechtějí přijmout svou sexualitu a snaží se přizpůsobit společnosti a svoji orientaci změnit. To je postoj zastávaný většinou částí mužů i žen praktikujících sexuální činnosti se stejným pohlavím. Také může jít o pouhé experimentování při hledání vlastní sexuality. Existuje například 6 % heterosexuálů, kteří měli za život alespoň jednu sexuální zkušenost se stejným pohlavím. Mohlo jít opět o experimentování či náhražkové chování. Dále zastává již výše zmiňovaný názor, že pouze sexuální orientace neurčuje sexuální chování. Zmiňuje i sny či masturbační fantazie, které také jasně nevymezují sexuální orientaci. Nejspolehlivěji se dá určit podle citů projevovaných vůči jiné osobě, podle zamilovanosti. Zamilovanost totiž člověk nedokáže ovlivnit, nedokáže se k ní přinutit ani v ní zabránit (Koucká, 2006).

V naší práci je bisexualita chápána velmi specificky, totiž jako malá výběrovost objektu na úkor aktivity. Podrobněji se tomu však budeme věnovat v závěru teoretické části.

V praktické části této práce se objevuje ještě pojem "bi-zvědavý/á". Tento termín je však používán pouze laicky a nemá vědecké podložení. Používá se právě například pro účely portálu www.bdsmlife.cz. To je zřejmý případ toho, jak je na pojem bisexuality nahlíženo rozdílně. V tomto případě lze tedy vidět, že pod pojmem bisexuální se zde představuje jedinec, jenž má stejnou náklonnost jak k ženám tak k mužům. "Bi-zvědavý" jedinec je pak takový, který preferuje opačné pohlaví, avšak v některých případech je ochoten na nějakou sexuální interakci s pohlavím stejným přistoupit. Druhým případem je, že ho zkušenost se stejným pohlavím láká, avšak ještě k žádné zkušenosti u něj nedošlo.

2.1.7 *Sexuální identifikace*

Sexuální identifikace je proces, při kterém jedinec přijme svoji sexuální orientaci, dojde u něj k tzv. coming outu (do češtiny se nepřekládá). Jedinec odhalí svou orientaci nejen sobě, ale i svému okolí, přijme svoji sexualitu, sexuální identitu. Avšak může se také stát, že homosexuální jedinec s homosexuálním chováním se jako homosexuální neidentifikuje. Je to kvůli strachu ze společenského přijetí. Takový jedinec pak může i přes svou orientaci zakládat manželství a rodiny (Rosario a kol., 2001). Homosexuální muž i žena tak mohou začít nenávidět svou vlastní sexuální orientaci a mohou se začít ztotožňovat s homofobními názory (Skidmore, Linsenmeier a Bailey, 2006).

Cass (1979) popsal model homosexuální identity, dle něj jedinci procházejí šesti na věku nezávislými stádii:

1. Povědomí o identitě – jedinec si uvědomuje, že je jiný.
2. Porovnávání identit – jedinec připouští, že může být homosexuální, ale snaží se chovat heterosexuálně.
3. Tolerance identity – jedinec si plně uvědomí, že je homosexuál.
4. Akceptování identity – jedinec počíná zkoumat homosexuální komunitu.
5. Hrdost identity – jedinec začíná být aktivní v homosexuální komunitě.
6. Syntéza – jedinec plně přijme sebe i ostatní.

2.2 **Sadomasochismus**

Dle Mosera (1988) neexistuje žádná obecně platná definice toho, co tvoří sadomasochistické sexuální chování. Sadismus je v Sexuologickém slovníku popsán jako "*Sexuální úchylka při níž k vzrušení a uspokojení dochází pouze ve spojení s trýzněním partnera*" (Capponi, Hajnová a Novák, 1994, s. 114). Masochismus jako "*Sexuální úchylka, v níž je podmínkou sexuálního vzrušení a uspokojení kruté zacházení, trýznění, trestání nebo pokořování partnerem*" (Capponi, Hajnová a Novák, 1994, s. 77). Pod pojmem "sadomasochismus" nalezneme tuto definici: "*Termín je užíván v několika významech. Někdy ke zdůraznění společných komponent sadismu a masochismu, popřípadě sexuální komunikace kombinující sadistické a masochistické*

techniky (resp. role), ale i jako prvek normální sexuality, kdy součástí mužské role je dobývání, dominance, brání a součástí ženské oddání se, dávání, podržení se" (Capponi, Hajnová a Novák, 1994, s. 115).

Z pohledu psychoanalýzy se sadomasochismus (dále SM) považuje za psychopatologii jedince, sociologické a sociálně psychologické výzkumy však nahlíží na sadomasochisty jako na osoby emočně a psychicky vyrovnané, které přijaly svou sexuální orientaci a jsou sociálně přizpůsobivé (Weinberg, 2006). I Jozífková, významná česká výzkumnice věnující se dlouhodobě SM (2007) uvádí, že členové komunit kladou důraz na konsenzus – dobrovolné přistoupení k aktivitě SM charakteru a žádnou nebo pouze konsenzuální bolest.

Pokud chceme definovat sadomasochismus, musíme brát v potaz, že každý autor může mít na tento pojem rozdílný náhled a rozdílné představy o tom, co vše pod tento pojem spadá. Dokonce i jedinci, kteří se identifikují jako sadomasochisté, uvažují o jednotlivých pojmech rozdílně. O SM nemůžeme přemýšlet jako o unitárním fenoménu (Nordling a kol., 2006).

2.2.1 Lékařská hlediska

Z lékařského hlediska se na sadomasochismus nahlíží jako na deviaci a příliš často se nedělají rozdíly mezi jeho formami a projevy.

Weiss vidí sadismus jako akt, při němž dochází ke vzrušení dominancí, totální kontrolou objektu. U sadisty dochází ke vzrušení, pokud je protějšek plně v jeho moci a dochází-li k fyzickému a psychickému utrpení. Pokud se jedná o masochismus, je jedinec vzrušován naprostým odevzdáním se protějšku a pocitem vlastního utrpení a ponížení. Sadomasochismus se pak vyskytuje u jedince, který je schopen obojího (Weiss, 2002). Vyhraněnější názor má Zvěřina, dle něj je u sadistů dosahováno erotického vzrušení agresí a hostilitou k protějšku. Masochisté jsou eroticky fascinováni, pokud je agrese vedena na jejich osoby. Šikanování, ponižování, bití i trýznění přináší sexuální vzrušení (Zvěřina, 2003).

Dle *Diagnostic and Statistical Manual* Americké psychiatrické asociace (*DSM-IV-TR*) (American Psychiatric Association, 2000) je například kritériem pro stanovení diagnózy sexuálního sadismu: 1) po období alespoň šesti měsíců opakující se,

intenzivně sexuálně vzrušující fantazie, sexuální potřeby či chování zahrnující aktivity (skutečné, nikoliv předstírané) při kterých je pro jedince vzrušující fyzické či psychické utrpení oběti (včetně ponižování) a 2) jedinec vykonává tyto sexuální potřeby s nesouhlasící osobou či tyto sexuální potřeby či fantazie způsobují zřejmou úzkost nebo problémy v mezilidských vztazích (Richters a kol., 2008).

U sexuálního masochismu jsou kritéria podobná: 1) po období alespoň šesti měsíců opakující se, intenzivně sexuálně vzrušující fantazie, sexuální potřeby či chování zahrnující aktivity (skutečné, nikoliv předstírané) při kterých je jedinec ponižován, bit, svazován či jinak podobně trápen a 2) takové fantazie, sexuální potřeby či chování mají za následek zřejmé utrpení či zhoršení interakce v sociální, pracovní nebo jiné důležité sféře života (American Psychiatric Association, 2000).

2.2.2 Nedostatky lékařských pohledů

Takové pohledy však stále vycházejí z psychopatologických/lékařských přístupů konce 19. století (dle Krafft-Ebinga) (Wismeijer a van Assen, 2013), ten zacházel s BDSM zájmy jako s kontinuem vedoucím od fetišistických fantasií či aktivitami jako je například "spanking" (česky výprask) až po touhu vraždy (Richters a kol., 2008). V té době vycházel sadomasochismus z děl Sadea a Sacher Masocha a s jedinými osobami majícími zálibu v SM, se kterými přišli psychoanalytici do kontaktu, byli pacienti, kteří většinou měli i jiné problémy. Šlo tedy převážně o extrémní případy a přístupy k SM pak zaujímaly k tomu příslušná stanoviska (Stekel, 1965). Psychoanalytické teorie o SM chování pak byly odvozeny z limitovaných a přímých zkušeností. Krom toho Freud a Krafft-Ebing, nejpřednější psychoanalytici své doby, žili právě ve Viktoriánské éře, době velmi konzervativních přístupů k sexualitě. I přesto se tyto postupy dodnes často používají (Weinberg, 2006). Počet jedinců, kteří vyhledají lékaře, neodráží počet jedinců v populaci, kteří žijí zcela v pořádku (Eve a Renslow, 1980).

Pro příklad v nejnovější páté edici *Diagnostic and Statistical Manual* Americké Psychologické Asociace je SM v některých formách stále patologizováno, poněvadž se sexuálním masochismem a sexuálním sadismem se zde zachází jako s parafiliiemi (Wismeijer a van Assen, 2013).

Navzdory klasifikace SM jako psychopatologického znaku existuje několik nedávných studií (např. Richters a kol., 2008; Moser, 1999), které zjišťují, že jedinci

praktikující SM mají naopak relativně dobré psychické zdraví (Wismeijer a van Assen, 2013). To vedlo Newmaha (2010) k závěru, že SM by se měl považovat spíše za rekreační aktivitu než deviantní/patologickou aktivitu.

I v jedné z nejnovějších studií (Wismeijer a van Assen, 2013) z Nizozemska se došlo k podobným výsledkům. Jedinci, kteří praktikovali SM, byli méně neurotičtí, více extrovertní, otevřenější novým zkušenostem, méně citliví vůči odmítnutí a hodnotili lépe své subjektivní rozpoložení než jedinci, kteří SM nepraktikovali.

Studie také dále vyvrací předpoklad, podle něhož může být vznik preferencí pro SM u jednotlivce výsledkem traumatického (sexuálního) zážitku (např. sklon žen k submisivní roli po zážitku znásilnění). K obdobným závěrům dochází i Australská studie provedená v letech 2001-2002 (Richters a kol., 2008). Z reprezentativního vzorku 19 307 respondentů mělo zkušenost se SM v předešlém roce 1,8 % sexuálně aktivních osob. Oproti celku sice SM participanti vykazovali větší pravděpodobnost nějakého sexuálního zneužívání či donucení k sexu za život vůbec nebo alespoň do věku 16 let, avšak nikoliv signifikantně. Byl vyjádřen předpoklad, že při ještě větším vzorku by se tento rozdíl mohl opravdu vyskytnout. Tato studie také dále zjistila, že předpoklad k SM není odvozen z potíží s normálním sexem (např. že praktici SM mají nějaký sexuální nedostatek a potřebují silný stimul k dosažení orgasmu), a že podílení se na SM nemělo za následek vyšší hodnoty psychického nepohodlí (pocity smutku, beznaděje, nervozity apod.).

Důvodem pro lepší subjektivní rozpoložení jedinců praktikujících SM, může být větší uvědomování si své sexuální identity a tužeb. Jsou také více schopni hovořit o svých preferencích a pocitech, protože při sexuálním kontaktu s protějškem je důležitá pečlivá kontrola a dohoda (Wismeijer a van Assen, 2013).

2.2.3 Hlediska komunit

Členové komunit a jedinci praktikující SM sex se proti klinickým názorům vyhraňují. Mnoho autorů (např. Lawrence a Love-Crowell, 2008; Jozífková, 2013; Lindemann, 2011; Kolmes, Stock a Moser, 2006) uvádí, že mezi těmito komunitami a jedinci jde především o konsenzualitu. Ta se v lékařských pohledech příliš nevyskytuje. Některé případy dokonce ukazují, že sadisté daleko více poskytovali něhu a péči svým partnerům, téměř by se dalo takové chování označit za rodičovskou roli (naznačení

hierarchického postavení). Masochisté zase více odhalují partnerovi i ostatním blízkým své vnitřní pocity touhy (což také naznačuje hierarchické, nižší postavení, podřízenost) (Cross a Matheson, 2006).

Sadomasochismus navíc nemusí nutně obsahovat bolest (Weinberg, 2006). Pokud bolest obsahuje, může pouze sloužit k vyjádření hierarchického rozdělení. Není tedy nutnost definovat SM bolesti, je to pouze jedna z možných technik k vyjádření moci (Cross a Matheson, 2006) a SM je spíše o hrách a rolích, které tuto moc či ponížení demonstrují (Wismeijer a van Assen, 2013). Opět ale musíme mít na paměti, že někteří autoři bolest do SM automaticky zahrnují a slouží jim jako podmínka k definování SM.

Pojem konsenzualita se objevuje i v pěti charakteristických znacích sadomasochismu podle autorů Weinberga, Williamse a Mosera (1984), které odporovali z chování SM zaměřených jedinců v klubech, barech, lázeňských domech apod.:

- 1) *Dominance a submisivita* – Dominance je projev nadvlády jednoho partnera nad druhým, dominantní partner se nazývá sadista, dominant, pán, paní apod. Protikladem je submisivita, poslušnost partnerovi. Submisivní partner se nazývá masochista, submisiv, otrok apod.
- 2) *Hraní rolí* – přehánění, zveličování zvolených submisivních a dominantních rolí, např. pán a otrok.
- 3) *Konsenzualita* – dobrovolné přistoupení ke hraní dominantních/submisivních her a dodržování předem stanovených limitů.
- 4) *Sexuální kontext* – předpoklad, že tyto aktivity mají sexuální význam.
- 5) *Vzájemné definování* – předpoklad sdíleného porozumění participanty, že jejich aktivity jsou sadomasochistické.

Členové komunit často používají pojem BDSM, který definují jako "*vědomé užívání psychické dominance a submisivity a/nebo fyzického omezování a/nebo bolesti a/nebo souvisejících praktik bezpečným, legálním a konsenzuálním způsobem k dosažení erotického vzrušení a/nebo osobního růstu*" (Wiseman, 1996, str. 10).

Samotné BDSM se skládá ze tří jiných zkratk – B/D (bondage – svazování a discipline – poslušnost), D/s (dominance a submisivita), SM (sadismus a masochismus). B/D často zahrnuje fyzické omezování a/nebo psychické omezování bez způsobení bolesti. SM pak zahrnuje více smyslově zaměřené působení bolesti nebo hrozbu bolesti. Někteří lidé z komunit tyto pojmy odlišují a někteří používají pojem D/s, kdy jde při sexuálních aktivitách o nadřazenost a podřazenost, která může i nemusí obsahovat B/D a SM praktiky (Kolmes, Stock a Moser, 2006).

Pokud by nějaké praktiky byly jedinci jakkoliv nepříjemné nebo přes jeho hranice, stanoví si většinou partneři tzv. safeword, určité slovo či gesto, které značí, že druhý partner má v právě provozované činnosti přestat (Dancer, Kleinplatz a Moser, 2006).

Mnozí jedinci praktikující SM vidí tyto aktivity jako alternativní sexuální identitu. Jiní zase vidí sadomasochismus jako sexuální orientaci, další toto tvrzení odmítají a sadomasochismus pro ně znamená životní styl či pouhé obohacení zkušeností (Kolmes, Stock a Moser, 2006). Objevují se i rozdílné názory na pojímání SM jedinci rozdílné sexuální orientace.

Například Weinberg, Williams a Moser (1984) uvedli, že homosexuálové a heterosexuálové angažující se v BDSM komunitách nepřikládali SM rolím nijak značnou část svých životů. V jeho studii jen pár respondentů uvedlo potřebu SM pro uspokojivý sex. Kamel (1980) učinil podobné zjištění, kdy uvedl, že homosexuálové vnímali SM jako hru, do které se dá dobrovolně vstoupit, tj. nebyla žádná nutnost zařazovat SM do sexuálního života. Sandnabba, Santilla a Nordling (1999) tvrdí, že jen menšina respondentů může být uspokojena pouze SM sexem a pouze cca 5 % se kromě sadomasochismu neangažuje v jiných sexuálních aktivitách.

Ve studii Breslowa, Evanse a Langleyho (1986) muži heterosexuálové a bisexuálové nesorměrně označovali SM buď jako sexuální předeheru nebo životní styl. Pro obě skupiny byla také v jistém období potřeba SM silnější než v jiném. Homosexuálové oproti tomu měli poměrně rovnoměrný názor na zobrazování SM jako předehery nebo životního stylu a statisticky signifikantní číslo vzorku homosexuálních mužů naznačovalo, že SM jak ve formě fantazie, tak ve formě reálné praktiky, hrálo

důležitou roli k dosažení orgasmu. Dle autorů toto samo o sobě značí opak výše uvedených studií, totiž potřebu sadomasochistů homosexuálů praktikovat SM sex.

Pro dominantního či sadistického jedince se používá označení "top" (tedy česky nahoře, ten kdo má navrch), jedinec submisivní či masochistický se označuje jako "bottom" (tedy dole). Termín "switch" se používá pro jedince, kteří svoji sexuální roli mění (Connolly a kol., 2006). Neklinická definice konsenzuálního sadomasochistického sexu dle Townsenda (1983) značí 6 charakteristických rysů zastoupených na SM scéně:

- 1) vztah daný dominancí a submisivitou
- 2) působení bolesti, která je vnímána jako příjemná oběma partnery
- 3) používání fantazie či hraní rolí jedním nebo oběma partnery
- 4) úmyslné ponižování partnera
- 5) fetišistické prvky (šaty, pomůcky, scénérie)
- 6) jedna či více rituálních aktivit, např. bondage, bičování

Pro účely této práce je pojem sadomasochismus brán jako zastřešující, pojem nadřazený všem jmenovaným projevům a formám, který je jako činnost konsenzuální a neporušuje žádná práva a zákony.

2.2.4 *Sadomasochismus a sex*

Není podmínkou, že sadomasochismus musí zahrnovat sexuální interakci. To vyplývá již ze samotné podstaty BDSM z pohledu komunit. Tento fakt zohledňují i lékařská hlediska. Weiss (2002) například uvádí speciální formu sadismu – sadismus pseudopedagogický. Jedinec klade velký důraz na poslušnost a disciplínu, takový typ můžeme například pozorovat v dominanci a vyžadování poslušnosti na partnerce či vlastním potomkovi. Jedince tohoto typu také můžeme často objevit v učitelských a vychovatelských profesích. Tato forma sadismu je však velmi specifická a je otázkou, zdali do samotného pojmu sadomasochismu jako takového patří.

Jiným příkladem je sadismus fetišistický (Zvěřina, 2003). Ke vzrušení či erotické fascinaci dochází kvůli různým nástrojům či rekvizitám souvisejících s násilím. Tato forma sadismu však může mít podobu pouhé fantazie (ideatorní sadismus).

Jedinci praktikující SM tyto aktivity vykonávají spíše kvůli smyslovému uspokojení a ne tolik kvůli erotickému uspokojení (Newmahr, 2010).

Například Moser (1998) zpozoroval, že na hromadných akcích pořádaných pro jedince s SM zaměřením docházelo k souloži či k praktikám vedoucím k orgasmu velice zřídka. Účastníci považovali tuto oblast za příliš osobní. Na obnažování se či ponižování před ostatními účastníky však nahlíželi jinak a přistupovali k nim. Nicméně později uvedli, že soulož v soukromí s partnerem považovali za důležitou součást celé události.

Mimo to se dá říci, že i naše studie může být příkladem sadomasochismu bez sexu. Tím příkladem jsou právě online komunity, kde si mohou jedinci sdělovat své zážitky a "provozovat" SM touto online formou. Virtuální SM se i velmi podobá tomu skutečnému, obsahuje například tolik oblíbené hraní rolí. Důležitým aspektem pro tuto virtuální interakci je anonymita (Cross a Matheson, 2006).

I když BDSM praktiky nemusejí obsahovat sex, jsou nahlíženy jako sexuální praktiky. To je dané právě tím, že jsou pro jedince, kteří je provozují, vzrušující. A opět je důležité upozornit, že i na tuto oblast může mít každý autor rozdílný náhled. Někteří laici i odborníci mohou považovat sex za podmínku BDSM praktik.

2.3 Dominance a submisivita

Jelikož se tyto dva pojmy používají v různých oblastech, je opět důležité si vymezit, jak je budeme používat my. Například v Akademickém slovníku cizích slov pod pojmem dominance nalezneme slova jako nadřazenost, nepoddajnost, převládání, převaha, schopnost prosazovat vlastní vůli. Pod pojmem submisivita pak podrobení se druhým, podřízení, osobní sklon k ústupnosti. (Kraus a kol., 1995). To jsou obecné definice těchto pojmů, v různých oblastech se však může jejich význam lehce lišit. Nám ale půjde o submisivní a dominantní chování v BDSM komunitě, tedy chování spojené s aktivitami sexuálního charakteru či chování takovéto aktivity neobsahující (viz výše). Navíc v SM komunitě se koncepce těchto pojmů může opět lišit od pojetí sexuálního chování mimo rámec SM komunit (Nordling a kol., 2006).

A jelikož se pohybujeme v sadomasochistické komunitě, je také důležité zdůraznit rozdíly mezi dominancí a sadismem a submisivitou a masochismem. Laik i zkušený vědec si může pod pojmem dominance představit jedince, který rád psychicky a převážně fyzicky týrá svůj protějšek. Tyto pojmy se prolínat mohou, avšak často jsou (dokonce samotnou SM komunitou) ostře oddělovány. SM komunity také využívají všeobsahující název sadomasochismus, avšak nelze všechny jeho projevy dávat na stejnou úroveň.

2.3.1 *Sexuální dominance a submisivita*

Z evolučního i sociálního hlediska je téměř pravidlem, že dominantní bývá většinou muž. Prvky dominance a submisivity jsou přítomny například již při samotném neverbálním zaujetí či namlouvání si partnera (Burke & Sulikowski 2010; Moore 2010). Mužské pohlaví pak podléhá mnoha stereotypům, kdy jsou muži viděni jako dominantní, kompetitivní a agresivní (Rosenkrantz a kol., 1968; Williams & Bennett, 1975; Bem, 1974). Takové chování se pak prolíná i do sexu. Dle všeobecného předpokladu je aktivní role spojována s dominancí, maskulinitou, mocí a kontrolou, zatímco být penetrován značí feminitu, submisivitu, zranitelnost a podřízenost (Paz, 1993). U SM mohou však tyto hodnoty nabývat jiných rozměrů, protože při SM nejde přímo o reprodukci.

Jelikož se při posuzování SM často staví dominance a submisivita v oblasti sexu na stejnou úroveň jako sadomasochismus nebo se s ním zaměňuje, je velmi obtížné najít definici samotného sexuálního submisivně dominantního chování. K jeho pochopení však postačí již zmiňované rozdělení SM a dominance a submisivity, jemuž se věnují následující řádky.

Vyvstává také problém, do jaké skupiny jedince řadit. Někteří výzkumníci pracují pouze se skupinami "dominantní", "versatilní" (switch) a "submisivní", avšak někteří přidávají ještě kategorie "obvykle dominantní" a "obvykle submisivní". Toto dělení je silně ovlivněno teoretickým přístupem konkrétního výzkumníka a zvolený přístup může mít za následek rozdílné statistické výsledky (Breslow a kol., 1986).

2.3.2 Rozdělení DS a SM dle komunit

Rozlišování pojmů mezi dominancí a sadismem a submisivitou a masochismem je patrné již ze samotné definice BDSM podle komunit. Členové komunit většinou požadují přísné oddělení pojmů D/s a SM (Henkin a Holiday, 2003). Nejpodstatnějším rozdílem mezi těmito pojmy je, že pro sadomasochismus je nejdůležitějším faktorem působení a přijímání bolesti, pro dominanci a submisivitu spíše moc a kontrola (Kolmes, Stock a Moser, 2006). Dominantní muž se často nazývá "Pán" a dominantní žena "Paní". Submisivní osoby se povětšinou nazývají "otrok", ačkoliv někteří jedinci nechtějí toto slovo kvůli jeho násilné konotaci používat. I zde se mohou vyskytovat výrazy "top", "bottom" a "switch" probírané výše (Hoff, 2006).

Henkin a Holiday (2003) definují dominanta/dominu jako osobu zaujímající při D/s aktivitách nadřazenou roli a submisiva jako osobu zaujímající roli podřízenou. Sadista pak je osoba těšící se z působení silných vjemů v rámci konsenzuální sexuální aktivity a masochista osoba těšící se z přijímání silných vjemů v rámci konsenzuální sexuální aktivity. SM v jejich pojetí je označováno jako "fyzické SM".

Někteří jedinci praktikující SM sex potvrzují, že ke vzrušení u nich dochází spíše hierarchickou rozdílností nežli fyzickými stimuly či bolestí (Cross a Matheson, 2006). Avšak velká část členů BDSM komunit zvolna přechází mezi SM a D/s. Například masochisté mohou praktikovat bondage jako silný stimul přinášející sexuální potěšení, kdežto jedincům upřednostňujícím D/s sex může tato praktika sloužit k vyjádření dominance. Stejně tak mnoho jedinců může praktikovat lehkou bondage pouze k obohacení svého sexuálního repertoáru – nemusejí se ani označit jako sadomasochisté (Jozífková, 2013).

Pravděpodobně nejspokojivější objasnění těchto pojmů přináší webový portál *en-k.net*, jenž se věnuje otázkám okolo sadomasochismu. Tohoto rozdělení se budeme držet, protože názorně vymezuje problematické pojmy a pracuje s nimi v rámci SM komunity, což je pro naši práci kritické. Do tohoto dělení zařazují ještě tzv. leathersex.

- 1) Dominance a submisivita: U osob se dostavuje silné sexuální vzrušení, pokud jsou vůči sexuálnímu protějšku velmi nadřazeni či podřízeni.

- 2) Sadismus a masochismus: U jedinců se dostavuje sexuální vzrušení, pokud jsou přítomny podněty, které mohou u mnohých jiných osob vyvolat pocit bolesti nebo nepříjemného tlaku (stačí představa daného podnětu). Tyto osoby jsou veřejností i lékaři nejčastější představou sadomasochistického jedince.
- 3) Bondage a discipline: Osoby jsou vzrušovány fyzickým a/nebo psychickým omezováním. K takovému omezení může docházet pomocí různých nástrojů či příkazů (Ernulf a Innala, 1995). Bondage je také často spojování se sexuální praktikou svazování provazy. B/D je často na pomezí SM a D/s. Svou hierarchickou sférou spadá spíše pod D/s, avšak svou fyzickou sférou pod SM. B/D může osobám pomoci uvědomit si, jaké konkrétní praktiky jsou pro ně vyhovující.
- 4) Leathersex: Praktika přítomná převážně v gay komunitě. Jedná se o erotizaci "macho" maskulinního obrazu. Mužnost je symbolizována nošením koženého oblečení a kostýmů kovbojů, motorkářských rebelů atd. (Weinberg, 2006). Takové kožené oblečení může být fetišem i pro mnohé heterosexuály.

Opět budeme zastávat názor, že mezi jednotlivými projevy SM je třeba dělat rozdíl (i když se mohou překrývat), avšak opět musíme brát v potaz, že ne každý si pod jedním pojmem představí to samé. Jedinec se může označit jako dominantní a představovat si pod tím fyzické vyvíjení tlaku na protějšek, ale také si pod tímto pojmem může představit pouhou psychickou nadvládu. U některých výzkumníků pak nelze odlišení určit.

2.3.3 Prolínání dominance a submisivity do běžného života

Neexistují žádné důkazy, že preferované sexuální role se prolínají do sociálního postavení v běžném životě. Mnoho sexuálně submisivních mužů má dominantní postavení ve společnosti (Ernulf a Innala, 1995).

Vztah D/s však naproti tomu nemusí být přítomen jen při konsenzuální interakci BDSM charakteru. Takový vztah se může také prolínat do běžného života a je pak označen jako "24/7". Postavení partnerů je pevně dané a nestřídá se, partneři mají většinou smlouvané činnosti, které musí "otrok/yně" vykonávat. Submisivní jedinec může dodržovat restriktce rozmanitého typu, např. nesmí se dívat dominantnímu

protějšku do očí, nesmí se dotýkat určitých částí svého těla, ve spánku musí být svázán, má předepsaná pravidla kam se může posadit atd. Takové postavení bývá dodržováno i na veřejnosti, většinou však skrytě, nějakým symbolickým vyjádřením hierarchického postavení, které však není na první pohled vidět. Submisivní jedinec je občas například povinen nosit obojek, který však může být naznačen šátkem kolem krku či jiným podobným nenápadným ztvárněním. Takové vztahy jsou také v rámci konsenzuality, avšak "podřízený" je schopen podstoupit i takové požadavky, které dohodnuty nebyly a ani v takovém případě nepoužije "safeword", jedinci tak naprosto podlehnou daným rolím a považují je za skutečné. Neznamená to však, že podřízený jedinec není schopen jednat samostatně. V mnohých případech se rozhoduje v určitých věcech sám (Dancer, Kleinplatz a Moser, 2006). Kromě tohoto typu se může toto naprosté oddání se objevit dočasně, na předem domluvenou dobu. V předkládaném dotazníku v praktické části této práce se například objevuje pojem "otrocký víkend" či "otrocký týden". Takové formy podřízenosti se mohou objevit jak v partnerském životě tak při různých srazech SM komunit. Specifický příklad, jenž byl uveden na přednášce kurzu Lidská sexualita Fakulty humanitních studií, je podstoupení a oddání se roli psa (např. na týden). Jedinec během této doby vykonává vše, co by vykonával obyčejný pes. S nikým nemluví, spí jako pes i jí jako pes. Po skončení této role se navrátí k běžnému životu.

2.3.4 *Praktiky obsažené v BDSM*

BDSM obsahuje rozmanité množství praktik, které se označují jako sadomasochistické. Není pevně dané jaká forma BDSM má obsahovat konkrétní praktiky a často jsou také používány k rozličným účelům (např. zároveň pro SM a zároveň pro D/s). Jedni mohou považovat určité praktiky za sadomasochistické a druzí nikoliv, nakonec není jisté, jaké praktiky jako sadomasochistické označit (Naving, 1981).

Nejčastěji bývá přítomno např. vázání mužských genitálií, smyslová deprivace, řetězy, elektrické šoky, zasouvání celé ruky do vaginálního či řitního otvoru, mumifikování, používání ledu, lití horkého vosku, kousání, hraní rolí, používání vibrátorů, oblékání jako druhé pohlaví, tematické oblékání, cejchování, praktiky s lidskými výměšky, plácání, slovní ponižování atd. (Nordling, 2006).

Jak lze vidět, praktik je celá řada a jako sadomasochistické může být označeno téměř cokoliv. Tento výčet je pouhý zlomek preferovaných aktivit či používaných nástrojů.

2.4 Prevalence

2.4.1 Prevalence homosexuality

V zásadních Kinseyho výzkumech z let 1948 a 1953 se jako výhradně homosexuální označila 4 % mužů a 1-3 % žen. Jelikož se v naší studii pohybujeme v české komunitě, je podstatné zmínit prevalenci v ČR z celonárodního výzkumu Weisse a Zvěřiny (2001) (viz tab. č. 1).

Tab. č. 1: Prevalence homosexuální orientace a homosexuálních aktivit v ČR

Sexuální styk s osobou stejného pohlaví (%)				
	muži		ženy	
	1993	1998	1993	1998
Jednou	2,3	4,0	2,1	3,0
Opakovaně	1,1	2,2	0,5	1,4
Sexuální orientace – sebeidentifikace (%)				
Heterosexuální	98,2	97,5	97,7	96,6
Nejsem si jist/a	1,4	2,2	2,0	3,1
Homosexuální	0,4	0,3	0,3	0,3

Obdobné šetření provedl pražský Sociologický ústav AV ČR, který zpozoroval změnu vztahu k homosexuálům po listopadu 1989. Negativní a sankční hodnocení homosexuality se stáhla na minimum a homosexualita je více tolerována. V tomto výzkumu uvedlo 2,5 % respondentů homosexuální zkušenost. Nárůst procent homosexuální zkušenosti nejspíše ani tak neznačí vyšší míru homosexuálních aktivit, ale spíše větší ochotu se k nim přiznávat (Weiss, 2001).

2.4.2 Prevalence sadomasochismu

V Kinseyho výzkumech uvedlo 22 % mužů a 12 % žen, že jsou při čtení sadomasochistické povídky sexuálně vzrušeni. 50 % mužů a 55 % žen také považovalo za erotické, když je partner kousl (Jozífková, 2006). Výzkum ryze mužské populace (Crepault a Couture, 1980) ukázal, že 14,9 % mužů přiznává fantazie založené na ponižování žen, 10,7 % pak fantazie bití ženských objektů. Arndt, Foehl a Good, (1985) zase tvrdí, že zhruba třetina žen a až polovina mužů potvrzuje fantazie spojené s přivazováním nebo svazováním partnera. A za zmínku jistě také stojí studie Januse a Janusové z roku 1993, kteří zjistili ve studii 1 300 mužů a 1 400 žen, že v USA 14 % mužů a 11 % žen alespoň jednou vyzkoušelo sex s SM prvky. S B/D mělo zkušenost 11 % mužů a 11 % žen (Janus a Janus, 1993).

Spengler (1977) zjistil, že na sadomasochistické scéně se téměř nevyskytují ženy (výjimkou jsou prostitutky poskytující podobné služby). Dle Bancrofta (1989) pak tento přebytek mužů vytváří trhlinu v sadomasochistické komunitě heterosexuálů a homosexuálů. U homosexuálů je více pravděpodobné, že sadomasochistické aktivity budou probíhat v rámci partnerství, avšak heterosexuálové musejí hledat uspokojení pro svoje touhy ve službách prostitutek. Navíc pokud heterosexuální muži preferují spíše submisivní roli, mohou mít také problém najít heterosexuální dominantní partnerku (Baumeister, 1988; Weinrich, 1987).

V dnešní době je však žen zapojeno do SM více a nevyskytují se pouze v podobě prostitutek. Mužů provozujících SM je však stále větší množství než žen.

Jelikož se budeme pohybovat v české SM komunitě, je důležité zmínit i českou prevalenci. Ve studii Jozífkové z roku 2006 se anketní formou online dotazníku získaly údaje od 398 mužů a 466 žen. Participantům se při zakládání e-mailové schránky na stránkách Seznam.cz zobrazila reklama, zdali se nechtějí stát součástí reklamní kampaně (participantům nebylo oznámeno, že se bude jednat o výzkum). Z celkového počtu 599 077 zobrazení bylo tedy na reklamu ochotno kliknout pouze 864 jedinců. Ti poté vyplňovali pohlaví, orientaci a preferovanou sexuální roli (dominantní či submisivní). 7,3 % mužů a 12,2 % žen zvolilo homosexuální orientaci. Odpověď s

nerovným postavením partnerů (čili buď dominantní nebo submisivní, ve studii označeno jako SM zaměření) zvolilo 51,0 % mužů a 41,6 % žen. Mužů, kteří se označili vůči protějšku jako dominantní, bylo téměř třikrát více (36,6 %) než mužů, kteří se vůči protějšku označili jako submisivní (13,8 %). U žen byla překvapivě dominance i submisivita vůči protějšku téměř na stejné úrovni (19,8 % pro dominanci a 20,5 % pro submisivitu). I v této studii byla převaha zájmů o SM spíše u homosexuálů (58,6 % pro muže a 50,9 % pro ženy) než u heterosexuálů (50,4 % pro muže a 40,3 % pro ženy). I když je tato studie velice podobná té naší, nezkoumala vztah mezi sexuální orientací a dominantní nebo submisivní rolí. Počet homosexuálních respondentů byl pro relevantní výsledky malý (Jozífková, 2006).

2.4.3 Výzkumy sexuální orientace a preferované role

Vztah mezi sadomasochistickými preferencemi a sexuální orientací nebyl dosud důkladně prozkoumán (Nordling, 2006). Kamel (1980) však prohlásil, že rozdíly mezi heterosexuálními a homosexuálními jedinci praktikujícími SM jsou tak velké, že by se s těmito skupinami mělo zacházet jako s oddělenými entitami. Nutno dodat, že vycházel převážně z rozdílů mezi podílením se homosexuálů a heterosexuálů na SM samotném a z rozdílů mezi preferovanými aktivitami.

K našemu tématu byla provedena například podobná studie (Breslow, Evans a Langley, 1986), která ukazuje, že z 286 homosexuálních, heterosexuálních i bisexuálních mužů (především z USA), byli homosexuální muži více ochotni účastnit se SM praktik.

Jedním z důvodů takových rozdílů může být fakt, že existuje více míst pro homosexuály zajímající se o SM, kde mohou takové praktiky provozovat (bary, kluby) a poznávat nové partnery s podobnými zájmy (Weinberg, 1978; Spengler, 1977). Weinberg (1978) zdůrazňuje právě tuto důležitost SM klubů při vytváření postojů k sadomasochismu. To však neznamená, že jedinci neangažující se v SM subkultuře mají problémy akceptovat své touhy, pouze pro ně může být těžší najít si spřízněného partnera. Například Spengler (1977) uvádí, že z 245 jedinců mělo pouze 34 % heterosexuálů známé s SM zájmy v porovnání s 57 % u bisexuálů a 87 % u homosexuálů. Stejně tak 20 % heterosexuálů nemělo žádné partnery na sadomasochistický sex, kdežto u bisexuálů to bylo pouze 6 % a u homosexuálů pouhá

4 %. 23 % heterosexuálů pak pro ukojení těchto tužeb vyhledalo služeb prostitutky, kdežto stejnou situaci potvrdilo pouhých 7,5 % homosexuálů.

Moser (1998) dokonce upozoroval, že z "večírků" pořádaných pro jedince s SM zájmy byli často vyřazováni heterosexuální muži, avšak to mohlo být pouze z důvodu, aby se přítomné ženy cítily bezpečněji. Pokud se však zaměřil na podobné akce, avšak pořádané pouze pro muže, jen zřídka se vyskytovali heterosexuální muži.

Větší počet angažovanosti homosexuálů v SM může také souviset s tím, že homosexuálové mají pozitivnější sebeobraz o svých SM zájmech, zatímco heterosexuálové takové myšlenky spíše potlačují kvůli vinně a jsou ve svých touhách umírněnější (Kamel, 1980; Ernulf a Innala, 1995), avšak tento předpoklad výše uvedená studie Breslowa, Evanse a Langleyho (1986) nepotvrzuje. Heterosexuálové, homosexuálové i bisexuálové měli celkově pozitivní sebeobraz o svých zájmech. Nicméně homosexuálové vykazovali míru sebepřijetí vyšší než ostatní dvě skupiny.

Důležitým výsledkem studie Breslowa, Evanse a Langleyho (1986) bylo zjištění, že homosexuálové, heterosexuálové i bisexuálové nebyli vůči sexuální roli příliš vyhranění a byli ochotni podstoupit i submisivní i dominantní roli (switch). Ačkoliv tato tendence byla u homosexuálního vzorku vyšší. Zatímco heterosexuálové i bisexuálové byli spíše rovnoměrně rozprostřeni mezi tyto tři role (dominantní, submisivní, switch), homosexuálové byli flexibilnější a tíhli více ke switch. K podobnému výsledku dochází Spengler (1977), který však tvrdí, že všichni jedinci z jeho vzorku mužů (heterosexuálních, homosexuálních i bisexuálních) byli rovnoměrně rozprostřeni mezi tyto role.

Lee (1979) naopak přinesl výsledek, že 91,4 % ze vzorku homosexuálních mužů SM komunity podstupovalo pouze jednu roli, avšak z celého vzorku 94,3 % participantů uvedlo, že v určitém případě byli připraveni si role vyměnit. Kromě toho byl tento vzorek příliš malý (35 participantů).

Větší zájem homosexuálních jedinců o SM však nemusí být podmíněn pouze výše zmiňovanými faktory. I australská studie z roku 2008 (Richters a kol.) dotazováním náhodných lidí po telefonu potvrdila, že BDSM praktiky jsou běžnější u gayů, leseb a bisexuálů než u heterosexuálů, tedy stejný poměr se vyskytuje i mimo

rámec SM komunit. Koneckonců tento výsledek vyplývá i z české studie Jozífkové (2006) uvedené výše.

Rozdílný výsledek přinesla studie Ernulfa a Innaly (1995), kteří analýzou vzkazů v diskuzní skupině zaměřené na sexuální bondage zjistili, že dominantní roli preferovalo 71 % heterosexuálních mužů, 12 % homosexuálních mužů a 11 % heterosexuálních žen. Submisivní roli preferovalo 29 % heterosexuálních mužů, 88 % homosexuálních mužů a 89 % heterosexuálních žen. Avšak kvůli zaměření pouze na bondage není jisté, zdali lze tento výsledek aplikovat na celé BDSM. Pouze 33 % participantů uvedlo, že sexuální bondage byla u nich spojována se sadomasochismem nebo byla alespoň jeho součástí.

V pro nás stěžejní dlouhodobé studii autorů Nordlinga, Alisona, Sandnabby a Santtily (2001; 2006) bylo zkoumáno celkem 184 finských respondentů (22 žen, 162 mužů), členů dvou SM komunit. Avšak kvůli malému množství žen (ještě menšímu množství lesbických žen) nemohly být v této skupině provedeny důkladné analýzy. Ze studie vyplynulo, že respondenti obou pohlaví, hlásící se spíše k heterosexuální orientaci (dle pětibodové škály), byli spíše masochisticky zaměřeni, preferovali submisivitu a vlastní ponižování či ochotu nechat si působit bolest. Respondenti obou pohlaví spíše se označující jako homosexuálové, byli více sadisticky zaměřeni a homosexuální muži preferovali maskulinizaci, zveličovali mužský aspekt sexuálního chování. Autoři ve své starší studii (2001), na kterou navázal tento výzkum, zmiňují pojem "hypermaskulinita". Ponižování bylo signifikantně více spojováno se ženami a heterosexuální orientací u mužů, kdežto ona hypermaskulinita byla spíše spojována s muži a s homosexuální orientací u mužů. Dokonce již autoři Weinberg, Williams a Moser (1984) upozorovali, že určité homosexuální praktiky jsou občas provozovateli popisovány jako zobrazení maskulinity a tvrdosti.

Takové výsledky jsou překvapivé, protože homosexuální muži jsou většinou spojeni s feminním chováním a submisivitou. Možným vysvětlením tohoto výsledku může být snaha o eliminování právě takových stereotypů přeháněním mužnosti (Nordling a kol., 2006).

Byl i rozdíl mezi praktikami mužů homosexuálů a heterosexuálů. Dá se říci, že homosexuálové tíhli spíše např. k oblékání se do různých uniforem a kůže, análnímu styku či k speciálním nástrojům, heterosexuálové upřednostňovali slovní ponižování, masky a pásy přes oči, gumové obleky, roubíky či kazajky. Stejně tak se v sexuálním repertoáru objevovalo hraní rolí více u heterosexuálních mužů. U lesbických žen bylo nejčastěji přítomno např. kožené oblečení, bičování, bondage, orální sex či pásy přes oči, zatímco u heterosexuálních žen např. gumové oblečení, kazajky či mumifikování (Nordling a kol., 2006).

I přes malé množství žen byly u tohoto vzorku zjištěny podobné výsledky jako u mužů. Heterosexuální ženy vykazovaly spíše masochistické preference a homosexuální ženy sadistické preference. V porovnání s muži byl u žen tento vztah dokonce silnější (Nordling a kol., 2006).

2.5 Diskriminace objektu a aktivity

Na závěr bych chtěl pouze ve stručnosti zmínit koncepci diskriminace objektu (či aktivity), jejíž výzkum by však vyšel na jinou práci a potřebovala by hlubší náhled. K tématu, kterému se věnujeme, je však důležitá a může nám objasnit chápání BDSM praktik a jedinců tyto aktivity praktikujících.

Teorie diskriminace objektu a diskriminace aktivity nebyla dosud nikde publikována a její autorkou je Mgr. Kateřina Klapilová, která se podílí na podobných výzkumech.

Tato teorie byla použita pro výzkum sexuálních fantazií (Binter a kol., 2012). Předpokládalo se, že při sexuálních fantaziích jsou sice přítomny jak prvky objektu (např. neznámý muž, partner), tak aktivity (např. anální sex, bičování partnera), avšak na jeden z těchto prvků je kladen větší důraz.

Tento předpoklad je přeformulován i pro praktiky či fantazie souvisejícími s BDSM. Lidé se sadomasochistickými sklony mohou dávat daleko větší přednost preferované aktivitě než protějšku, s kterým budou tuto aktivitu provozovat. Pro ilustraci si představme muže, který se označuje jako heterosexuální, se "seznamem" preferovaných aktivit. Pokud by mu velmi záleželo na praktikách, po kterých touží, nehleděl by tolik na výběr partnera. Pokud by byl ochoten všechny tyto aktivity

vykonávat homosexuální muž, pravděpodobně by jedinec přistoupil k sexuální interakci s ním. Jelikož jsou u SM praktiků aktivity zintenzivněny sami o sobě, lze tedy očekávat, že preference pro aktivity bude intenzivnější než výběr partnera.

Pomocí této teorie také můžeme objasnit výše probíraný problém sexuality. V rámci BDSM tak může jít pouze o malou výběrovost objektu, aktivita převáží nad objektem. U takových jedinců se poté může vyskytovat bisexuální chování.

3 Praktická část

3.1 Metodologie

3.1.1 Cíle výzkumu

- 1) Primárním cílem je zjistit, zda existuje vztah mezi sexuální orientací a preferencí dominantní či submisivní role v sexuálních aktivitách.
- 2) Zjistit, zdali se u jedinců, kteří se identifikovali jako bisexuální mění preference partnera určitého pohlaví s ohledem na míru submisivity a dominance.

3.1.2 Hypotézy

- H1) Mezi submisivními muži bude větší poměr heterosexuálních mužů než mezi muži dominantními.
- H2) Mezi submisivními ženami bude větší poměr heterosexuálních žen než mezi ženami dominantními.
- H3) Předpokládáme, že muži celkově se budou hodnotit na škálách dominance a submisivity průměrně více submisivně či dominantně oproti ženám.

3.1.3 Výzkumná strategie

Pro analýzu získaných dat je vzhledem k jejich charakteru nejvhodnější kvantitativní výzkumná strategie, díky níž získáme omezený počet informací o velkém množství osob a bude tak možné ověřit stanovené hypotézy (Jandourek, 2003).

3.1.4 Charakteristika vzorku

Vzorek sestává z rozsáhlé skupiny jedinců registrovaných na portálu www.bdsmlife.cz (internetový klub, který mimo jiné slouží k seznámení se s odpovídajícím protějškem), kteří již vyplnili úvodní dotazník, jenž slouží k nalezení co nejvhodnějšího partnera. Ke dni 13. 6. 2014 má tento portál 18 288 registrovaných členů. Portál slouží např. k diskuzi, pořádání srazů, psaní povídek apod. Tento seznamovací dotazník je pouze jeho část a v době sběru dat byl tak dotazník vyplněn 3 734 členy. Předpokládá se účast respondentů s rozličnými demografickými údaji a

rozmanitou škálou preferovaných či praktikovaných aktivit. Podmínkou pro vstup do tohoto internetového portálu je věk nad 18 let. V rámci klubu se již členové rozdělují do následujících čtyř skupin:

- 1) Submisivní ženy
- 2) Submisivní muži
- 3) Dominantní ženy
- 4) Dominantní muži

V celém vzorku se objevuje 1572 submisivních mužů, 526 submisivních žen, 1496 dominantních mužů a 140 dominantních žen.

U submisivních mužů byl minimální věk 18 let, maximální 65 let, věkový průměr byl 32,2 let. U submisivních žen byl minimální věk 18 let, maximální pak 59 let, průměr byl 29,9 let. Mezi dominantními muži byl minimální věk 18 let, maximální 69 a věkový průměr byl 34,7 let. A u dominantních žen byl minimální věk opět 18 let, maximální 52 let a průměr byl 30,6 let.

Vycházíme-li z celého vzorku jako celku, mezi respondenty bylo 22,1 % heterosexuálních submisivních mužů, 7,4 % heterosexuálních submisivních žen, 35,2 % heterosexuální dominantních mužů a 1,2 % heterosexuálních žen. Bisexuálních bylo 9,1 % submisivních mužů, 4,3 % submisivních žen, 2,1 % dominantních mužů a 2,1 % dominantních žen. Mezi jedinci, kteří označili možnost bi-zvědavý/á bylo 7,8 % submisivních mužů, 2,1 % submisivních žen, 2,1 % dominantních mužů a 0,3 % dominantních žen. Homosexuálních jedinců bylo mezi submisivními muži 2,9 %, mezi submisivními ženami 0,2 %, mezi dominantními muži 0,9 % a mezi dominantními ženami 0,2 %.

Pokud pro přehlednost převedeme počet respondentů na procenta, bylo 41,9 % submisivních mužů, 14,1 % submisivních žen, 40,3 % dominantních mužů a 3,7 % dominantních žen.

3.1.5 Technika sběru dat

Jako nástroj pro sběr dat jsme použili dotazník, připravený administrátory sadomasochistického online klubu za účelem výběru vhodného partnera, kteří již uživatelé vyplnili. V dotazníku nejprve uživatel vyplní údaje o sobě, kde uvede své

sociodemografické údaje (např. věk, bydliště), výšku, váhu, sexuální orientaci (kdy se jedinec sám ohodnotí jako heterosexuální, bisexuální, bi-zvědavý či homosexuální, míru dominance/submisivity) a dále například otázky na snášení bolesti a dosavadní zkušenosti. Dále vyplní, jakého partnera hledá (např. mladší, starší), komu chce být nadřizený (otrokovi, otrokyni, skupině) či podřizený (pánovi, paní, skupině), jaký typ vztahu by si představoval (např. jednorázové schůzky, otrocký víkend) a jaké praktiky jedinec zvládá (např. anální sex, sex se zvířaty, nahota na veřejnosti). Muži navíc vyplní údaje o svém pohlavním orgánu (např. ochlupení, velikost). Vyplnění této úvodní části dotazníku je povinné.

Dále je dotazník koncipován na 10 hlavních, nepovinných kategorií (bití, transformace, oblečení, tresty, mučení, sekrety, otrok/pán, nástroje, zvířata, ostatní). Každá kategorie je rozdělena na několik podkategorií (např. Bití – bití rukou, bití rákoskou, bití plácačkou; Nástroje – svazování, elektřina; Tresty – horký vosk, ledové kostky) přičemž každá podkategorie obsahuje jednotlivé části těla, na kterých lze danou praktiku vykonávat či zkonkretizování určitých praktik (např. nahota na ulici, nahota v lese), které jedinec vyžaduje/je ochoten podstoupit.

Dotazník je také koncipován pro každou kategorii rozdílně. Submisivní respondenti vyplňují, co jsou ochotni vykonávat, dominantní respondenti vyplňují, co od submisivního protějšku očekávají, případně vyžadují. Dominantní jedinci vyplňují, co požadují po muži a co po ženě (jedinec může a nemusí informace vyplňovat pro obě pohlaví, záleží na preferenci), kdežto submisivní jedinci takové dělení nemají. Otázky na ženy a muže se od sebe liší s ohledem na fyzické znaky pohlaví (např. ženy vyplňují údaje o mučení ňader, muži pouze bradavek). U každé aktivity členové vyplňují, jak je pro ně taková sexuální aktivita sexuálně vzrušující (šestistupňová škála, 0 = odmítám, 5 = miluji a chci často (submisivní respondenti), miluji a vyžaduji (dominantní respondenti)).

Je důležité zmínit, že u míry dominance/submisivity má jedinec možnost zvolit z tohoto výběru (odpovědi se liší v závislosti na dominantní či submisivní roli): "V normálním životě vůbec"; "Málo submisivní/dominantní"; "Jsem přiměřeně submisivní/dominantní"; "Jsem hodně submisivní/dominantní"; "Cítím se být skutečným otrokem/kyní/otrokářem/řkou". Pro zjednodušení se pro analýzu převedy tyto odpovědi na pětistupňovou škálu (kde 1 je nejmenší, 5 největší).

3.1.6 Analytické postupy

Získaná data byla následně přepsána do programu Microsoft Excel, kde byla vyčištěna od nežádoucích odpovědí, byly odstraněny extrémní hodnoty, data byla překódována na číselné hodnoty, pokud to bylo nutné s ohledem na užití statistické postupy a poté zpracována a vyhodnocena v programu SPSS 18.0. Pro naše účely jsme pak použili pouze ty otázky z dotazníku, které budou pro naše téma nejrelevantnější a vyloučili ty, které se přímo netýkají našeho výzkumu. Poměry jednotlivých vlastností respondentů v rámci jedné skupiny byly porovnávány na základě průměrných hodnot nebo procentuálního zastoupení v souboru. K porovnání rozdílů mezi jednotlivými skupinami byl užit χ^2 test. Pro zjištění vztahu sexuální orientace a dominance/submisivity jsme použili neparametrické Spearmanovy korelace.

3.2 Výsledky

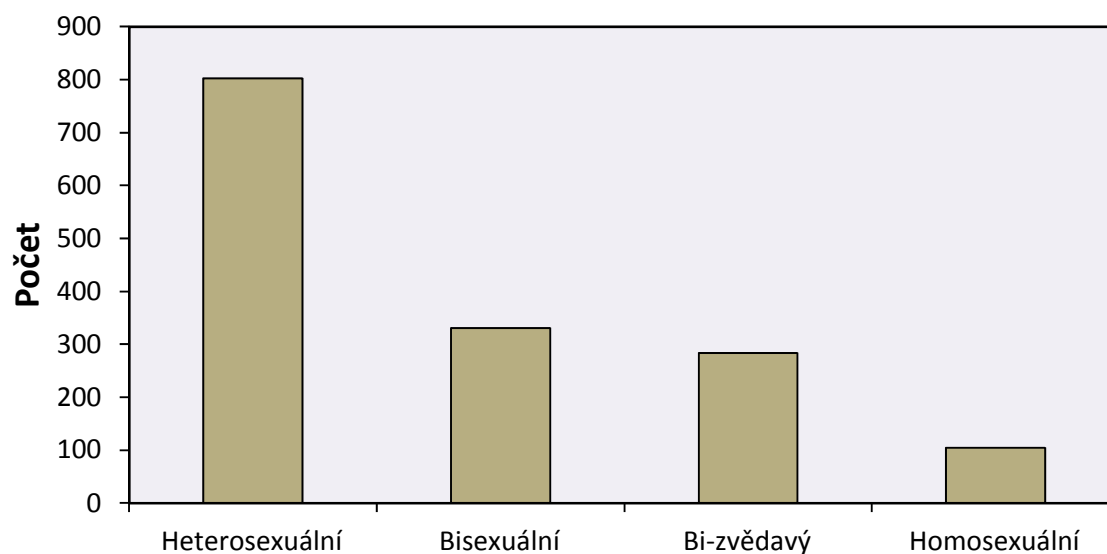
3.2.1 Porovnání heterosexuální a homosexuální orientace mezi skupinami submisivních a dominantních mužů

Pomocí deskriptivní statistiky jsme zjišťovali počet (v číslech i procentech) zastoupení sexuální orientace ve skupině submisivních mužů.

Tab. č. 2: Zastoupení sexuální orientace mezi submisivními muži

Sexuální orientace	Počet	
Heterosexuální	803	51,1 %
Bisexuální	331	6,6 %
Bi-zvědavý	284	21,1 %
Homosexuální	104	18,1 %
Chybějící údaje	50	3,2 %
Celkem	1572	100 %

Graf č. 1: Porovnání sexuální orientace mezi submisivními muži

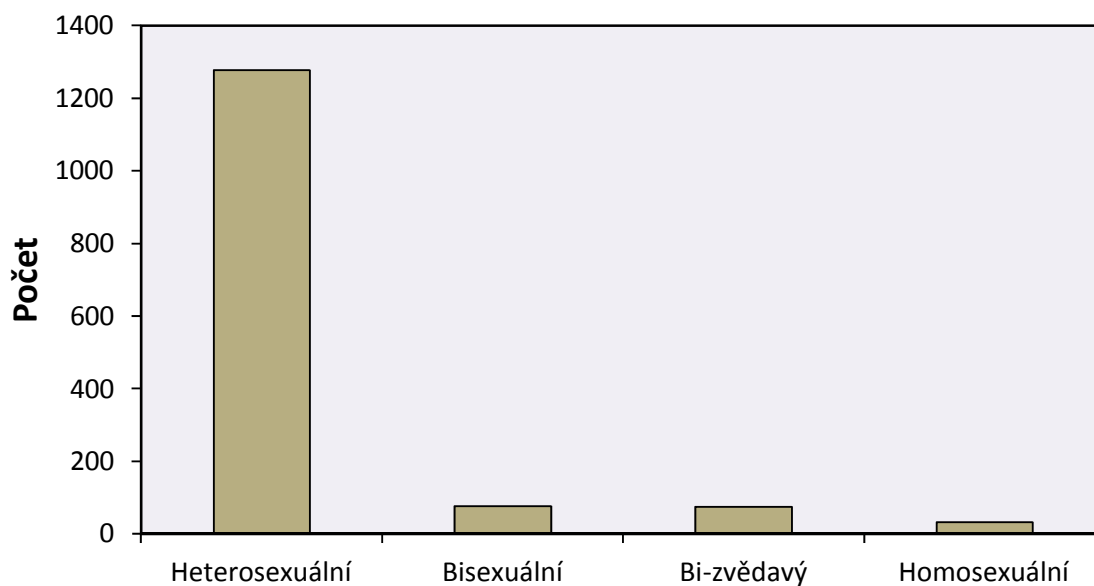
Z celkového počtu 1572 submisivních mužů bylo 51,1 % heterosexuálních a 6,6 % homosexuálních. V porovnání s ostatními orientacemi (bisexuální, bi-zvědavá) byl výskyt homosexuální orientace zcela nejmenší.

Stejně analýzy byly provedeny i pro skupinu dominantních mužů.

Tab. č. 3: Zastoupení heterosexuální a homosexuální orientace mezi dominantními muži

Sexuální orientace	Počet	
	Heterosexuální	1277
Bisexuální	76	2,2 %
Bi-zvědavý	75	5,1 %
Homosexuální	33	5,0 %
Chybějící údaje	35	2,3 %
Celkem	1496	100 %

Graf č. 2: Porovnání sexuální orientace mezi dominantními muži

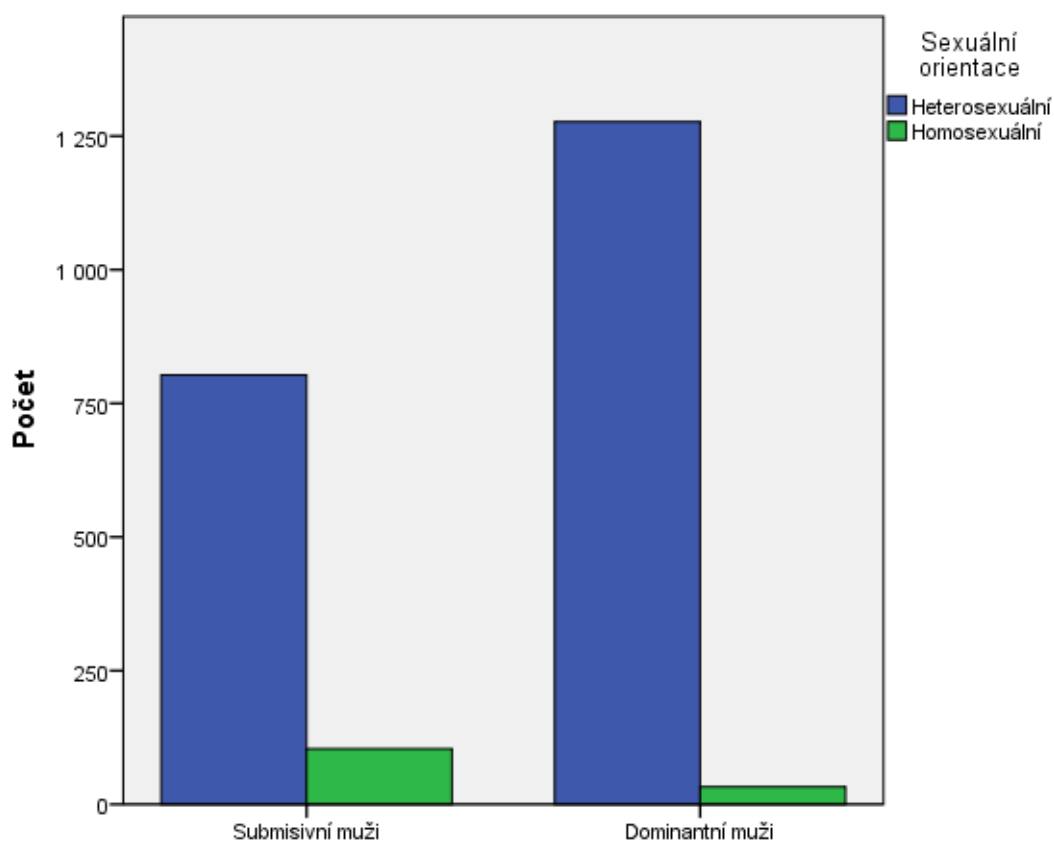

Z celkového počtu 1496 dominantních mužů bylo 85,4 % heterosexuálních a 2,2 % homosexuálních. Stejně jako u submisivních mužů je i zde značný rozdíl mezi těmito dvěma orientacemi.

Tab. č. 4: Rozdíl v sexuální orientaci mezi submisivními a dominantními muži

	Heterosexuální	Homosexuální	Celkem
Submisivní muži	803 (36,2 %)	104 (4,7 %)	907 (40,9 %)
Dominantní muži	1277 (57,6 %)	33 (1,5 %)	1310 (59,1 %)
Celkem	2080 (93,8 %)	137 (6,2 %)	2217 (100,0 %)

Graf č. 3: Porovnání sexuální orientace mezi submisivními a dominantními muži

Pro přehlednost jsme vypočítali zastoupení submisivních a dominantních mužů nejprve v rámci heterosexuální orientace těchto dvou skupin jako celku a homosexuální orientace jako celku.

Tab. č. 5: Zastoupení submisivních a dominantních mužů v rámci sexuálních orientací

Heterosexuální orientace	Počet	
Submisivní muži	803	38,6 %
Dominantní muži	1277	61,4 %
Celkem	2080	100 %
Homosexuální orientace	Počet	
Submisivní muži	104	75,9 %
Dominantní muži	33	24,1 %
Celkem	137	100 %

Pomocí χ^2 testu jsme zjistili, zdali existuje rozdíl v sexuální orientaci submisivních a dominantních mužů.

Tab. č. 6: Porovnání heterosexuální a homosexuální orientace mezi submisivními a dominantními muži

	χ^2	df	p-value
Porovnání sexuální orientace	74,002	1	0,000

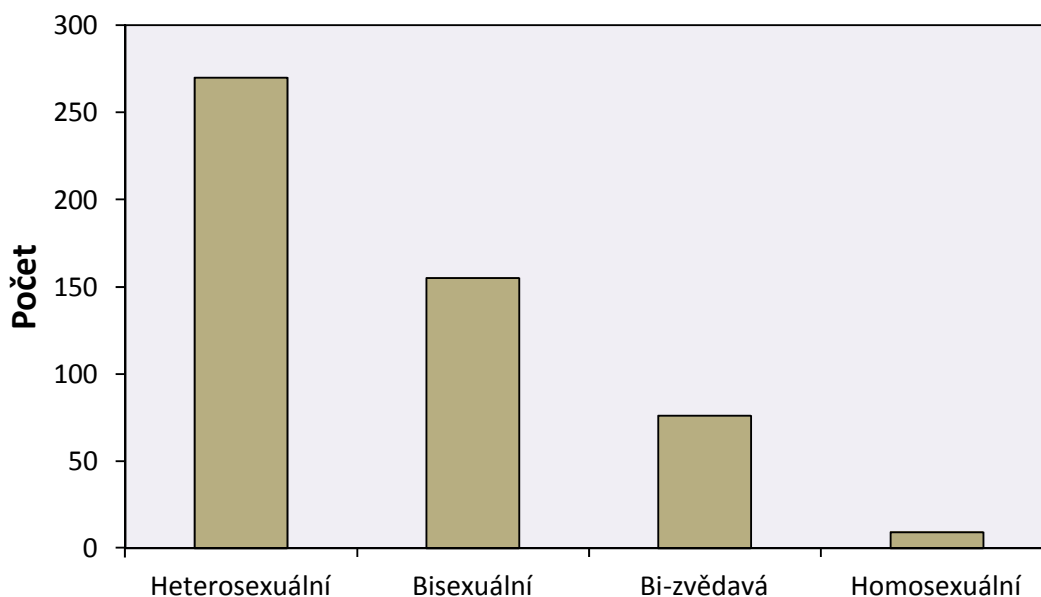
Mezi sexuální orientací (pouze heterosexuální a homosexuální) submisivních a dominantních mužů byl zjištěn signifikantní rozdíl ($\chi^2 = 74,002$, $p < 0,001$).

3.2.2 *Porovnání heterosexuální a homosexuální orientace mezi skupinami submisivních a dominantních žen*

Tab. č. 7: Zastoupení heterosexuální a homosexuální orientace mezi submisivními ženami

Sexuální orientace	Počet	Počet v %
Heterosexuální	270	51,3
Bisexuální	155	1,7
Bi-zvědavá	76	29,5
Homosexuální	9	14,4
Chybějící údaje	16	3,0
Celkem	526	100

Graf č. 4: Porovnání sexuální orientace mezi submisivními ženami

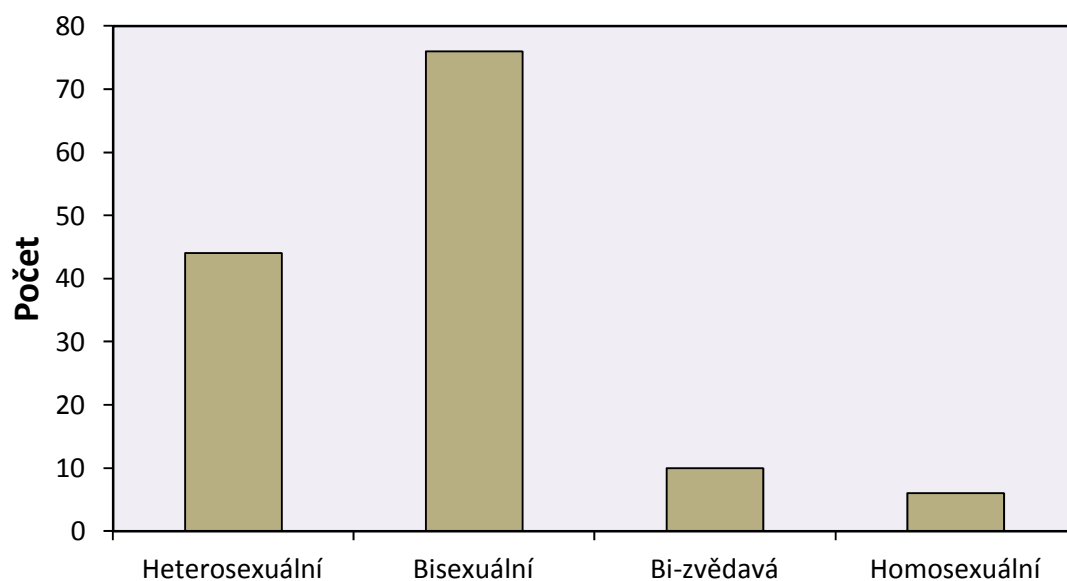
Z celkového počtu 526 submisivních žen je 51,3% heterosexuálních a pouze 1,7 % homosexuálních. Oproti heterosexuální, bisexuální i bi-zvědavé orientaci má zde homosexuální orientace mizivé zastoupení.

Pro analýzu sexuální orientace dominantních žen byl použit stejný postup.

Tab. č. 8: Zastoupení heterosexuální a homosexuální orientace mezi dominantními ženami

Sexuální orientace	Počet	
Heterosexuální	44	31,4 %
Bisexuální	76	4,3 %
Bi-zvědavá	10	54,3 %
Homosexuální	6	7,1 %
Chybějící údaje	4	2,9 %
Celkem	140	100 %

Graf č. 5: Porovnání sexuální orientace mezi dominantními ženami

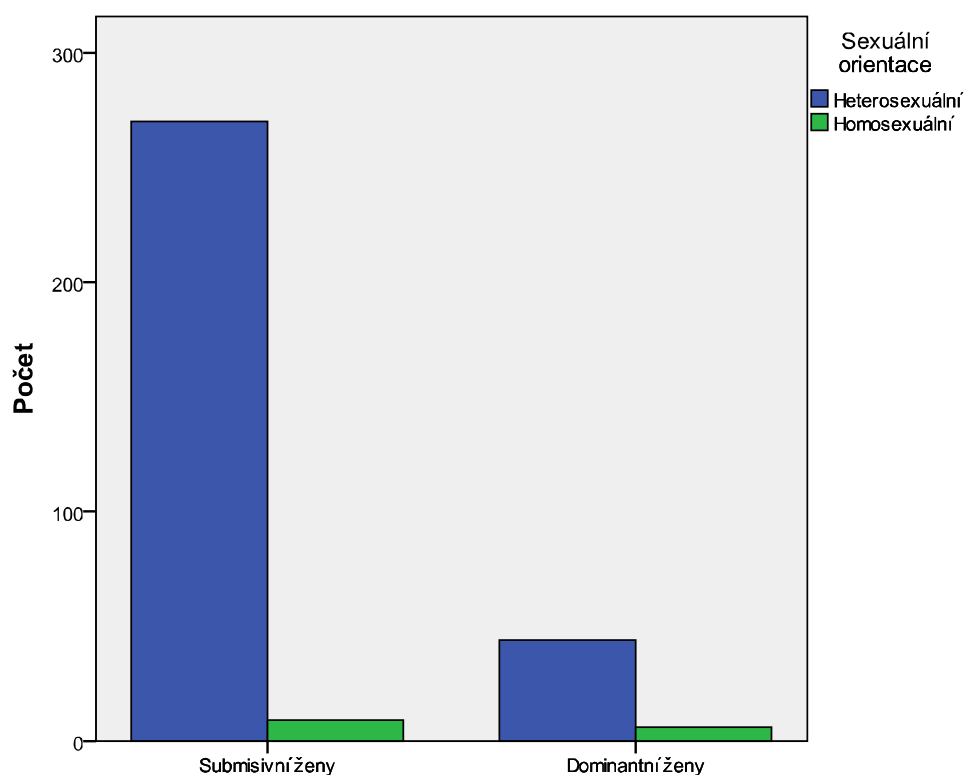

Z celkového počtu 140 žen bylo 31,4 % heterosexuálních a 4,3 % homosexuálních. Pouze v této skupině převládala ostatní sexuální orientace (bisexuální, bi-zvědavá) nad orientací heterosexuální (61,4 %).

Tab. č. 9: Rozdíl v sexuální orientaci mezi submisivními a dominantními ženami

	Heterosexuální	Homosexuální	Celkem
Submisivní ženy	270 (82,1 %)	9 (2,7 %)	279 (84,8 %)
Dominantní ženy	44 (13,4 %)	6 (1,8 %)	50 (15,2 %)
Celkem	314 (95,4 %)	15 (4,6 %)	329 (100,0 %)

Graf č. 6: Porovnání sexuální orientace mezi submisivními a dominantními ženami

I zde jsme vypočítali zastoupení submisivních a dominantních žen v rámci heterosexuální a homosexuální orientace jako celku.

Tab. č. 10: Zastoupení submisivních a dominantních žen v rámci sexuálních orientací

Heterosexuální orientace	Počet	
Submisivní ženy	270	86,0 %
Dominantní ženy	44	14,0 %
Celkem	314	100 %
Homosexuální orientace	Počet	
Submisivní ženy	9	60,0 %
Dominantní ženy	6	40,0 %
Celkem	15	100 %

Tab. č. 11: Porovnání heterosexuální a homosexuální orientace mezi submisivními a dominantními ženami

	χ^2	df	p-value
Porovnání sexuální orientace	7,502	1	0,006

Mezi sexuální orientací (pouze heterosexuální a homosexuální) submisivních a dominantních žen byl zjištěn signifikantní rozdíl ($\chi^2 = 7,502$, $p = 0,006$).

3.2.3 Porovnání mužské a ženské sexuální orientace

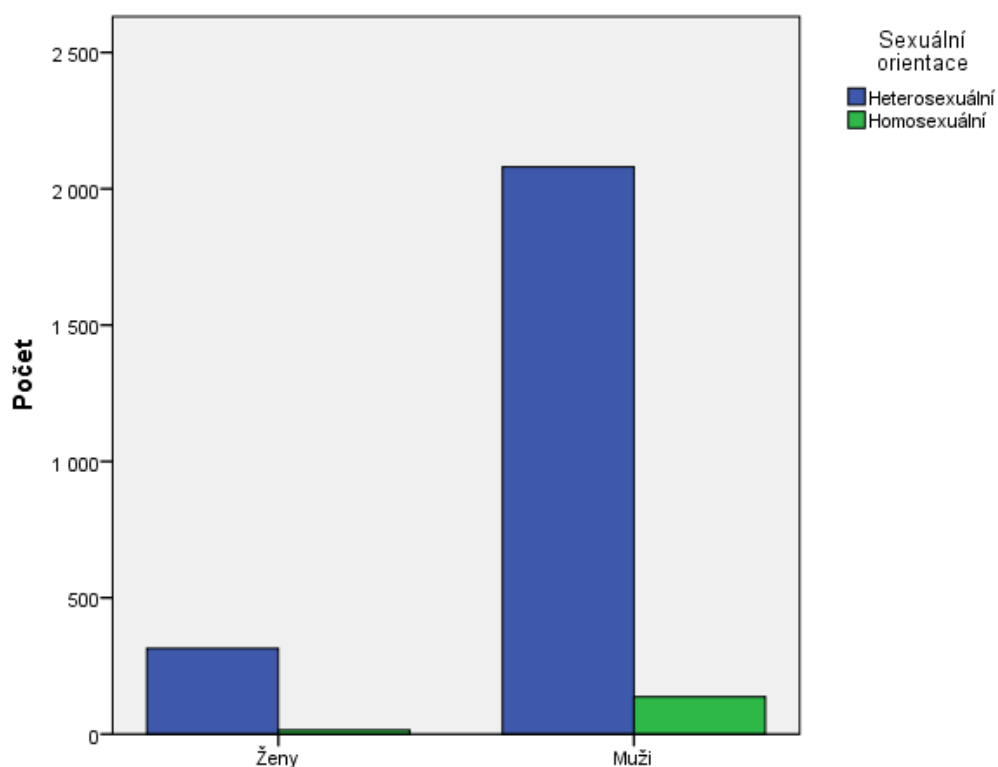
Po zjištění rozdílných poměrů v sexuální orientaci jednotlivých skupin jsme porovnali rozdíly v sexuální orientaci (pouze těch jedinců, kteří vyplnili heterosexuální a homosexuální orientaci) mezi oběma pohlavími.

Tab. č. 12: Rozdíl v sexuální orientaci mezi ženami a muži

	Heterosexuální	Homosexuální	Celkem
Ženy	314 (47,1 %)	15 (2,3 %)	329 (49,4 %)
Muži	2080 (67,8 %)	137 (4,5 %)	2217 (72,3 %)

Ze všech žen vyplnilo heterosexuální nebo homosexuální orientaci 49,4 % žen. Ze všech mužů vyplnilo heterosexuální či homosexuální orientaci 72,3 % mužů. Heterosexuální i homosexuální muži procentuálně převyšovali ženy.

Graf č. 7: Porovnání sexuální orientace mezi ženami a muži

Tab. č. 13: Porovnání sexuální orientace mezi ženami a muži

	χ^2	df	p-value
Porovnání sexuální orientace	1,340	1	0,247

Mezi sexuální orientací (pouze heterosexuální a homosexuální) mužů a žen nebyl zjištěn žádný signifikantní rozdíl ($\chi^2 = 1,340$, $p = 0,247$). I přes velkou rozdílnost zastoupení jedinců jednotlivého pohlaví je patrné, že rozložení heterosexuální a homosexuální orientace je v této komunitě u obou pohlaví velmi podobné.

3.2.4 Míra submisivity a dominance u mužů a u žen

Pomocí testu Anova jsme zjistili, zdali mají muži tendenci hodnotit se na škále dominance/submisivity (od 1 do 5) spíše jako velmi dominantní/submisivní (5) a ženy mají tendenci volně se pohybovat na škále. Analýza je provedena mezi submisivními muži a ženami a dominantními muži a ženami zvlášť.

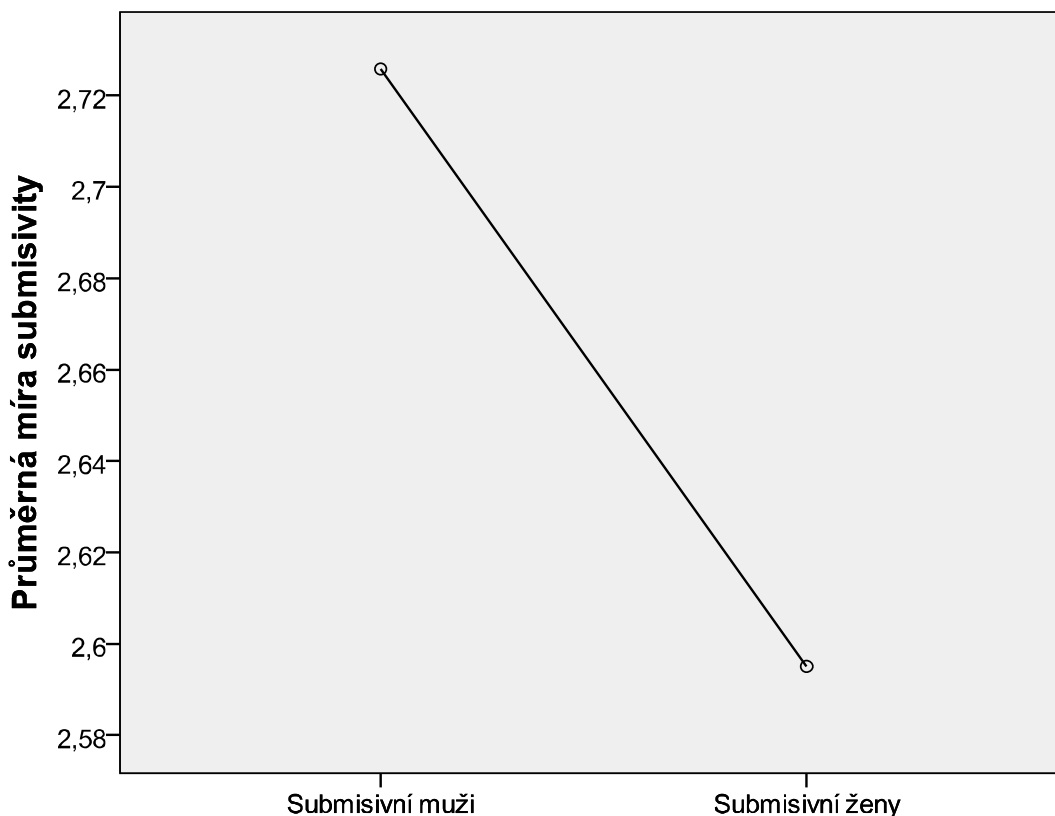
Tab. č. 14: Průměrné hodnocení na škále dominance/submisivity u submisivních mužů a žen

	Počet	Průměr	Směrodatná odchylka
Submisivní muži	1572	2,73	1,316
Submisivní ženy	526	2,60	1,283
Celkem	2098	2,69	1,309

Tab. č. 15: Rozdíly v průměrném hodnocení na škále dominance/submisivity mezi submisivními muži a ženami

	df	F	p-value
Rozdíly mezi skupinami	1	3,940	0,047

Graf č. 8: Porovnání průměrné míry submisivity mezi muži a ženami

Submisivní muži se na škále submisivity hodnotili průměrně vyššími hodnotami (2,73) než submisivní ženy (2,60). I když se tyto hodnoty liší pouze o 0,13, signifikantní rozdíl mezi pohlavími nalezen byl ($F(1) = 3,940$, $p = 0,047$).

Stejný postup byl uplatněn u dominantních mužů a žen.

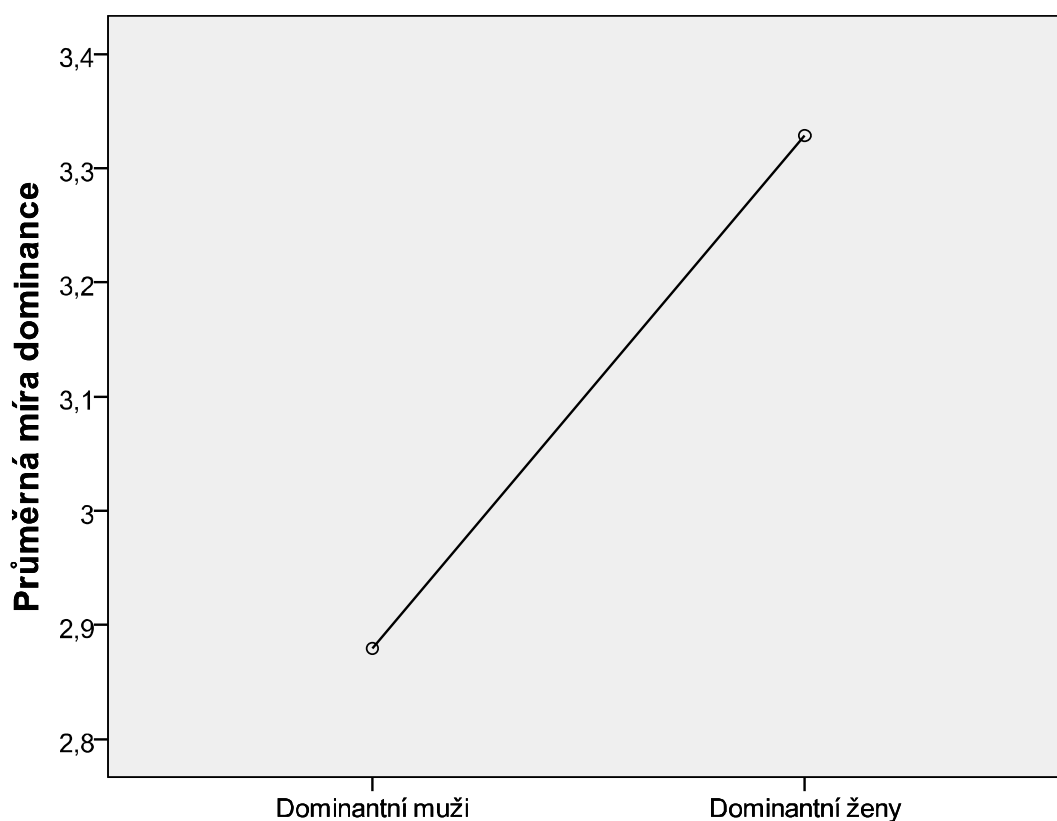
Tab. č. 16: Průměrné hodnocení na škále dominance/submisivity u dominantních mužů a žen

	Počet	Průměr	Směrodatná odchylka
Dominantní muži	1496	2,88	0,994
Dominantní ženy	140	3,33	0,877
Celkem	1636	2,92	0,993

Tab. č. 17: Rozdíly v průměrném hodnocení na škále dominance/submisivity mezi dominantními muži a ženami

	df	F	p-value
Rozdíly mezi skupinami	1	26,590	0,000

Graf č. 9: Porovnání průměrné míry dominance mezi muži a ženami

Dominantní ženy se na škále dominance/submisivity hodnotily průměrně vyššími hodnotami (3,33) než dominantní muži (2,88). I zde byl zjištěn signifikantní rozdíl ($F(1) = 26,590, p < 0,001$). V této skupině dominantních jedinců byl však rozdíl větší než ve skupině jedinců submisivních.

3.2.5 *Vztah sexuální orientace a dominance/submisivity*

V této části zjišťujeme vztah mezi sexuální orientací a dominancí či submisivitou. Na analýzu jsme použili neparametrické Spearmanovy korelace. Výsledky jsme zjišťovali nejprve mezi submisivními jedinci, poté mezi jedinci dominantními. Při zjišťování korelace se porovnával vztah mezi sexuální orientací a mírou dominance/submisivity.

Tab. č. 18: Vztah sexuální orientace a submisivity

		Sexuální orientace
Míra submisivity	Korelační koeficient	0,119
	p-value	0,000
	N	2032

U submisivních jedinců existuje signifikantní korelace ($r = 0,119$, $p < 0,001$).

Tab. č. 19: Vztah sexuální orientace a dominance

		Sexuální orientace
Míra dominance	Korelační koeficient	0,124
	p-value	0,000
	N	1597

U dominantních jedinců rovněž existuje signifikantní korelace ($r = 0,124$, $p < 0,001$).

3.2.6 *Preference partnera určitého pohlaví u bisexuálních jedinců s ohledem na míru submisivity a dominance*

Procentuálním poměrem jsme porovnali odpovědi participantů na otázky preferovaného pohlaví s mírou submisivity či dominance. Výsledky jsou rozděleny na čtyři hlavní skupiny (submisivní muži, submisivní ženy, dominantní muži, dominantní ženy). Analýza vycházela z odpovědí úvodní části dotazníku, kde participanté zaškrtovali, které pohlaví preferují/hledají. V sekci "Chceš být otrokem/subinkou pro:" (pro submisivní jedince) a "Chceš být pánem/paní pro:" (pro dominantní jedince) měli participanté možnost výběru "pána/paní" (pro submisivní jedince) a "otroka/otrokyni" (pro jedince dominantní). Participanté měli možnost u těchto dvou otázek zaškrtnout odpověď Ano/Ne, přičemž mohli dát stejnou odpověď pro obě pohlaví nebo pro žádné. Procentuální zastoupení bylo zjišťováno zvlášť pro odpovědi na mužské pohlaví a zvlášť na ženské pohlaví, aby mohly být skupiny řádně porovnány.

Jelikož mohli participantů vyplnit kladné odpovědi jak na otázku na mužské pohlaví tak na otázku na pohlaví ženské, rozdělili jsme procenta výsledků na kladné odpovědi pouze na mužské pohlaví, kladné odpovědi pouze na ženské pohlaví a kladné odpovědi na obě pohlaví. Jedince, kteří odpověděli negativně na otázky na obě pohlaví, jsme z této analýzy vynechali.

Vzhledem ke zkoumanému cíli jsme se rozhodli, že analýza bude provedena zvlášť pro bisexuální jedince a zvlášť pro jedince, kteří se označili jako bi-zvědaví. Jelikož pojem bi-zvědavý není obecně používaný termín a odborná literatura jej opomíjí, existovala by možnost spojit skupinu bisexuálních a bi-zvědavých jedinců do jednoho celku. Avšak předpokládáme, že tyto dvě skupiny budou mít rozdílné preference a je tedy nutné s nimi zacházet jako se dvěma oddělenými entitami. Bi-zvědavé jedince si lze představit jako jedince, kteří preferují převážně jedno pohlaví (ať už opačné či stejné), avšak jsou ochotni přistoupit k sexuální interakci i s pohlavím druhým.

3.2.6.1 Preference pohlaví u bisexuálních jedinců

Tab. č. 20: Preference pohlaví u bisexuálních submisivních mužů

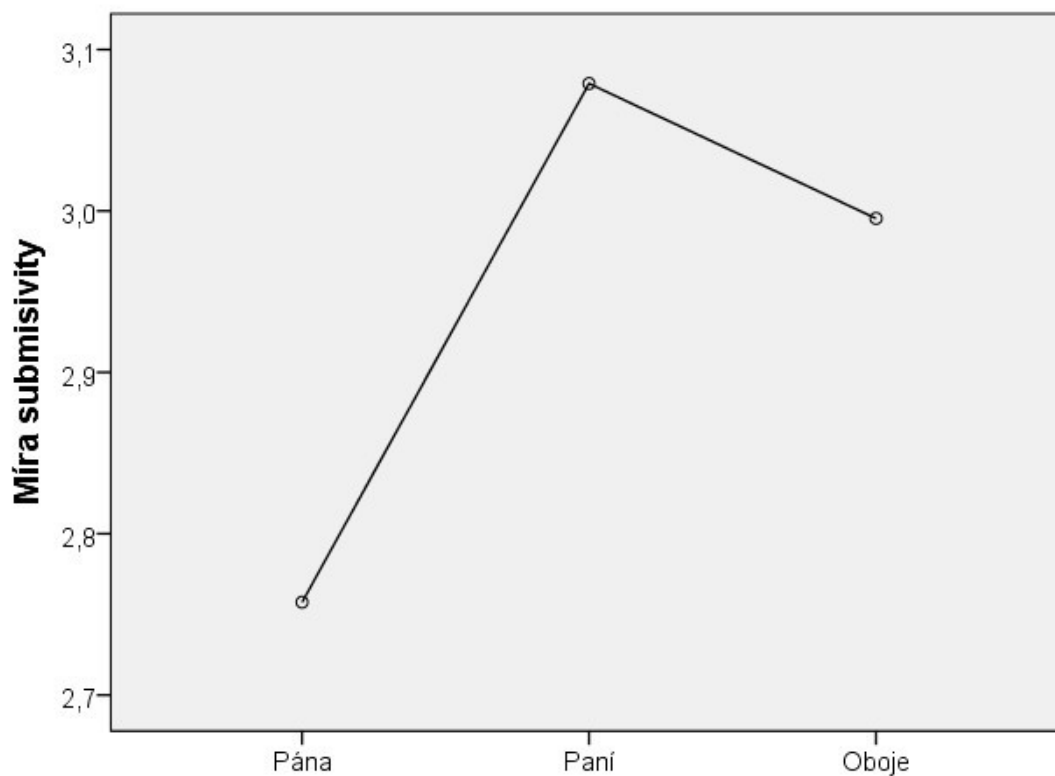
Míra submisivity	"Chceš být otrokem pro:"		
	Pána	Paní	Oboje
1	10 (3,1 %)	21 (6,5 %)	58 (17,9 %)
2	1 (0,3 %)	0 (0,0 %)	5 (1,5 %)
3	10 (3,1 %)	18 (5,6 %)	55 (17,0 %)
4	11 (3,4 %)	26 (8,0 %)	74 (22,8 %)
5	1 (0,3 %)	11 (3,4 %)	23 (7,1 %)
Celkem	33 (10,2 %)	76 (23,5 %)	215 (66,4 %)

U skupiny submisivních mužů byla celkově nejvíce zastoupena kladná odpověď pro obě pohlaví (66,4 %). Tendenci odpovídat kladně na obě pohlaví vykazovali nejvíce jedinci, kteří se na škále submisivity ohodnotili číslem 4 (22,8 %). Druhé největší celkové zastoupení kladných odpovědí bylo pro "paní" (23,5 %), nejmenší zastoupení zde měly odpovědi na "pána" (10,2 %).

Tab. č. 21: Rozdíly v preferenci u bisexuálních submisivních mužů

	df	F	p-value
Rozdíly mezi skupinami	2	0,628	0,534

Graf č. 10: Porovnání preferencí bisexuálních submisivních mužů

Z testu Anova je patrné, že u submisivních bisexuálních mužů neexistuje signifikantní rozdíl mezi preferencí muže, ženy či obou pohlaví.

Tab. č. 22: Preference pohlaví u bisexuálních submisivních žen

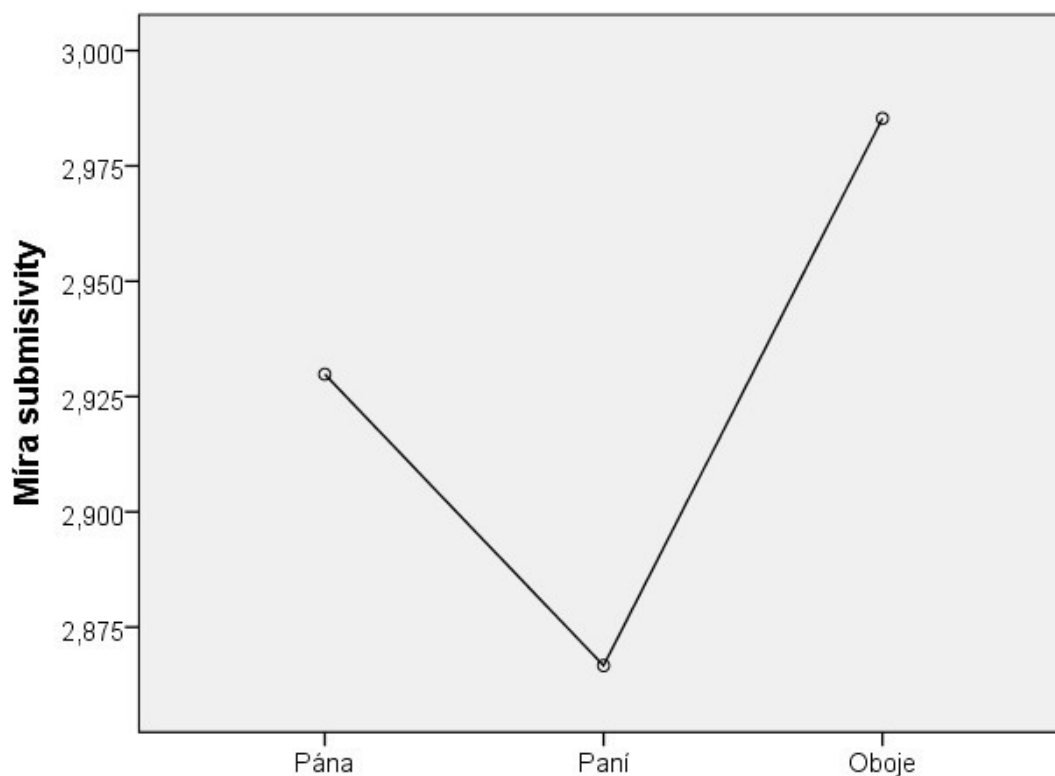
Míra submisivity	"Chceš být subinkou pro:"		
	Pána	Paní	Oboje
1	13 (9,3 %)	4 (2,9 %)	17 (12,1 %)
2	1 (0,7 %)	0 (0,0 %)	3 (2,1 %)
3	24 (17,1 %)	6 (4,3 %)	19 (13,6 %)
4	15 (10,7 %)	4 (2,9 %)	22 (15,7 %)
5	4 (2,9 %)	1 (0,7 %)	7 (5,0 %)
Celkem	57 (40,7 %)	15 (10,7 %)	68 (48,6 %)

Submisivní ženy rovněž vykazovaly největší preferenci obou pohlaví (48,6 %). Druhé největší zastoupení zde měly kladné odpovědi pro "pána" (40,7 %). Nejvíce kladných odpovědí na toto pohlaví se objevilo u jedinců, kteří se ohodnotili číslem 3 (17,1 %).

Tab. č. 23: Rozdíly v preferenci u bisexuálních submisivních žen

	df	F	p-value
Rozdíly mezi skupinami	2	0,064	0,938

Graf č. 11: Porovnání preferencí bisexuálních submisivních žen

Bisexuální submisivní ženy nevykazovaly žádný signifikantní rozdíl mezi preferencí muže, ženy či obojího pohlaví.

Tab. č. 24: Preference pohlaví u bisexuálních dominantních mužů

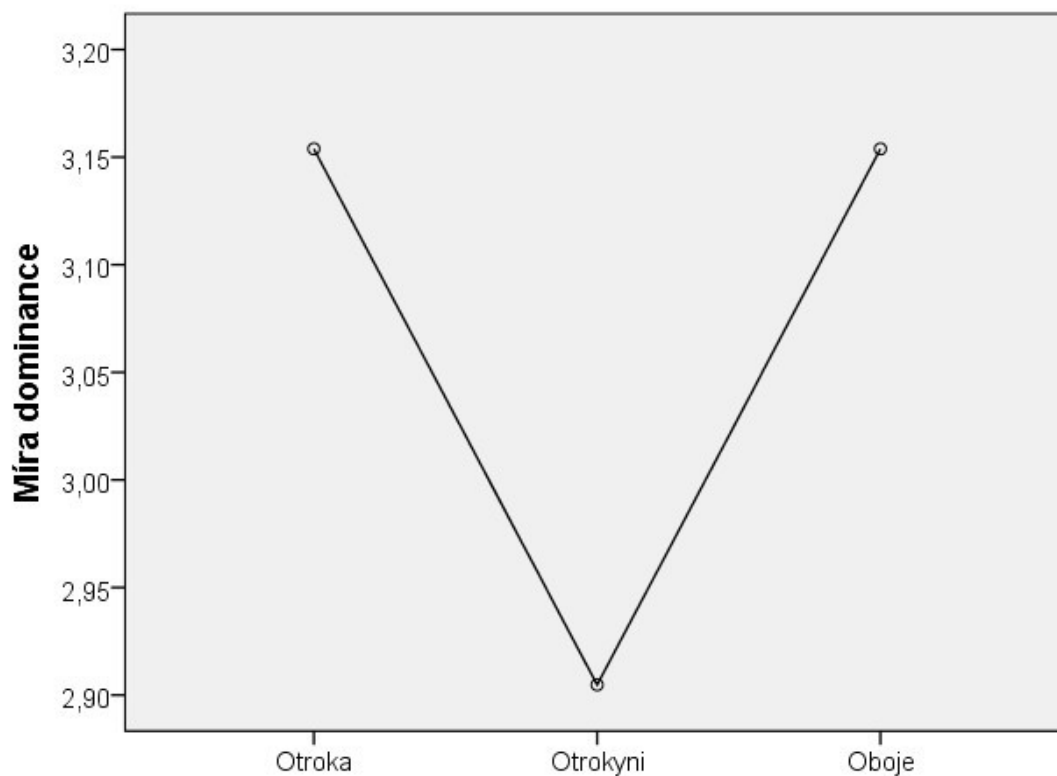
Míra dominance	"Chceš být pánem pro:"		
	Otroka	Otrokyni	Oboje
1	1 (1,4 %)	4 (5,5 %)	7 (9,6 %)
2	0 (0,0 %)	1 (1,4 %)	0 (0,0 %)
3	8 (11,0 %)	9 (12,3 %)	14 (19,2 %)
4	4 (5,5 %)	7 (9,6 %)	16 (21,9 %)
5	0 (0,0 %)	0 (0,0 %)	2 (2,7 %)
Celkem	13 (17,8 %)	21 (28,8 %)	39 (53,4 %)

Dominantní muži opět nejvíce preferovali obě pohlaví (53,4 %), druhá největší preference byla pro ženské pohlaví (28,8 %). Nejvíce kladných odpovědí se objevilo u preference obojího pohlaví u jedinců ohodnocených číslem 4 (21,9 %).

Tab. č. 25: Rozdíly v preferenci u bisexuálních dominantních mužů

	df	F	p-value
Rozdíly mezi skupinami	2	0,393	0,676

Graf č. 12: Porovnání preferencí bisexuálních dominantních mužů

Z testu Anova nebyl dokázán signifikantní rozdíl mezi preferencí muže, ženy či obojího pohlaví u skupiny bisexuálních dominantních mužů.

Tab. č. 26: Preference pohlaví u bisexuálních dominantních žen

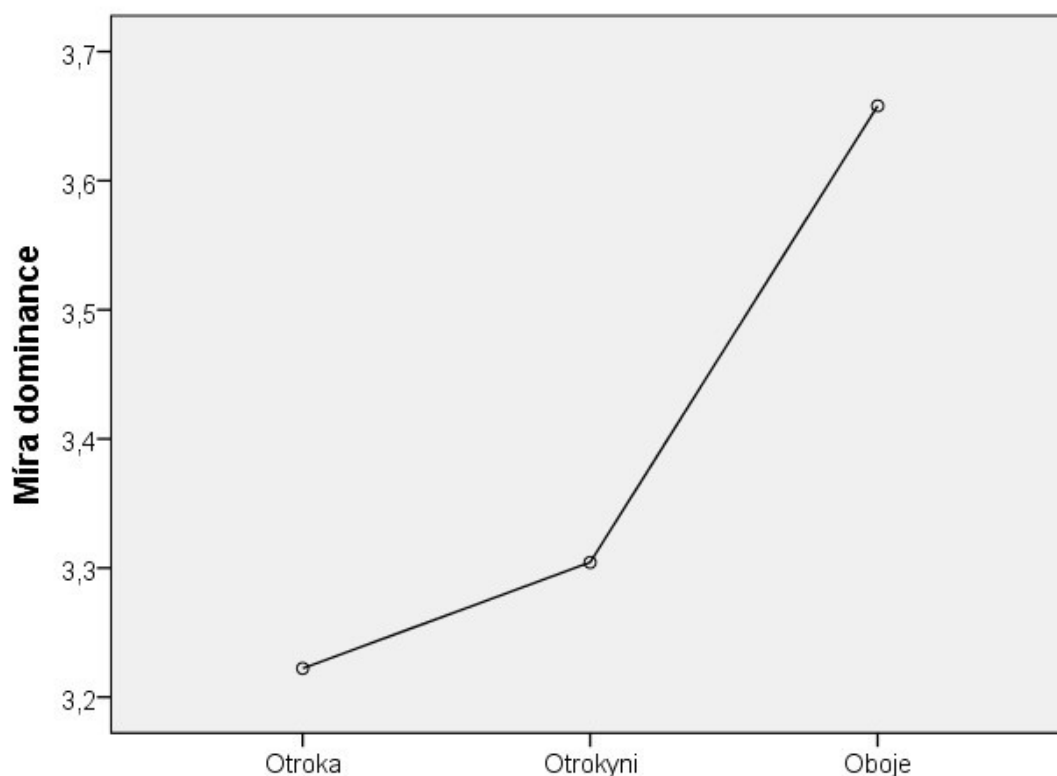
Míra dominance	"Chceš být paní pro:"		
	Otroka	Otrokyni	Oboje
1	1 (1,4 %)	0 (0,0 %)	1 (1,4 %)
2	0 (0,0 %)	2 (2,9 %)	0 (0,0 %)
3	4 (5,7 %)	12 (17,1 %)	15 (21,4 %)
4	4 (5,7 %)	9 (12,9 %)	17 (24,3 %)
5	0 (0,0 %)	0 (0,0 %)	5 (7,1 %)
Celkem	9 (12,9 %)	23 (32,9 %)	38 (54,3 %)

I skupina dominantních žen nejvíce preferovala oboje pohlaví (54,3 %). U této skupiny se jako u jediné vyskytla druhá největší preference pro stejné pohlaví (32,9 %). Nejvíce byly zastoupeny odpovědi pro oboje pohlaví u jedinců ohodnocených na míře dominance číslem 4 (24,3 %).

Tab. č. 27: Rozdíly v preferenci u bisexuálních dominantních žen

	df	F	p-value
Rozdíly mezi skupinami	2	2,050	0,137

Graf č. 13: Porovnání preferencí bisexuálních dominantních žen

Z testu Anova vyplynulo, že u dominantních bisexuálních žen nebyl rovněž žádný signifikantní rozdíl v preferenci muže, ženy či obojího pohlaví.

3.2.6.2 Preference pohlaví u bi-zvědavých jedinců

Stejné postupy byly provedeny i pro jedince, kteří se označili jako bi-zvědaví.

Tab. č. 28: Preference pohlaví u bi-zvědavých submisivních mužů

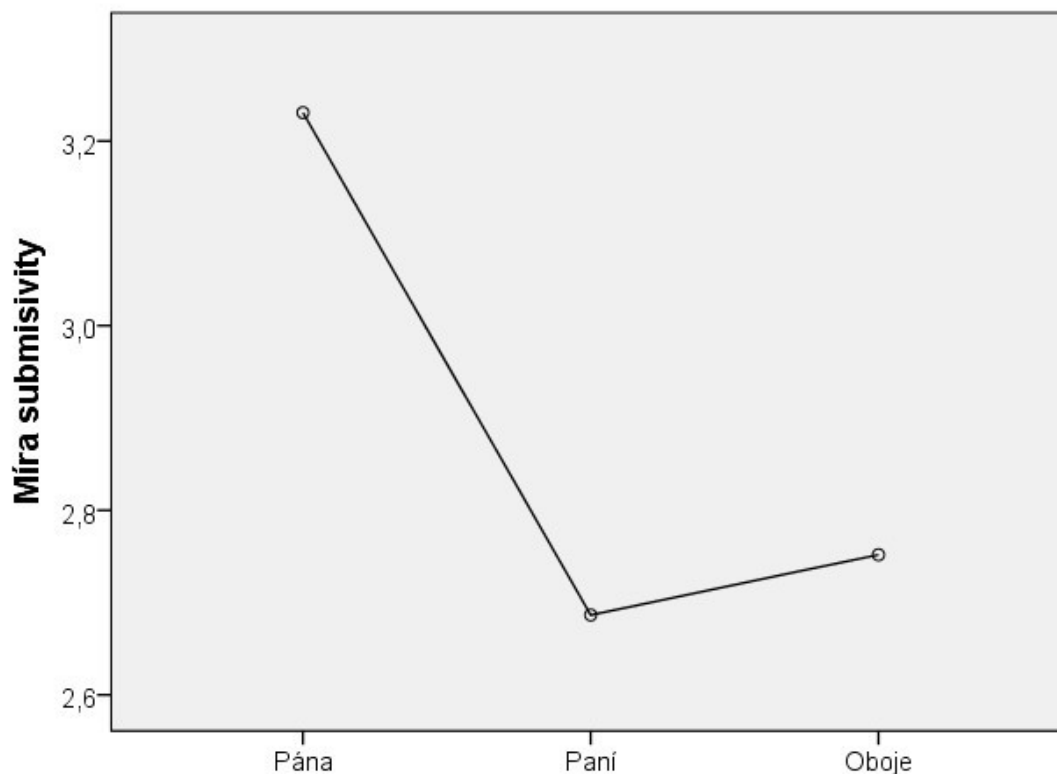
Míra submisivity	"Chceš být otrokem pro:"		
	Pána	Paní	Oboje
1	2 (0,7 %)	44 (15,7 %)	36 (12,9 %)
2	0 (0,0 %)	4 (1,4 %)	5 (1,8 %)
3	4 (1,4 %)	44 (15,7 %)	54 (19,3 %)
4	7 (2,5 %)	34 (12,1 %)	32 (11,4 %)
5	0 (0,0 %)	8 (2,9 %)	6 (2,1 %)
Celkem	13 (4,6 %)	134 (47,9 %)	133 (47,5 %)

Bi-zvědaví submisivní muži preferovali ženské i oboje pohlaví téměř na stejné úrovni (47,9 % a 47,5 %). Nejvíce kladných odpovědí se vyskytlo u obojího pohlaví u jedinců ohodnocených na škále submisivity číslem 3 (19,3 %).

Tab. č. 29: Rozdíly v preferenci u bi-zvědavých submisivních mužů

	df	F	p-value
Rozdíly mezi skupinami	2	1,101	0,334

Graf č. 14: Porovnání preferencí bi-zvědavých submisivních mužů

Z testu Anova je patrně, že neexistuje signifikantní rozdíl preferencí muže, ženy či obojího pohlaví ve skupině submisivních mužů, kteří se identifikovali jako bi-zvědaví.

Tab. č. 30: Preference pohlaví u bi-zvědavých submisivních žen

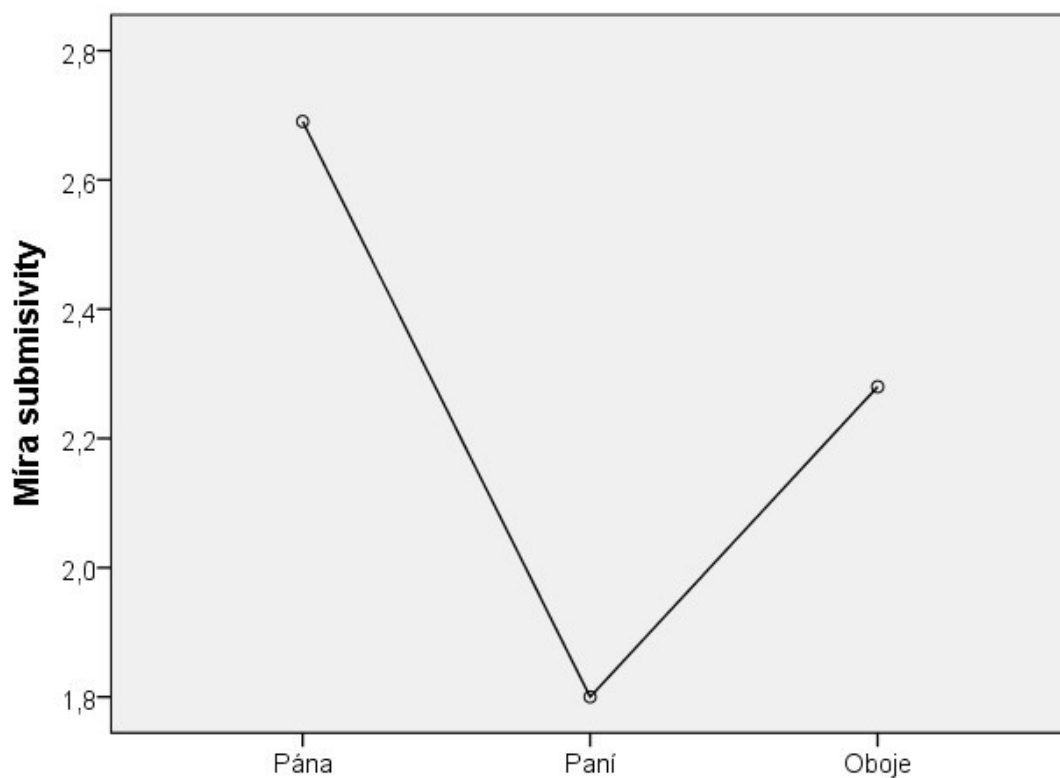
Míra submisivity	"Chceš být subinkou pro:"		
	Pána	Paní	Oboje
1	12 (16,7 %)	3 (4,2 %)	11 (15,3 %)
2	2 (2,8 %)	0 (0,0 %)	2 (2,8 %)
3	17 (23,6 %)	2 (2,8 %)	6 (8,3 %)
4	9 (12,5 %)	0 (0,0 %)	6 (8,3 %)
5	2 (2,8 %)	0 (0,0 %)	0 (0,0 %)
Celkem	42 (58,3 %)	5 (6,9 %)	25 (34,7 %)

U skupiny submisivních žen byla největší preference pro mužské pohlaví (58,3 %). Druhá největší pro oboje pohlaví (34,7 %). Největší preference se vyskytla u jedinců ohodnocených na škále číslem 3 v odpovědi pro "pána" (23,6 %).

Tab. č. 31: Rozdíly v preferenci u bi-zvědavých submisivních žen

	df	F	p-value
Rozdíly mezi skupinami	2	1,670	0,196

Graf č. 15: Porovnání preferencí bi-zvědavých submisivních žen

U bi-zvědavých submisivních žen neexistuje signifikantní rozdíl mezi preferencí muže, ženy či obojího pohlaví.

Tab. č. 32: Preference pohlaví u bi-zvědavých dominantních mužů

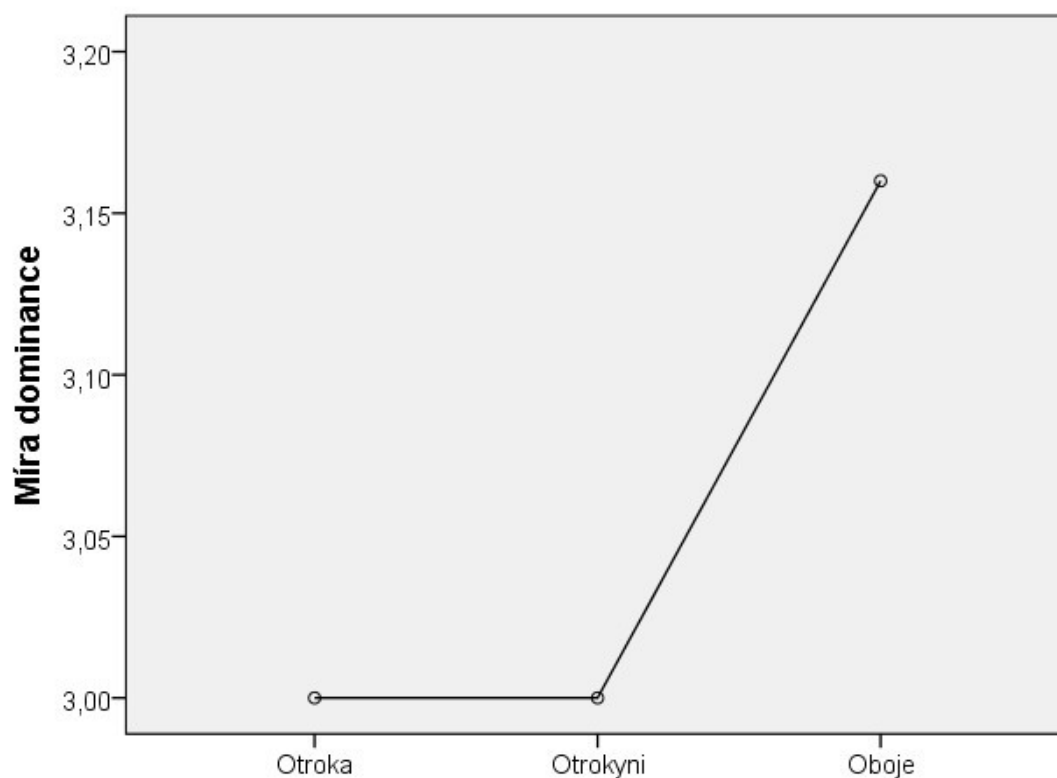
Míra dominance	"Chceš být pánem pro:"		
	Otroka	Otrokyni	Oboje
1	0 (0,0 %)	5 (6,7 %)	2 (2,7 %)
2	0 (0,0 %)	4 (5,3 %)	1 (1,3 %)
3	1 (1,3 %)	26 (34,7 %)	15 (20,0 %)
4	0 (0,0 %)	14 (18,7 %)	5 (6,7 %)
5	0 (0,0 %)	0 (0,0 %)	2 (2,7 %)
Celkem	1 (1,3 %)	49 (65,3 %)	25 (33,3 %)

Skupina dominantních mužů nejvíce preferovala ženské pohlaví (65,3 %). Druhé největší zastoupení měly kladné odpovědi na oboje pohlaví (33,3 %). Nejvíce odpovědí bylo v otázce na "otrokyni" (34,7 %) u jedinců ohodnocených mírou dominance 3.

Tab. č. 33: Rozdíly v preferenci u bi-zvědavých dominantních mužů

	df	F	p-value
Rozdíly mezi skupinami	2	0,259	0,773

Graf č. 16: Porovnání preferencí bi-zvědavých dominantních mužů

Dominantní bi-zvědaví muži nevykazovali žádný signifikantní rozdíl v preferenci muže, ženy, či obojího pohlaví.

Tab. č. 34: Preference pohlaví u bi-zvědavých dominantních žen

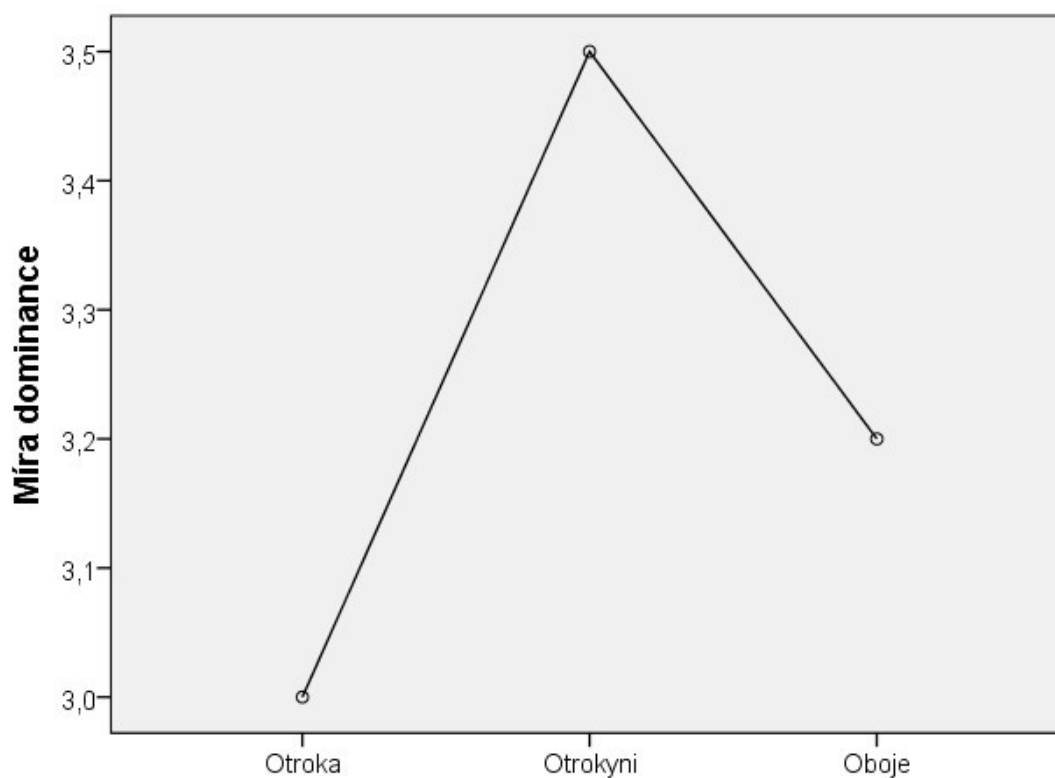
Míra dominance	"Chceš být paní pro:"		
	Otroka	Otrokyňi	Oboje
2	0 (0,0 %)	0 (0,0 %)	1 (10,0 %)
3	3 (30,0 %)	1 (10,0 %)	3 (30,0 %)
4	0 (0,0 %)	1 (10,0 %)	0 (0,0 %)
5	0 (0,0 %)	0 (0,0 %)	1 (10,0 %)
Celkem	3 (30,0 %)	2 (20,0 %)	5 (50,0 %)

Dominantní ženy nejvíce preferovaly oboje pohlaví (50,0 %). Druhé největší zastoupení zde měly odpovědi na "otroka" (30,0 %). Nejvíce kladných odpovědí se vyskytlo u jedinců ohodnocených mírou dominance 3 v otázkách na mužské i oboje pohlaví (30,0 %).

Tab. č. 35: Rozdíly v preferenci u bi-zvědavých dominantních žen

	df	F	p-value
Rozdíly mezi skupinami	2	0,198	0,825

Graf č. 17: Porovnání preferencí bi-zvědavých dominantních žen

Dominantní bi-zvědavé ženy rovněž nevykazovali žádný signifikantní rozdíl v preferenci muže, ženy, či obojího pohlaví.

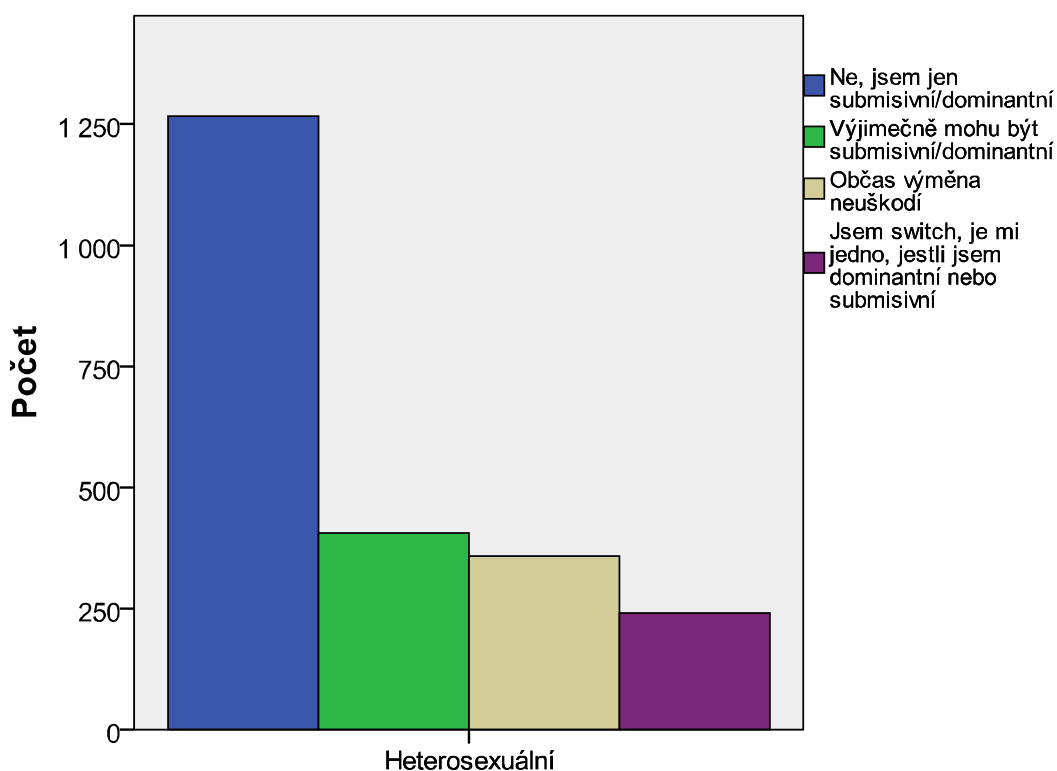
3.2.7 Rozdíl mezi sexuálními orientacemi v ochotě měnit role

Dále bylo zjištěno, zdali jsou jedinci určité orientace více či méně ochotni měnit své preferované role. Participanti měli na otázku "Co výměna rolí?" možnost zvolit jednu ze čtyř odpovědí, které se lišily v závislosti na skupině (dominantní, submisivní): "Ne, jsem jen submisivní/dominantní", "Výjimečně mohu být submisivní/dominantní", "Občas výměna neuškodí", "Jsem switch, je mi jedno, jestli jsem dominantní nebo submisivní".

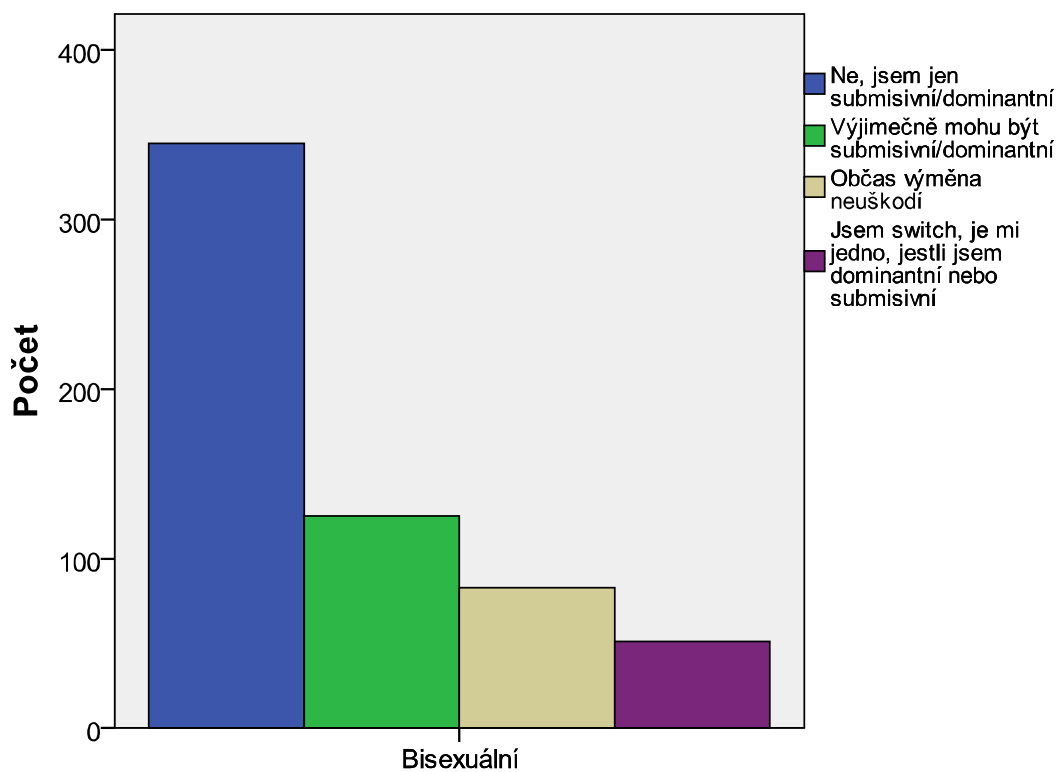
Tab. č. 36: Ochota jedinců určité orientace k výměně rolí

Sexuální orientace	Ne, jsem jen submisivní/dominantní	Výjimečně mohu být submisivní/dominantní	Občas výměna neuškodí	Jsem switch, je mi jedno, jestli jsem dominantní nebo submisivní
Heterosexuální	55,7 %	17,9 %	15,8 %	10,6 %
Bisexuální	57,1 %	20,7 %	13,7 %	8,4 %
Bi-zvědavý/á	45,3 %	24,2 %	18,5 %	12,0 %
Homosexuální	62,9 %	19,6 %	14,0 %	3,5 %

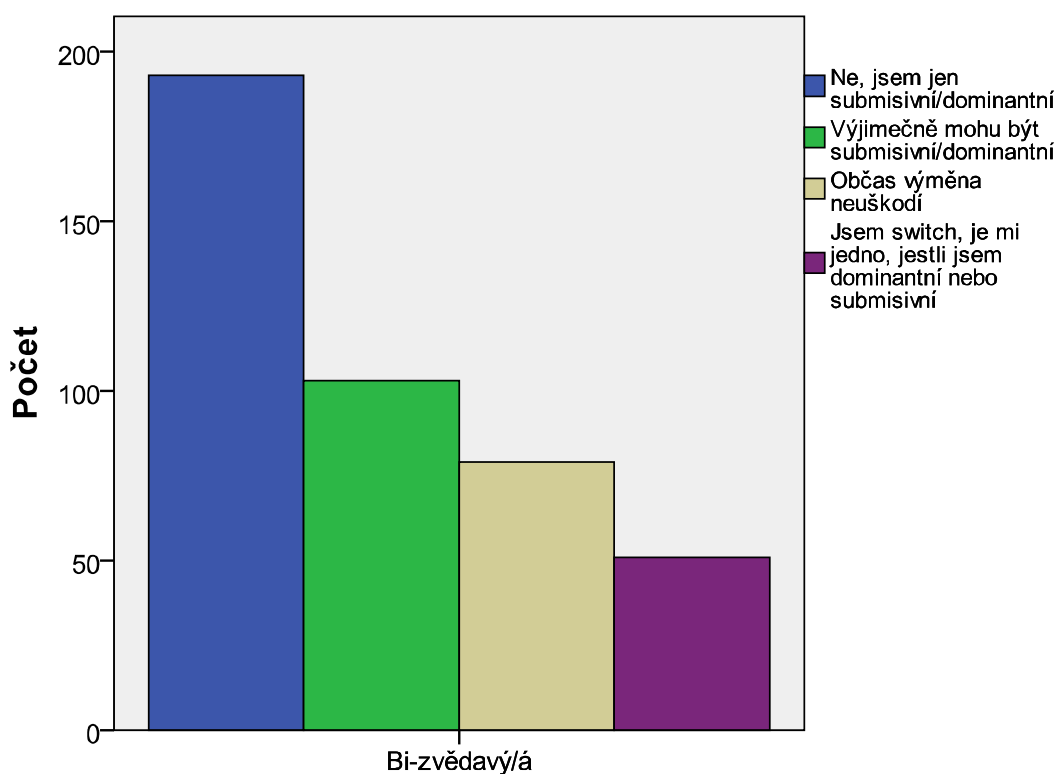
Graf č. 18: Porovnání ochoty heterosexuálních jedinců k výměně rolí

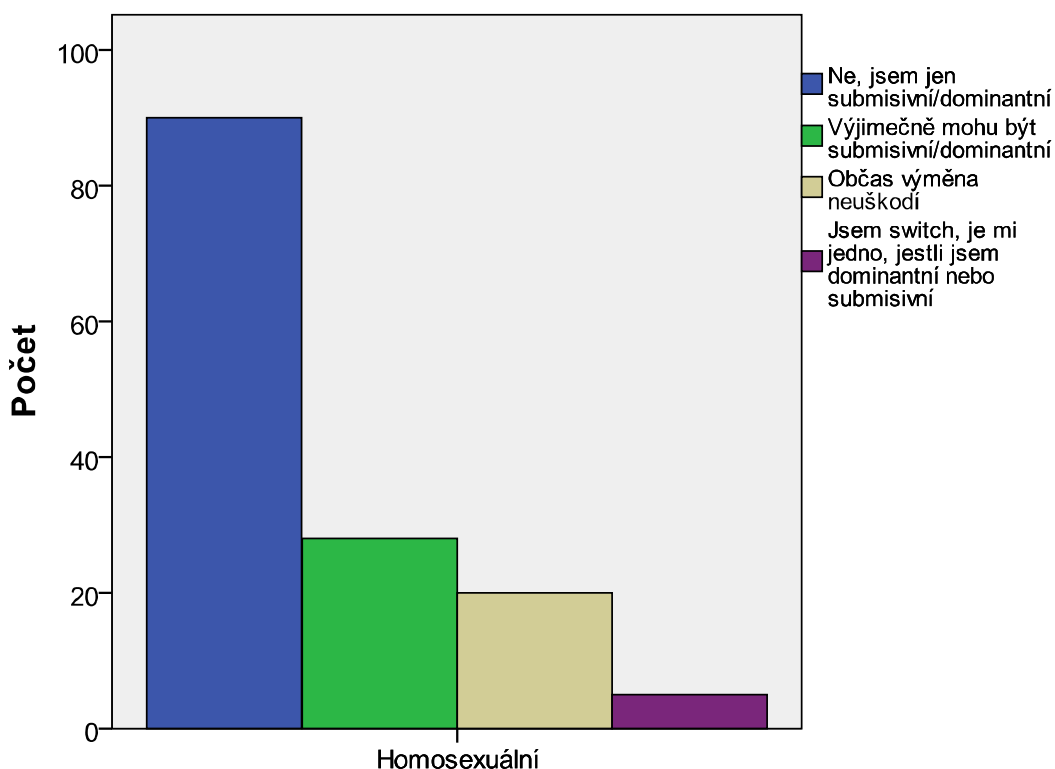
Graf č. 19: Porovnání ochoty bisexuálních jedinců k výměně rolí

Graf č. 20: Porovnání ochoty bi-zvědavých jedinců k výměně rolí

Graf č. 21: Porovnání ochoty homosexuálních jedinců k výměně rolí

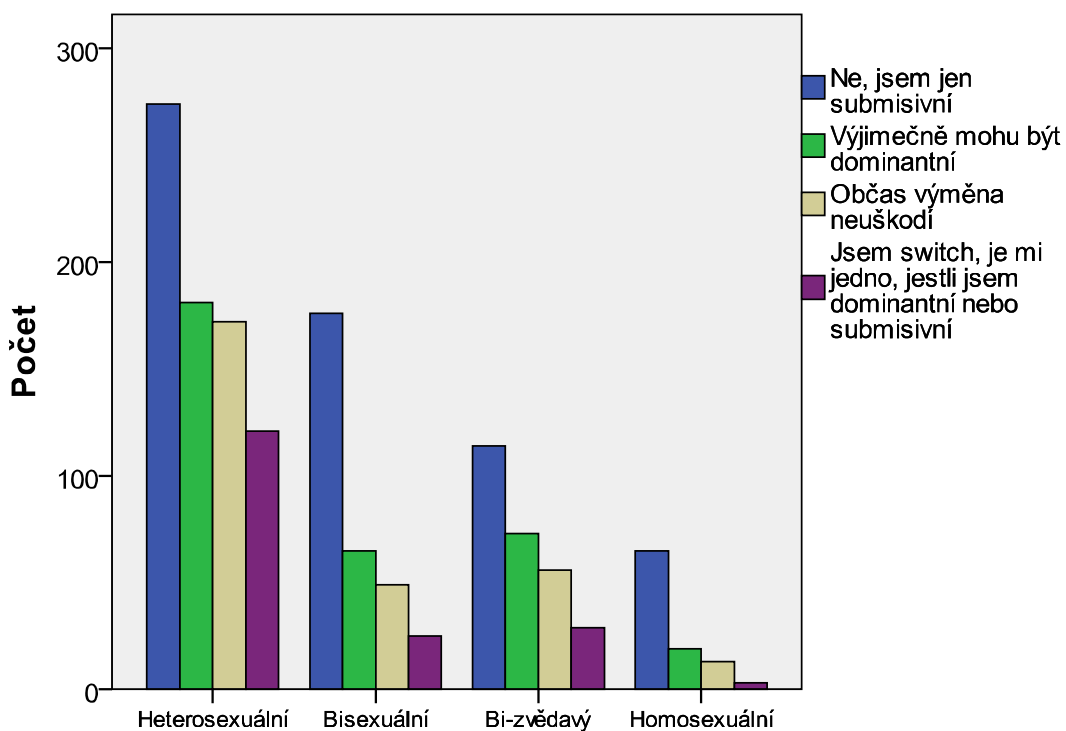
Celkově převládala neochota měnit preferovanou roli. Tuto neochotu nejvíce vykazovali homosexuální jedinci (62,9 %). U nich byla také zjištěna nejmenší preference (3,5 %) pro střídání rolí (switch). Tato preference byla pak nejvíce zastoupena u bi-zvědavých jedinců (12,0 %), kteří zároveň vykazovali nejmenší neochotu měnit roli (45,3 %).

Pro přehlednost byla vypočítána tato preference měnit roli v rámci jednotlivých skupin (submisivní muži, submisivní ženy, dominantní muži, dominantní ženy). Tyto skupiny vykazovaly podobné rozložení poměrů jako poměry v rámci jednotlivých sexuálních orientací.

Tab. č. 37: Ochota submisivních mužů k výměně rolí

Sexuální orientace	Ne, jsem jen submisivní	Výjimečně mohu být dominantní	Občas výměna neuškodí	Jsem switch, je mi jedno, jestli jsem dominantní nebo submisivní
Heterosexuální	19,1 %	12,6 %	12,0 %	8,4 %
Bisexuální	12,3 %	4,5 %	3,4 %	1,7 %
Bi-zvědavý/á	7,9 %	5,1 %	3,9 %	2,0 %
Homosexuální	4,5 %	1,3 %	0,9 %	0,2 %

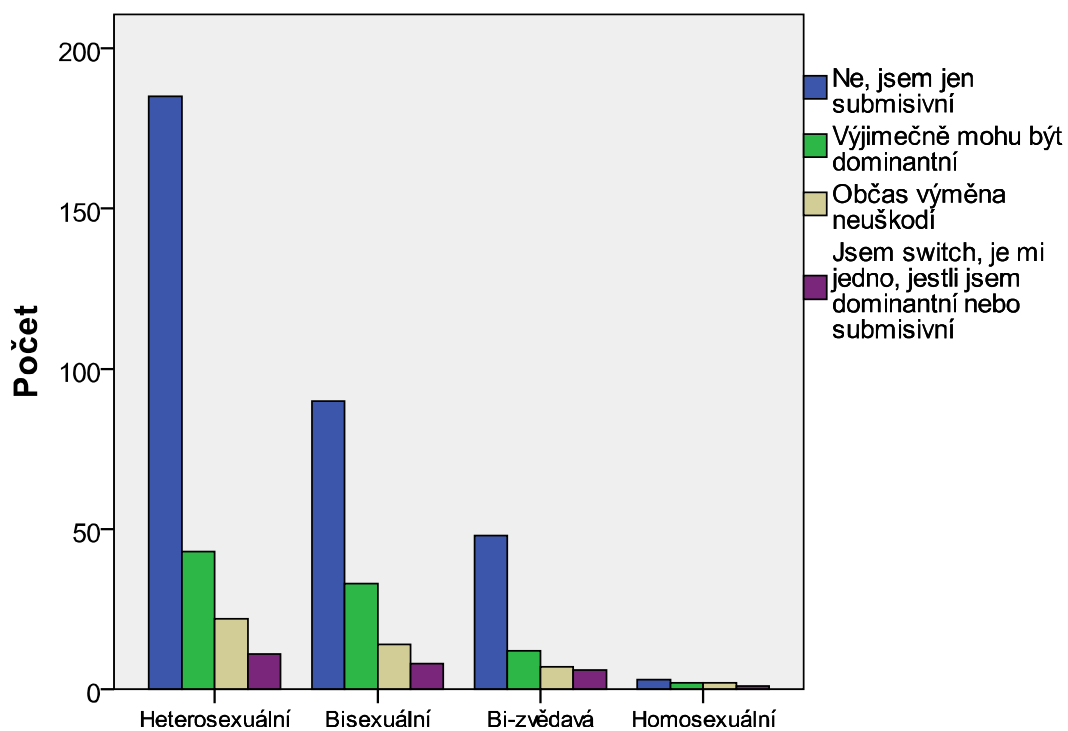
Graf č. 22: Porovnání ochoty submisivních mužů k výměně rolí

Tab. č. 38: Ochota submisivních žen k výměně rolí

Sexuální orientace	Ne, jsem jen submisivní	Výjimečně mohu být dominantní	Občas výměna neuškodí	Jsem switch, je mi jedno, jestli jsem dominantní nebo submisivní
Heterosexuální	38,0 %	8,8 %	4,5 %	2,3 %
Bisexuální	18,5 %	6,8 %	2,9 %	1,6 %
Bi-zvědavý/á	9,9 %	2,5 %	1,4 %	1,2 %
Homosexuální	0,6 %	0,4 %	0,4 %	0,2 %

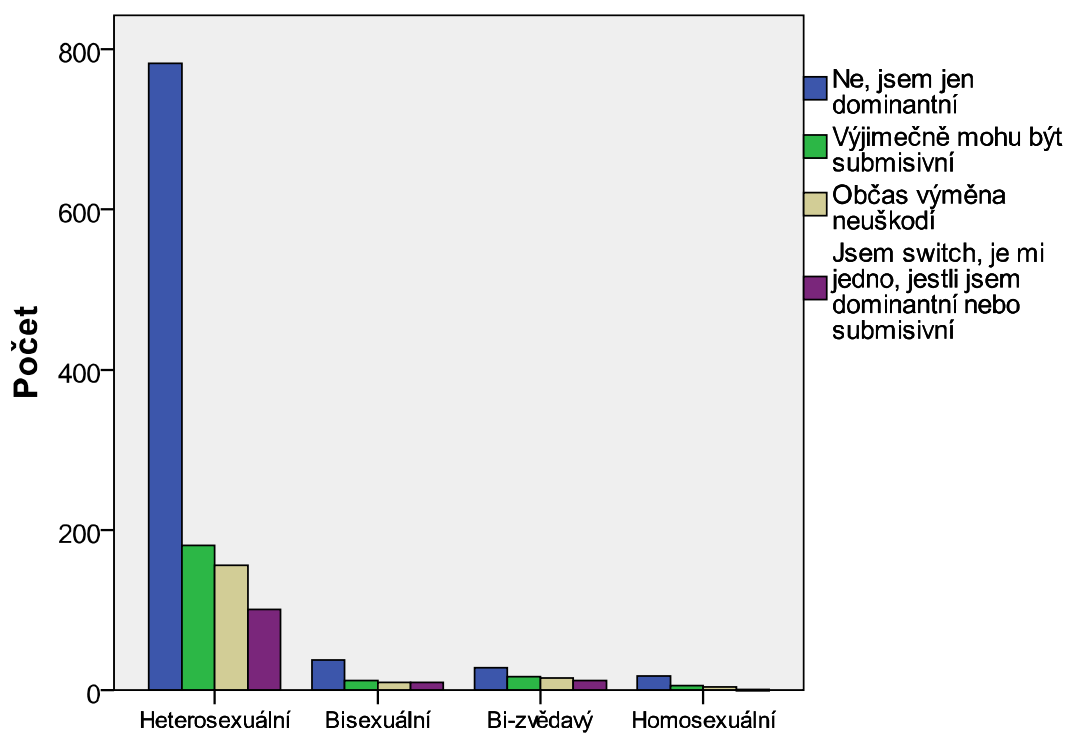
Graf č. 23: Porovnání ochoty submisivních žen k výměně rolí

Tab. č. 39: Ochota dominantních mužů k výměně rolí

Sexuální orientace	Ne, jsem jen dominantní	Výjimečně mohu být submisivní	Občas výměna neuškodí	Jsem switch, je mi jedno, jestli jsem dominantní nebo submisivní
Heterosexuální	56,2 %	13,0 %	11,2 %	7,3 %
Bisexuální	2,7 %	0,9 %	0,7 %	0,7 %
Bi-zvědavý/á	2,0 %	1,2 %	1,1 %	0,9 %
Homosexuální	1,3 %	0,4 %	0,3 %	0,1 %

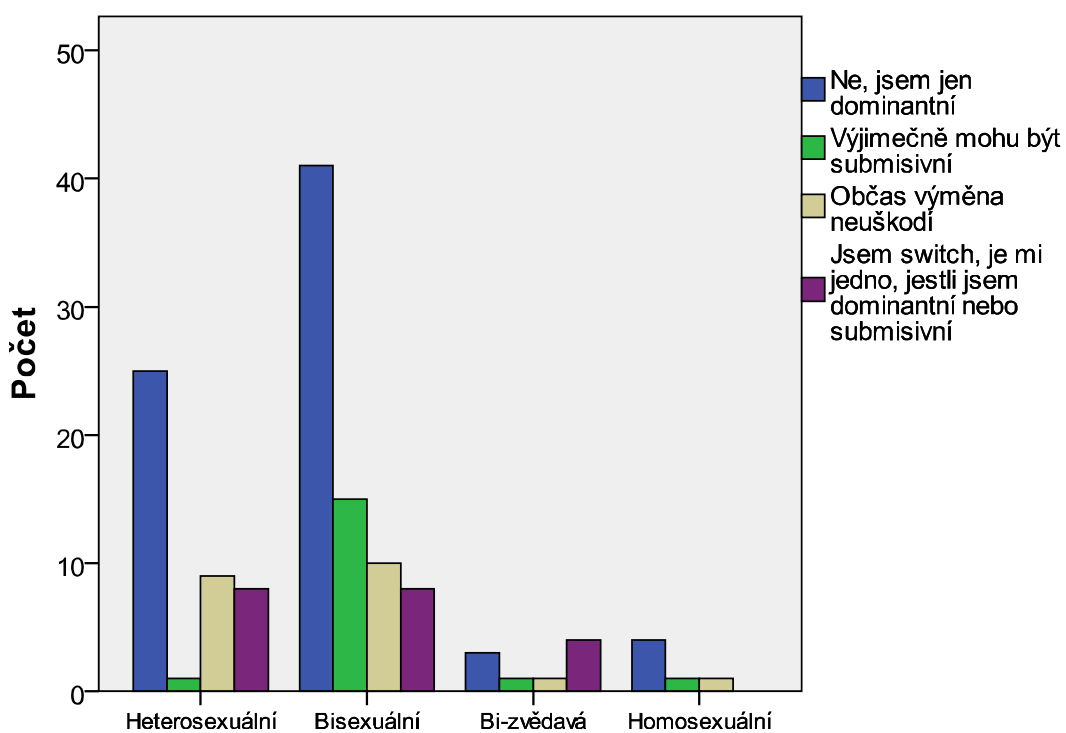
Graf č. 24: Porovnání ochoty dominantních mužů k výměně rolí

Tab. č. 40: Ochota dominantních žen k výměně rolí

Sexuální orientace	Ne, jsem jen dominantní	Výjimečně mohu být submisivní	Občas výměna neuškodí	Jsem switch, je mi jedno, jestli jsem dominantní nebo submisivní
Heterosexuální	18,9 %	0,8 %	6,8 %	6,1 %
Bisexuální	31,1 %	11,4 %	7,6 %	6,1 %
Bi-zvědavý/á	2,3 %	0,8 %	0,8 %	3,0 %
Homosexuální	3,0 %	0,8 %	0,8 %	0,0 %

Graf č. 25: Porovnání ochoty dominantních žen k výměně rolí

3.2.8 *Preference bolesti či ponížení*

Dominantní jedinci vyplňovali, zdali hledají spíše bolest, ponížení či oboje. U submisivních jedinců se tato otázka neobjevila. Tato zkoumaná oblast se váže k probíranému problému v teoretické části. Jedinci praktikující BDSM mohou dělat rozdíly mezi jeho jednotlivými projevy, avšak často se tyto projevy také prolínají.

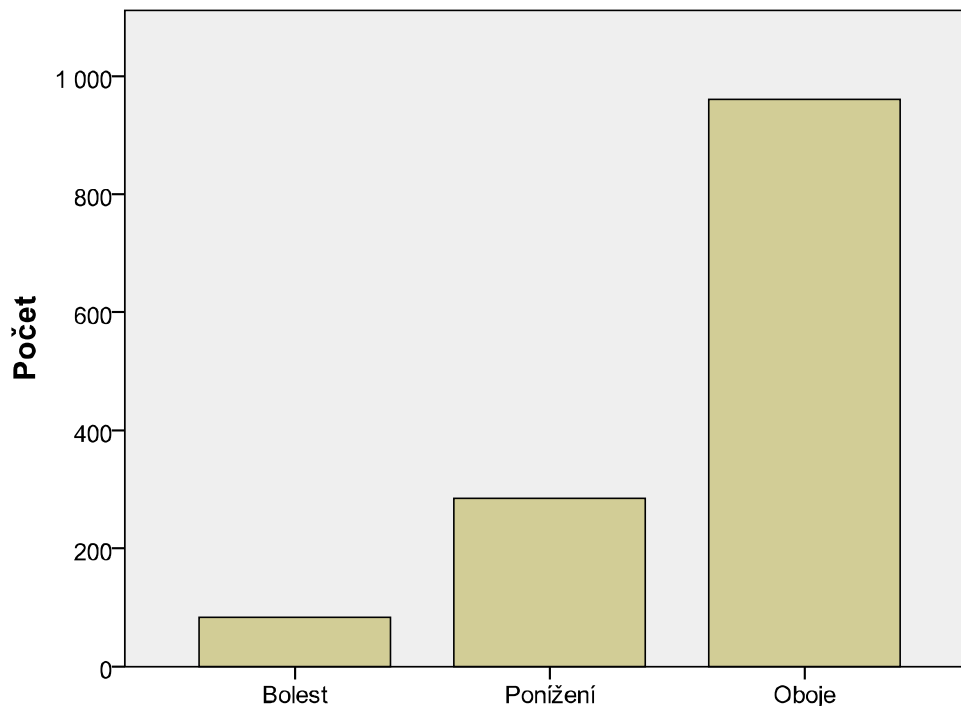
Bylo zjištěno procentuální zastoupení zvláště u dominantních mužů a dominantních žen.

Tab. č. 41: Preference bolesti či ponížení u dominantních mužů

	Počet	
Bolest	83	5,5 %
Ponížení	285	19,1 %
Oboje	961	64,2 %
Chybějící údaje	167	11,2 %
Celkem	1496	100 %

Z tabulky vyplývá, že většina dominantních mužů preferovala jak bolest, tak i ponížení (64,2 %). Pouze bolest preferovalo 5,5 % dominantních mužů a pouze ponížení preferovalo 19,1 % dominantních mužů.

Graf č. 26: Porovnání preference bolesti či ponížení u dominantních mužů

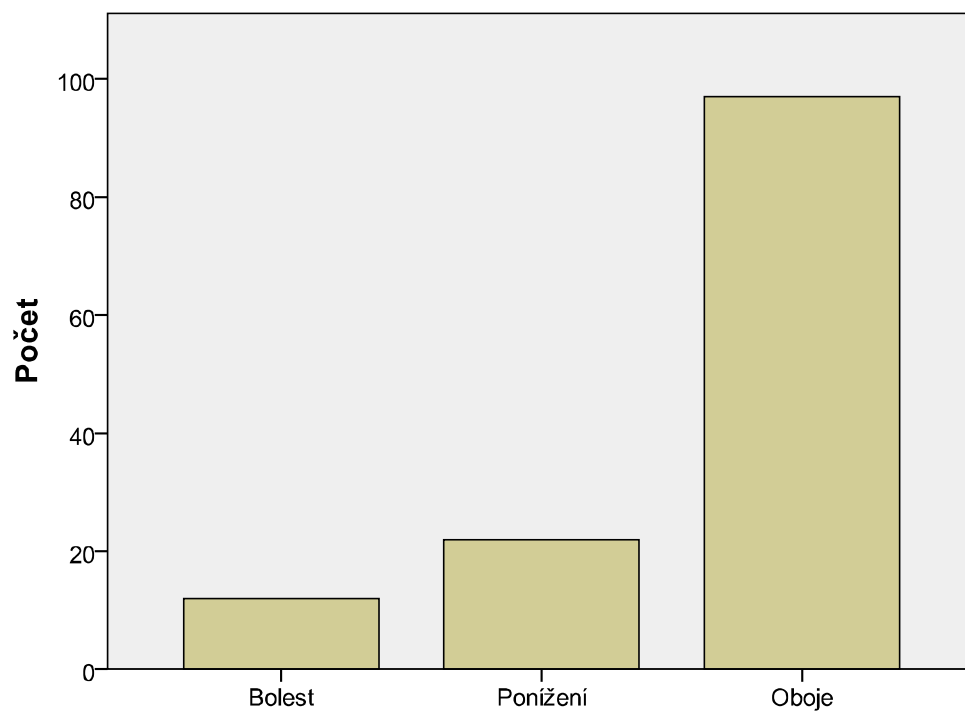

Tab. č. 42: Preference bolesti či ponížení u dominantních žen

	Počet	
Bolest	12	8,6 %
Ponížení	22	15,7 %
Oboje	97	69,3 %
Chybějící údaje	9	6,4 %
Celkem	140	100 %

Dominantní ženy vykazovaly velmi podobné výsledky. Nejvíce byla preferována bolest i ponížení (69,3 %), nejméně pak pouze bolest (8,6 %).

Graf č. 27: Porovnání preference bolesti či ponížení u dominantních žen

4 Diskuze

4.1 Úvod do diskuze

Cílem studie je především zjistit vztah mezi sexuální orientací a tendencí k submisivitě či dominanci mezi členy online SM komunity www.bdsm.life.cz. Zjistili jsme zastoupení jednotlivých orientací v určitých skupinách a určili rozdíly mezi určitými skupinami. Dále jsme zjistili průměrné hodnoty míry dominance a submisivity, určili, zdali existuje vztah mezi sexuální orientací a sexuální rolí, u bisexuálních a bizzvědavých jedinců jsme zjistili, zdali míra submisivity či dominance souvisí s výběrem pohlaví partnera a určili jsme, jestli členové této komunity preferují spíše bolest, ponížení či obojí.

Výsledky byly dle situace zjišťovány podle určitých kritérií (např. v některých případech se dělili participantů na skupiny podle sexuální orientace, v některých na skupiny podle preferované role apod.)

4.2 Interpretace výsledků

Hypotézu H1): *Mezi submisivními muži bude větší poměr heterosexuálních mužů než mezi muži dominantními* se nám potvrdit nepodařilo. Ve skupině dominantních i submisivních mužů převládala orientace heterosexuální, u dominantních mužů však byla heterosexuální orientace ve větším zastoupení. Ve skupině submisivních mužů bylo 51,1 % heterosexuálů a 6,6 % homosexuálů. Ve skupině dominantních mužů bylo 85,4 % heterosexuálů a 2,2 % homosexuálů. Pokud porovnáme muže jako celek, bylo submisivních heterosexuálních mužů 36,2 %, submisivních homosexuálních mužů 4,7 %, dominantních heterosexuálních mužů 57,6 % a dominantních homosexuálních mužů 1,5 %. Heterosexuální muži tedy tíhli více k dominantnímu chování a homosexuální muži k chování submisivnímu. Tento výsledek vyvrací předešlou studii (Nordling, 2006), kde bylo zjištěno, že homosexuální muži tíhli spíše k dominantnímu chování a k maskulinizaci sexuálního chování, zatímco heterosexuálové tíhli k submisivitě a vlastnímu ponižování. Pokud však porovnáme tyto výsledky se studií Ernulfa a Innaly (1995), zjistíme, že tato studie došla k podobným závěrům, jako ta naše. Studie se podobá té naší, protože rovněž vycházela z dat online SM komunity, jejich studie však

vycházela z analýz vzkazů na téma sexuální bondage, které účastníci zanechávali v diskuzních fórech.

Výsledek naší studie může být dán několika faktory. Většina BDSM komunit slouží ke sdílení zážitků, rad, pořádání různých událostí apod. Pro VIP členy tohoto portálu slouží tato online komunita ke stejným účelům, avšak zde prezentovaný dotazník má spíše funkci seznamky.

Je pravděpodobné, že homosexuálové se více zapojují do SM komunit (ať už online či ostatních) a více se angažují v jejich činnostech a tím tak mohou snadněji poznávat jedince s obdobnými zájmy (Weinberg, 1978; Spengler, 1977) tím se ale právě může eliminovat jejich potřeba vyplňovat podobné dotazníky, které slouží k nalezení vhodného protějšku. Heterosexuálové se příliš často do SM komunit přímo nezapojují (Weinberg, 1978; Spengler, 1977; Moser, 1998), avšak mohou využívat takových dotazníků například kvůli stydlivosti za své SM zájmy. Pro ně pak tento portál slouží přímo jako seznamka a ne jako zapojení se do SM komunity jako takové. Dalo by se říci, že podobné chování lze pozorovat i u heterosexuálních jedinců bez zájmů o SM. Obecným předpokladem je, že internetových seznamovacích portálů využívají převážně lidé, kteří mají problémy se sociálním kontaktem, nicméně v dnešní době vyvstává otázka, zdali takový předpoklad stále platí (Valkenburg a Peter, 2007). U SM komunity však může být tento názor stále platný.

Důvod většího počtu heterosexuálních mužů v dominantní skupině mužů může být takový, že odráží obvyklé rozložení pohlaví, muži jsou obecně dominantnější než ženy (Rosenkrantz a kol., 1968; Williams a Bennett, 1975; Bem, 1974) a jelikož tento dotazník vyplnilo více heterosexuálů, budou se vyskytovat právě v této skupině. Heterosexuálních jedinců je navíc v populaci více než jedinců homosexuálních. Homosexuálové jsou také otevřenější vůči své sexualitě, a pokud dokázali přijmout již svou homosexualitu, není pro ně problém přijmout také SM praktiky (Ernulf a Innala, 1995). U homosexuálů je pak více pravděpodobné, že SM praktiky budou probíhat v rámci partnerství, avšak kvůli často malému počtu žen v SM komunitách (Spengler, 1977), musejí heterosexuální muži hledat partnerku jinde (Bancroft, 1989), v našem případě tedy pomocí internetového dotazníku.

Neznamená to však, že homosexuálové se po internetu neseznamují. Ernulf a Innala (1995) dokonce zjistili, že homosexuální jedinci (muži i ženy) komunikují na

internetu v oblasti témat sexuálního charakteru častěji než heterosexuálové. Pro homosexuály však existují speciálně určené portály, kde se mohou seznamovat (Bolding a kol., 2004; Ernulf a Innala, 1995) avšak není potřeba takových tematických stránek, jako ta, ze které jsme získali data.

Zajímavé je porovnání se studiemi Baumeistera (1988) a Weinricha (1987), kteří tvrdí, že heterosexuální submisivní muži mají větší problém najít heterosexuální dominantní partnerku (ať už kvůli vybočení z tradiční role či z důvodů omezeného seznamování se s dominantní partnerkou). To by znamenalo, že právě v našich datech, by měli mít heterosexuální submisivní muži největší zastoupení. Převážně z důvodu snadnějšího a anonymnějšího seznámení se přes internet, jelikož dle Ernulfa a Innaly (1995) je submisivita méně sociálně akceptovatelná a submisivní muž musí překonat postoj, že submisivní muži jsou zženštilí. Výsledek je však opačný. Počet submisivních mužů byl ze všech 4 skupin zcela největší, avšak zastoupení heterosexuálních jedinců v této skupině bylo menší než ve skupině jedinců dominantních.

Hypotéza H2): *Mezi submisivními ženami bude větší poměr heterosexuálních žen než mezi ženami dominantními* se potvrdila. Mezi submisivními ženami bylo 51,3 % heterosexuálních a 1,7 % homosexuálních žen. Mezi dominantními ženami bylo 31,4 % heterosexuálních a 4,3 % homosexuálních žen. Pokud porovnáme ženy z celého vzorku, je 82,1 % submisivních heterosexuálních žen, 2,7 % submisivních homosexuálních žen a 13,4 % dominantních heterosexuálních žen a 1,8 % dominantních homosexuálních žen. Tím se potvrdily předešlé studie (Nordling, 2006; Cross a Matheson, 2006) které zjistily, že heterosexuální ženy jsou spíše submisivní a preferují ponižování, kdežto homosexuální ženy jsou spíše masochisticky zaměřené. Studie Nordlinga a kol. (2006) zjistila, že vztah mezi sexuální rolí žen a jejich sexuální orientací je dokonce silnější než u mužů. Všechny tyto studie však obsahovaly příliš malý vzorek žen a výsledky jsou tak pouze orientační.

Důvodem větší tendence žen k submisivitě může být fakt, že ženy jsou obecně submisivní oproti mužům (Rosenkrantz a kol., 1968; Paz, 1993; Williams & Bennett, 1975; Bem, 1974) a při SM praktikách ženy preferují spíše ponižování (Alison a kol., 2001). Velmi zajímavým výsledkem je však celkově velký počet bisexuálních žen, což vyvrací zjištění Nordlinga a kol. (2006) (zde však zůstává otázkou, jaké používat na

sexuální orientaci kategorie, v jejich studii se totiž označilo jako bisexuální 13,6 % žen, jako spíše heterosexuální 40,9 % a jako spíše homosexuální 9,1 %). Velké zastoupení bisexuální orientace odpovídá tvrzení o fluidnosti ženské sexuální orientace (Diamond, 2008).

Zajímavé je však také to, že kvůli tradičnímu rozložení rolí submisivní heterosexuální ženy snadněji naleznou heterosexuálního dominantního muže (Ernulf a Innala, 1995), tudíž v této online seznamce, o které uvažujeme jako o příležitosti pro jedince, kteří nemohou sehnat partnera jinak, by měli mít heterosexuální dominantní ženy větší zastoupení. Heterosexuálních submisivních žen je však v této studii více než heterosexuálních dominantních žen.

Hypotéza H3): *Předpokládáme, že muži celkově se budou hodnotit na škálách dominance a submisivity průměrně více submisivně či dominantně oproti ženám se potvrdila pouze u skupiny dominantních mužů. Hypotéza je analogicky založena na faktu, že muži mají tendenci hodnotit svou sexuální orientaci na škále (např. na Kinseyho škále) na jejích koncích a ženy naopak kolem středu, ženy jsou tudíž vůči sexuální orientaci méně vyhraněné (Rahman a Wilson, 2003). Toto lze předpokládat i u míry dominance a submisivity – pokud se muž identifikuje např. jako dominantní, bude se na škále od 1 do 5 (kdy 1 značí málo dominantní a 5 velmi dominantní) hodnotit nejvyšším možným číslem. To je také dané předpokladem, že většina mužů přemýšlí v případě sexuality spíše dichotomně (Valentová a Procházka, 2009) (stejně jako při hodnocení orientace) a pokud už se identifikuje jako dominantní, není příliš důvod přemýšlet, jak moc dominantní vlastně je. Zvláště u dominantních mužů se neočekává, že by se vůbec mohl hodnotit nejmenším možným číslem. Kromě toho o sadomasochistickém zaměření někteří jedinci přemýšlejí jako o další sexuální orientaci (Kolmes, Stock a Moser, 2006).*

Proto je výsledek také tak zajímavý. Dominantní muži se hodnotili na škále dominance průměrnou hodnotou 2,88 a dominantní ženy průměrnou hodnotou 3,33, tedy dominantněji. Byl mezi nimi nalezen signifikantní rozdíl ($F(1) = 26,590$, $p < 0,001$).

U submisivních mužů a žen se hypotéza potvrdila, avšak obě pohlaví se lišily velmi málo. Submisivní muži se hodnotili na škále submisivity průměrnou hodnotou 2,73, tedy submisivněji a ženy průměrnou hodnotou 2,60, i přesto však mezi nimi signifikantní rozdíl nalezen byl ($F(1) = 3,940$, $p = 0,047$).

Nalezené výsledky by šlo vysvětlit tradičním rozložením rolí dominantní muž, submisivní žena (Rosenkrantz a kol., 1968; Paz, 1993; Williams & Bennett, 1975; Bem, 1974). Pokud je tedy muž submisivní nebo žena dominantní, dalo by se říci, že je to jakési vybočení z přirozenosti. Pokud se tito jedinci takto označí, musí být jejich míra dominance či submisivity sama o sobě na vysoké úrovni.

Avšak pro tuto studii pravděpodobnějším vysvětlením může být specifická povaha nasbíraných dat. Jak jsme se zmínili, pro muže je obtížnější najít vhodného partnera s podobnými zájmy jako má on sám. Je tedy větší pravděpodobnost, že například dominantní muži využívají tento dotazník k vyhledávání životních partnerů se stejnými zájmy o SM, kdežto dominantní ženy spíše objekt, se kterým lze vykonávat preferované aktivity. To by mohlo také částečně vysvětlovat velké zastoupení bisexuálních žen v dominantní skupině žen. Tyto ženy budou preferovat spíše aktivitu na úkor objektu (Binter a kol., 2012) a budou vyhledávat jedince bez ohledu na pohlaví, který bude ochoten přistoupit na požadované aktivity. U submisivních mužů a žen však takové vysvětlení zřejmě neplatí.

Dále jsme zjistili celkově malé procento (4,1 % mužů i žen) homosexuálních jedinců. To vyvrací předešlé výzkumy (Weinberg, 1978; Spengler, 1977; Richters a kol., 2008; Jozífková, 2006; Ernulf, Innala, 1995), které ukazují, že k SM mají sklon spíše homosexuálové a i se více zapojují do BDSM komunit. To může být dáno již výše zmiňovaným problémem, tedy že dotazník slouží k vyhledání vhodného protějšku a toho využívají právě heterosexuální jedinci. Homosexuální jedinci se do komunity zapojují jinak a i svůj protějšek hledají jinak než touto formou. Klub má k datu 13. 6. 2014 zaregistrováno 18 288 členů, avšak uvedený dotazník byl vyplněn v době sběru dat pouze 3 734 členy. Zastoupení sexuální orientace všech registrovaných členů bohužel není zjištěno. Můžeme se pouze domnívat, že v celé komunitě se vyskytuje více homosexuálních jedinců a převážně heterosexuální jedinci vyplnili uvedený dotazník za účelem seznámení se s protějškem.

Celkově také bylo ve vzorku více mužů než žen. To může souviset s výše probíraným problémem hledání partnera. Richtersová a kol. (2008) zjistili, že u žen praktikujících BDSM existovala větší pravděpodobnost stálého partnera než u mužů. Muži se také angažují v online seznamování více než ženy (Valkenburg a Peter, 2007), to může platit i zde.

Jedním z cílů bakalářské práce bylo také zjistit, zdali míra dominance či submisivity u bisexuálních jedinců ovlivňuje výběr pohlaví partnera. Na toto téma nebyly dosud provedeny žádné výzkumy, na preferenci opačného či stejného pohlaví u bisexuálních jedinců však ano.

Preference opačného pohlaví, kterou jsme očekávali u bi-zvědavých jedinců výraznější, avšak u bisexuálních jedinců také do jisté míry zastoupenou, se nám nepodařilo prokázat ani v jednom případě. Toto zjištění je spíše v rozporu s fyziologickými měřeními Rosenthala a kol. (2011), Riegera, Chiverse a Baileyho (2005) a Cernyho a Janssenem (2001), avšak do jisté míry bychom mohli dojít podobných výsledků. Pokud se jedinci v předešlých studiích ohodnotili jako bisexuální, ale jejich genitální odezva vykazovala preferenci pouze jednoho pohlaví, je pravděpodobné, že tento předpoklad bychom mohli vztáhnout i na vzorek bisexuálních jedinců v naší studii. Sexuální orientace a preference je v tomto dotazníku určována pouze subjektivními rozhodnutími jedinců. Pokud by byli jedinci změřeni na genitální vzrušivost, mohli by vykazovat obdobné genitální vzrušení jaké bylo zjištěno při předešlých studiích.

Také bylo zjištěno, zdali jsou jedinci určité sexuální orientace ochotni měnit role při interakci sexuálního charakteru. Všichni jedinci rozdělení podle sexuální orientace (nehledě na pohlaví), vykazovali velmi podobné výsledky. Heterosexuální, bisexuální, bi-zvědaví i homosexuální jedinci spíše preferovali danou roli neměnit. Méně preferované bylo roli měnit pouze výjimečně a to opět všemi 4 skupinami dle sexuální orientace. Ještě méně preferované bylo měnit roli občas, kdy opět všechny 4 skupiny vykazovaly podobné výsledky. Nejméně preferované všemi skupinami bylo měnit roli dle situace, tedy být tzv. switch. Výsledky jsou velmi zajímavé, protože podle

Spenglera (1977) vykazovali heterosexuální, bisexuální i homosexuální jedinci velkou variabilitu a byli rovnoměrně rozprostřeni mezi submisivní, dominantní i "switch" roli. Moser (1998) upozoroval z chování jedinců při setkávání SM komunit časté střídání dominantní a submisivní role. Naše studie však ukázala, že jedinci chtěli většinou zůstat u své preferované pozice. To může být způsobeno proměnou komunity v posledních letech, kdy se spíše rozšiřuje a etabluje, což má za příčinu vstup do komunit takových jedinců, které by právě střídání rolí běžnější v minulosti mohlo odradit. Dalším zajímavým zjištěním je, že dle Breslowa, Evanse a Langleyho (1986) byli homosexuálové nejvíce variabilní a nejvíce tíhli ke střídání rolí. Střídání rolí je v gay komunitách i v BDSM gay komunitách sociálně žádoucí a členové těchto komunit mají tendenci takové chování často praktikovat (Ernulf a Innala, 1995). Naše studie opět ukázala opak, totiž že homosexuálové byli ze všech skupin dle sexuální orientace nejméně ochotni měnit preferovanou roli.

Celková neochota měnit preferovanou roli může být dána do jisté míry tím, že jedinci se při registraci do portálu již dělí do příslušných skupin (dominantní, submisivní). Je tedy pravděpodobné, že zvolí takovou roli, kterou preferují více.

Vzhledem k probíranému problému oddělování D/s od SM některými jedinci v teoretické části, jsme zjišťovali, zdali jedinci preferují spíše bolest, ponížení nebo obojí. Výsledky byly zjišťovány pouze pro dominantní jedince, protože u submisivních jedinců se tato otázka nevyskytovala. Dominantní muži vykazovali velmi podobné výsledky jako dominantní ženy. Muži i ženy preferovali nejvíce jak bolest tak i ponížení. Nejméně pak byla preferována pouze bolest. SM je často zatíženo stereotypy o nutné přítomnosti bolesti (Weinberg, 2006), jak lze však vidět, bolest může být až na posledním místě. Tyto výsledky jsou však problematické, protože nelze zjistit, zdali měli participanti sklon rozdělovat mezi jednotlivými formami BDSM. Z tohoto výsledku však vyplývá, že "fyzické SM" (Henkin a Holiday, 2003) a D/s se často prolíná, což podporuje názory Crosse a Mathesona (2006) či Jozífkové (2013).

Bylo zjištěno, že vztah mezi sexuální orientací a dominantně submisivním chováním skutečně existuje, avšak zastoupení jednotlivých orientací v jednotlivých skupinách respondentů vyvrací předešlý výzkum (Nordling, 2006). Sexuální orientace a

míra dominance či submisivity spolu pozitivně korelovala, avšak velmi málo ($r = 0,119$, $p < 0,000$) pro submisivní jedince a ($r = 0,124$, $p < 0,001$) pro jedince dominantní. Tyto signifikantní výsledky lze vysvětlit velikostí vzorku.

4.3 Hodnocení kvality výzkumu

Tak jako každá práce, má jistě i ta naše své silné stránky i limity. Pozitivní stránkou je velký počet respondentů a rozmanitost daného vzorku (respondenti jsou z rozdílných krajů celé ČR, různého věku a různých preferovaných aktivit).

Limitem je nízká kontrola nad sběrem dat. Hodnověrnost vyplněného dotazníku je poněkud rozporuplná. Z jednoho pohledu se předpokládá, že respondent bude své odpovědi nadhodnocovat, aby zaujal protějšek a ukázal hlavně své světlé stránky. Z pohledu druhého se však můžeme domnívat, že respondent naopak vyplní veškeré informace pravdivě, protože jeho primárním zájmem je právě nalézt vhodný protějšek s co možná nejpodobnějšími zájmy a to zejména v tak klíčových otázkách, jako je míra dominance či submisivity a sexuální orientace.

Za negativní je také považováno to, že z dotazníkového šetření nelze určit, nakolik jsou dané praktiky respondenty reálně prováděny a nakolik je to pouhá preference, ochota k něčemu přistoupit.

Limitem je také velký nepoměr mužů a žen. Převážně žen byl nízký počet (ještě méně homosexuálních). Na druhou stranu však byla sesbírána všechna data, která byla k dispozici, předpokládáme tak, že tento nepoměr ukazuje skutečné rozložení mužů a žen zapojujících se do SM komunity.

Velkým pozitivem je však unikátnost sesbíraných dat. Jelikož jsme získali data, která primárně sloužila k jiným účelům (seznámení se s partnerem), předpokládáme daleko větší autentičnost než kdyby respondent věděl, že se jedná o výzkum. Osoby tak nebyly ovlivněny vlastními morálními hledisky a přiznaly i to, za co by se například před výzkumníkem styděly.

Zároveň jsme si vědomi, že takový typ výzkumu nebude generalizovaný na širší populaci. Avšak s ohledem na postavení SM v daném místě a v daném čase je možné výsledky, které jsou opakovaně zjistitelné pravděpodobně generalizovat na SM komunity.

5 Závěr

Cílem bylo především zjistit vztah sexuální orientace a preferování dominantní nebo submisivní role při praktikách spojených s BDSM. Zjistili jsme, že vztah skutečně existuje, avšak předešlé výzkumy se nepotvrdily, pouze u žen. Muži heterosexuálové více tíhli k dominantní roli a muži homosexuálové k roli submisivní. Kromě toho zapojení homosexuálních jedinců (mužů i žen) do této BDSM komunity bylo na velmi nízké úrovni. Oba tyto výsledky odporují dřívějším zjištěním. Dále jsme zjistili, že dominantní ženy byly průměrně dominantnější než dominantní muži (dle míry dominance, kterou se ohodnotili) a submisivní muži jsou průměrně submisivnější než submisivní ženy (dle míry submisivity, kterou se ohodnotili). To odporuje předpokladu, že muži se na podobných škálách (např. škála sexuální orientace) pohybují na krajních hodnotách nebo že na škálách podobného typu se hodnotí spíše vyšším číslem. Zajímavým výsledkem bylo zjištění, zdali jsou jedinci ochotni měnit své preferované role. U všech skupin se vyskytovala spíše neochota tuto roli měnit, u homosexuálních mužů však byla největší.

U bisexuálních jedinců nebyla zjištěna rozdílná preference pro stejné či opačné pohlaví, což je v rozporu s naším očekáváním, které tyto rozdíly předpokládalo na základě odborné literatury a experimentů zahrnujících fyziologické měření, která tento výsledek spíše vylučovala. Srovnání s těmito studii je však zároveň problematické, jelikož v našem vzorku byla preference měřena subjektivními odpověďmi a ve studiích předešlých byla tato preference měřena genitální vzrušivostí. Do jisté míry lze však předpokládat, že i bisexuální jedinci z této studie by mohli při měření genitálního vzrušení vykazovat podobné výsledky.

Dále jsme zjistili, že dominantní muži i ženy preferují jak bolest, tak ponížení, což potvrzuje předpoklad, že v SM komunitách dochází často k prolínání těchto prvků. V otázce ovlivňování výběru partnera mírou dominance či submisivity u bisexuálních jedinců jsme nenalezli žádné uspokojivé výsledky.

Dalo by se říci, že obecně naše studie neodráží chování jedinců praktikujících BDSM zjištěné z předešlých studií. Vztah sexuální orientace a dominantní či submisivní role je stejný jako dle obecných předpokladů. Velmi zajímavým výsledkem je však výše zmiňované sebehodnocení na škále dominance a submisivity.

5.1 Etické otázky výzkumu

Vzhledem k tomu, že data jsou volně dostupná na portálu www.bdsmlife.cz, kde jsou navíc informace uváděny pod přezdívkami (nický) a nikoliv pod skutečnými jmény, nebylo nutné žádat respondenty o souhlas s jejich využitím. I tak ale mohou být data považována za citlivá a budu tedy zachovávat pravidlo, že veškeré výsledky budou publikovány pouze jako výstupy analýz, tudíž ne pro každou osobu zvlášť a nebudou spojovány s konkrétními nicky. S informacemi budou pracovat výhradně výzkumníci a nebudou poskytovány jiným osobám.

6 Použitá literatura

Alison, L., Santtila, P., Sandnabba, N. K., Nordling, N. (2001). Sadomasochistically-oriented behaviour: Diversity in practice and meaning. *Archives of Sexual Behavior*, 30, 1–12.

American Psychiatric Association (2000). Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders. *American Psychiatric Publishing, Inc., Washington*.

Archer, J. (1996). Attitudes Toward Homosexuality: An Alternative Darwinian View. *Ethology and Sociobiology*, 17, 275–280.

Arndt, W., Foehl, J., Good, F. (1985). Specific sexual fantasy themes: A multidimensional study. *J. Person. Soc. Psychol.*, 48, 472–480.

Bailey, N. W., Zuk, M. (2009). Same-sex sexual behavior and evolution. *Trends in Ecology and Evolution*, 24 (8), 439–446.

Bancroft, J. (1989). Human sexuality and its problems. *Churchill Livingstone, Edinburgh*. Citováno podle Weiss (2002).

Baumeister, R. F. (1988). Masochism and escape from self. *J. Sex. Res.*, 25, 28–59.

Beach, F. (1950). Comments on the second dialogue in Corydon. In *Gide, A., Corydon, Farrar, Straus, New York*. Citováno podle Sell (1997).

Bem, S. (1974). The measurement of psychological androgyny. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 42, 155–162.

Binter, J., Leongómez, J. D., Moyano, N., Valentová, J., Jouza, L., Klapilová, K. (2012). Sex Differences in the incidence of sexual fantasies focused on evolutionary relevant objects. *Anthropologie*, 50 (1), 83–93.

Bolding, G., Davis, M., Sherr, L., Hart, G., Elfort, J. (2004). Use of gay Internet sites and views about online health promotion among men who have sex with men. *Aids Care*, 16 (8), 993–1001.

Breslow, N., Evans, L. a Langley, J. (1986). Comparisons Among Heterosexual, Bisexual, and Homosexual Male Sado-Masochists. *Journal of Homosexuality*, 13, 83–107.

Brzek, A., Pondělíčková-Mašlová, J. (1992). *Třetí pohlaví*. Praha: Scientia Medica.

Burke, D., Sulikowski, D. (2010). A New Viewpoint on the Evolution of Sexually Dimorphic Human Faces. *Evol Psychol*, 8, 573–585.

Capponi, V., Hajnová, R., Novák, T. (1994). *Sexuologický slovník*. Praha: Grada Publishing.

Carballo-Diéguez, A., Dolezal, C., Nieves, L., Díaz, F., Decena, C., Balan, I. (2004). Looking for a tall, dark, macho man...sexual-role behaviour variations in Latino gay and bisexual men. *Culture, Health and Sexuality*, 6 (2), 159–171.

Cass, V. C. (1979). Homosexual identity formation: A theoretical model. *Journal of Homosexuality*, 4, 219–235.

Cerny, J. A., Janssen, E. (2011). Patterns of sexual arousal in homosexual, bisexual, and heterosexual men. *Archives of Sexual Behavior*, 40, 687–697.

Churchill, W. (1967). Homosexual behavior among males: A cross-cultural and cross-species investigation. *New York: Hawthorn*. Citováno podle Gonsiorek, Weinrich a Sell (1995).

Connolly, P. H., Haley, H., Gendelman, J., Miller, J. (2006). Psychological functioning of bondage/domination/sado-masochism (BDSM) practitioners. *J Psychol Hum Sex*, 18, 79–120.

Creapault, E., Couture, M. (1980). Men's erotic fantasies. *Arch. Sex. Behav.*, 9, 565–581.

Cross, P. A., Matheson, K. (2006). Understanding Sadoomasochism. *Journal of Homosexuality*, 50:2, 133–166.

Dancer, P. L., Kleinplatz, P. J., Moser, C. (2006). 24/7 SM slavery. *Journal of Homosexuality*, 50, 81–101.

Dawood, K., Horvath, Ch., Revelle, W., Pillard, R. C., Bailey, J. M. (2000). Familial aspects of male homosexuality. *Archives of Sexual Behavior*, 29, 155–163.

Diamond, L. (2008). Female bisexuality from adolescence to adulthood: results from a 10-year longitudinal study. *Developmental Psychology*, 44 (1), 5–14.

Drucker, D. J. (2012). Marking Sexuality from 0–6: The Kinsey Scale in Online Culture. *Sexuality & Culture*, 16, 241–262.

Ellis, H., Symonds, J. A. (1896). Sexual Inversion. *Wilson and Macmillan, London*. Citováno podle Sell (1997).

http://www.en-k.net/questions/otazka2_1.html

Ernst, T. M. (1991). Onabasulu Male Homosexuality: Cosmology, Affect and Prescribed Male Homosexual Activity among the Onabasulu of the Great Papuan Plateau. *Oceania*, 62 (1), 1–11.

Ernulf, K. E., Innala, S. M. (1995). Sexual Bondage - A Review and Unobtrusive Investigation. *Archives of Sexual Behavior*, 24, 631–654.

Eve, R. A., Renslow, D. G. (1980). An Exploratory Analysis of Private Sexual Behaviors Among College- Students - Some Implications for A Theory of Class-Differences in Sexual-Behavior. *Social Behavior and Personality*, 8, 97–105.

Ford, C. S., Beach, F. A. (1951). Patterns of sexual behavior. *New York: Harper & Row*. Citováno podle Gonsiorek, Weinrich a Sell (1995).

Freund, K. (1963). A laboratory method for diagnosing predominance of homo- or hetero-erotic interest in the male. *Behaviour Research and Therapy*, 1, 85–93.

Freund, K., Watson, R., Rienzo, D. (1989). Heterosexuality, homosexuality, and erotic age preference. *Journal of Sex Research*, 26, 107–117.

Gallup, G. G. (1995). Have Attitudes Toward Homosexuals been Shaped by Natural Selection? *Ethology and Sociobiology*, 16, 53–70.

Gonsiorek, J. C., Weinrich, J. D., Sell, R. L. (1995). Definition and measurement of sexual orientation. *Suicide & Life - Threatening Behavior*, 25, 40–55.

Hartl, P., Hartlová, H. (2000). *Psychologický slovník*. Praha: Portál.

Henkin, W. A., Holiday, S. (2003). Consensual Sadomasochism. *Deadalus Publishing Company, Los Angeles*.

Hoff, G. (2006). Power and Love: Sadomasochistic Practices in Long-Term Committed Relationships [online]. *Electronic Journal of Human Sexuality*, [cit. 23. května 2014].
Dostupné z: <http://www.ejhs.org/volume9/Hoff-abst.htm>

Jandourek, J. (2003). *Úvod do sociologie*. Praha: Portál.

Janus, S. S., Janus, C. L. (1993). *The Janus Report on Sexual Behavior*. John Wiley & Sons, USA.

Jozífková, E. (2006). Dominance, submissivity (and homosexuality) in general population. Testing of evolutionary hypothesis of sadomasochism by internet-trap-method. *Neuroendocrinology Letters*, 27 (6), 711–718.

Jozífková, E. (2007). *Sexuální submisivita, dominance a fenomén sadomasochismu*, doktorská disertační práce.

Jozífková, E. (2013). Consensual Sadomasochistic Sex (BDSM): The Roots, the Risks, and the Distinctions Between BDSM and Violence. *Curr Psychiatry Rep*, 15 (392), 1–8.

Kamel, G. W. L. (1980). Leathersex: Meaningful aspects of gay sadomasochism. *Deviant Behavior*, 1, 171–191.

Kinsey, A. C., Pomeroy, W. B., Martin, C. E. (1948). *Sexual behavior in the human male*. Philadelphia: W. B. Saunders. Citováno podle Vrangalova a Savin-Williams (2010).

Kirk, K. M., Martin, N. G., Dunne, M. P., Bailey, J. M. (2000). Measurement models for sexual orientation in a community twin sample. *Behavior Genetics*, 30.

Klein, F., Sepekoff, B., Wolf, T. I. (1985). Sexual orientation: A multi-variable dynamic process. *J. Homosex*, 11, 35–49.

Kolmes, K., Stock, W., Moser, Ch. (2006). Investigating bias in psychotherapy with BDSM clients. *Journal of Homosexuality*, 50, 301–324.

Kraus, J. a kolektiv autorů. (1995). *Akademický slovník cizích slov*. Praha: Academia.

Koucká, P. (2006). Existuje bisexualita? [online]. Portál, 21. června 2006 [cit. 11. dubna 2014]. Dostupné z: <http://www.portal.cz/scripts/detail.php?id=9800>

Lawrence, A. A., Love-Crowell, J. (2008). Psychotherapists' Experience with Clients Who Engage in Consensual Sadomasochism: A Qualitative Study. *Journal of Sex & Marital Therapy*, 34, 67–85.

Lee, J. A. (1979). The social organization of sexual risk. *Alternative Lifestyles*, 2 (1), 69–100.

Lee, R. M. (1993). *Doing Research on Sensitive Topics*. London: Sage.

LeVay, S. (1993). *The Sexual Brain*. Cambridge: Mit Press.

Lindemann, D. (2011). BDSM as therapy? *Sexualities*, 14 (2), 151–172.

Mayne, X. (1908). The Intersexes: A History of Similsexualism as a Problem in Social Life. *Privately printed, Paris*. Citováno podle Sell (1997).

Moore, M. M. (2010). Human Nonverbal Courtship Behavior - A Brief Historical Review. *J Sex Res*, 47, 171–180.

Moser, C. (1988). Sadomasochism. In D. M. Dailey (Ed) *The Sexually Unusual*. Harrington Park Press, New York, 43–56. Citováno podle Nordling a kol. (2006).

Moser, C. (1998). S/M (Sadomasochistic) Interactions in Semi-Public Settings. *Journal of Homosexuality*, 36, 19–29.

Moser C. (1999). When is an unusual sexual interest a mental disorder? *Arch Sex Behav*, 38, 323–5.

Naving, H. (1981). Medical and surgical risks in handballing: Implications of an inadequate socialization process. *Journal of Homosexuality*, 6, 67–76.

Newmahr, S. (2010). Rethinking kink: Sadomasochism as serious leisure. *Qual Sociol*, 33, 313–331.

Nordling, N., Sandnabba, N. K., Santilla, P., Alison, L. (2006). Differences and similarities between gay and straight individuals involved in the sadomasochistic subculture. *Journal of Homosexuality*, 50, 41–57.

Paz, O. (1993). El Laberinto de la soledad, Postdata y Vuelta a El laberinto de la Soledad. *S.A. De C.V. Mexico, D.F: Fondo De Cultura Economica*. Citováno podle Carballo-Diéguez a kol. (2004).

Rahman, Q. & Wilson, G. D. (2003). Born gay? The psychobiology of human sexual orientation. *Personality and Individual Differences*, 34, 1337–1382.

Richters, J., de Visser, R. O., Rissel, C. E., Grulich, A. E., Smith, A. M. A. (2008). Demographic and Psychosocial Features of Participants in Bondage and Discipline, "Sadomasochism" or Dominance and Submission (BDSM): Data from a National Survey. *J Sex Med*, 5, 1660–1668.

Ridley, M. (2001). *Genom, životopis lidského druhu ve třiadvaceti kapitolách*. Praha: Portál.

Rieger, G., Chivers, M. L., Bailey, J. M. (2005). Sexual arousal patterns of bisexual men. *Psychological Science*, 16, 579–584.

Rosario, M., Hunter, J., Maguen, S., Gwadz, M., Smith, R. (2001). The coming-out process and its adaptational and health-related associations among gay, lesbian, and bisexual youths: Stipulation and exploration of a model. *American Journal of Community Psychology*, 29 (1), 133–160.

- Rosario, M., Schrimshaw, E. W., Hunter, J., Braun, L. (2006). Sexual identity development among lesbian, gay, and bisexual youths: consistency and change over time. *Journal of Sex Research*, 43, 46–58.
- Rosenkrantz, P., Vogel, S., Bee, H., Broverman, E., Broverman, D. (1968). Sex-role stereotypes and self-concepts in college students. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 32 (3), 287–295.
- Rosenthal, A. M., Sylva, D., Safron, A., Bailey, J. M. (2011). Sexual arousal patterns of bisexual men revisited. *Biological Psychology*, 88, 112–115.
- Rust, P. C. R. (2000). Bisexuality: A Contemporary Paradox for Women. *Journal of Social Issues*, 56, 205–221.
- Sagarin, E. (1976). Prison homosexuality and its effect on post-prison sexual-behavior. *Psychiatry*, 39, 245–257.
- Sandnabba, N. K., Santtila, P., Nordling, N. (1999). Sexual Behavior and Social Adaptation Among Sodomasochistically-Oriented Males. *J Sex Res*, 36, 273–82.
- Sell, R. L. (1997). Defining and measuring sexual orientation: A review. *Archives of Sexual Behavior*, 26, 643–659.
- Skidmore, W. C., Linsenmeier, J. A. W., Bailey, J. M. (2006). Gender Nonconformity and Psychological Distress in Lesbians and Gay Men. *Arch Sex Behav*, 35, 685–697.
- Spengler, A. (1977). Manifest sadomasochism of males: Results of an empirical study. *Arch. Sex. Behav.*, 6, 441–456.

Stekel, W. (1965). *Sadism and masochism, the psychology of hatred and cruelty*. New York: Grove Press. (Original work published in 1929). Citováno podle Weinberg (2006).

Stokes, J. P., Damon, W., McKirnan, D. J. (1997). Predictors of movement toward homosexuality: a longitudinal study of bisexual men. *Journal of Sex Research*, 34, 304–312.

Townsend, L. (1983). *The Leatherman's Handbook*. New York: Modernismo Publications.

Valentová, J. (2004). *Mužská homosexualita z pohledu biologie*, bakalářský esej.

Valentová, J., Procházka, I. (2009). Homosexualita. *Encyklopedie Psychologie – Aplikovaná psychologie*, Ed. B. Baštecká. Praha: Portál.

Valkenburg, P. M., Peter, J. (2007). Who visits online dating sites? Exploring some characteristics of online dater. *CyberPsychology & Behavior*, 10, 849–852.

Vrangalova, Z., Savin-Williams, R. C. (2010). Correlates of Same-Sex Sexuality in Heterosexually-Identified Young Adults. *The Journal of Sex Research*, 47 (1), 92–102.

Weinberg, M. S., Williams, C. J., Moser, C. (1984). The Social Constituents of Sadomasochism. *Social problems*, 31, 379–389.

Weinberg, T. S. (1978). Sadism and masochism: Sociological perspectives. *The Bulletin of the American Academy of Psychiatry and the Law*, 6, 284–295.

Weinberg, T. S. (2006). Sadomasochism and the Social Sciences: A Review of the Sociological and Social Psychological Literature, *Journal of Homosexuality*, 50 (2), 17–40.

Weinrich, J. D. (1987). *Sexual Landscapes: Why We Are What We Are, Why We Love Whom We Love*, Schribner, New York. Citováno podle Ernulf a Innala (1995).

Weiss, P. (2002). *Sexuální deviace*. Praha: Portál.

Weiss, P., Zvěřina, J. (2001). *Sexuální chování v ČR – situace a trendy*. Praha: Portál.

Williams, J., Bennett, S. (1975) The definition of sex stereotypes via the Adjective Check List. *Sex Roles*, 1 (4), 327–337.

Wiseman, J. (1996). SM 101. *San Francisco*: Greenery Press.

Wismeijer, A. A. J., van Assen, M. A. L. M. (2013). Department. Psychological Characteristics of BDSM Practitioners 1943. *J Sex Med*, 10, 1943–1952.

Zrzavý, J., Storch, D., Mihulka, S. (2004). *Jak se dělá evoluce*, Praha: Paseka.

Zvěřina, J. (2003). *Sexuologie (nejen) pro lékaře*. Brno: Akademické nakladatelství CERM.

7 Přílohy

Příloha k této práci se nachází v SISu společně s elektronickou verzí této bakalářské práce. Příloha obsahuje uložené webové dotazníky 4 jednotlivců, každý z jedné zastoupené skupiny (submisivní muži, submisivní ženy, dominantní muži, dominantní ženy). Tyto jedinci vyplnili v každé z deseti hlavních kategorií alespoň jednu otázku a dotazník je tak celý přístupný k nahlédnutí. U jedinců, kteří by například v jedné z hlavních kategorií nevyplnili ani jednu otázku, by nebylo toto nahlédnutí možné.